கலைஞர்

கடிதம்

தொகுதி 10

அபிராமி நிலையம்

பேராசிரியர். தி.வ. மெய்கண்டார் அவர்களின்

அன்பளிப்பு

கலைஞர் கடிதம்

கலைஞர்
மு. கருணாநிதி

அபிராமி நிலையம்
307. லிங்கி செட்டி தெரு • சென்னை-600001.

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்ட், 1986.

உரிமை: தமிழ்க்கனி பதிப்பகம்

விலை: ரூ. 11-00

அச்சிட்டோர்: லோட்டஸ் ஆப்செட்பிரஸ், சென்னை—13

என்னுரை

1968ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 22ஆம் நாள் முதல் 1977ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 13ஆம் நாள் வரையில் நான் எழுதிய கடிதங்களின் தொகுப்பை பத்து தொகுதிகளாக அபிராமி பதிப்பக நண்பர் பழனியப்பன் அவர்கள் தமிழ்க்கனி பதிப்பகத்தாரிடம் உரிமை பெற்று முதல் பதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

''நண்பா!'' என விளித்துத் தொடங்கியும், ''உடன் பிறப்பே!'' என விளித்துத் தொடங்கியும், இன்னணம் ''மறவன்'' என முடித்தும் — ''அன்புள்ள மு. க'' என முடித்தும் ''மறவன் மடல்'' வார இதழிலும், ''நம்நாடு'' வார இதழிலும் — மற்றும் பெரும்பாலும் நாள்தோறும் அல்லது வாரத்தில் நாலைந்து முறை ''முரசொலி'' நாளிதழிலும் நான் எழுதிய கட்டுரைகளின் வடிவமே ''கலைஞர் கடிதம்'' எனும் தலைப்பில் உங்கள் கரங்களில் தவழும் இந்த நூல்களாகும்!

1977-க்குப் பிறகும் இன்னமும் முரசொலியில் ''கலைஞர் கடிதங்கள்'' எழுதிக் கொண்டுதானிருக்கிறேன்.

உடன்பிறப்புக்களான கழகத்தினருக்குக் கூறவேண்டியவைகளையும், அவர்களை முன் வைத்து நாட்டுக்கு, சமுதாயத்துக்குச் சொல்ல வேண்டியவைகளையும் ஒரு பாச உணர்வுடன் வெளியிட இந்தக் கடிதம் எழுதும் முறை எனக்கு மெத்தவும் பயன்படுகின்றது.

இந்தப் பத்து தொகுதிகளைத் தொடர்ந்து படிப்போர்க்கு சுமார் ஒன்பதாண்டு கால அரசியல் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூடுமானவரையில் தேதிவாரியாகக் கிடைக்கும்.

என் கடிதங்கள் காலை ஏழு மணிக்குப் பிறப்பெடுக்கும்; ஒவ்வொரு நாளும் !

இதுவரையில் இந்த அறுபத்து மூன்று வயதில் அடுத்த ஆண்டு வந்தால் ஐம்பதாண்டு காலப் பொது வாழ்க்கை எனக்கு !

அந்த வாழ்க்கையின் விரிவான விபரங்களை, நெஞ்சுக்கு நீதி முதல் பாகத்திலும்; இரண்டாம் பாகத்திலும் நினைவுக்கு வந்தவரை எழுதியிருக்கிறேன். மூன்றும் பாகத்தை எழுதிட ஆரம்பிக்கவில்லை. காலம் இடம் தருமோ; தராதோ? எனக்குத் தெரியாது.

ஐம்பதாண்டு காலப் பொது வாழ்வில் இதுவரை; பாசறை—போர்க்களம் — பதவிப்பொறுப்பு — பணியாற்றும் வாய்ப்பு — இப்படி மாறி மாறி வரினும் சந்தித்த; இன்னமும் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற சோதனைகள் எண்ணிலடங்கா !

குமுறல் — கொந்தளிப்பு —கவலை — கலக்கம்—ஏமாற்றம் — துரோகம் — இப்படி எத்தனையோ ஈட்டிகள் என் இதயத்தில் பாய்ந்து ரணமாக்கியுள்ளன !

அந்த ரணம் ஆற்றிடும் மருந்தாகத்தான்—எனது எழுத்துக்கள் எனக்குப் பயன்பட்டிருக்கின்றன ! பயன்படுகின்றன !

இந்தக் கடிதத் தொகுப்பில் பல செய்திகள், நிகழ்ச்சிகள், மதிப்பு மிக்கத் தலைவர்கள், அன்புக்குரிய நண்பர்கள் விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

அது; அந்தக் கால கட்டத்து அரசியல் தட்பவெட்பத்தைக் காட்டுவதாகவே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென பணிவன்புடன் அனைவரையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முதல் பத்து தொகுதிகளை—முதல் பதிப்பாக வெளியிட முன்வந்த அருமை நண்பர் பனையப்பனுக்கும்—அவருக்குத் துணைநின்ற தப்பி சண்முகநாதனுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

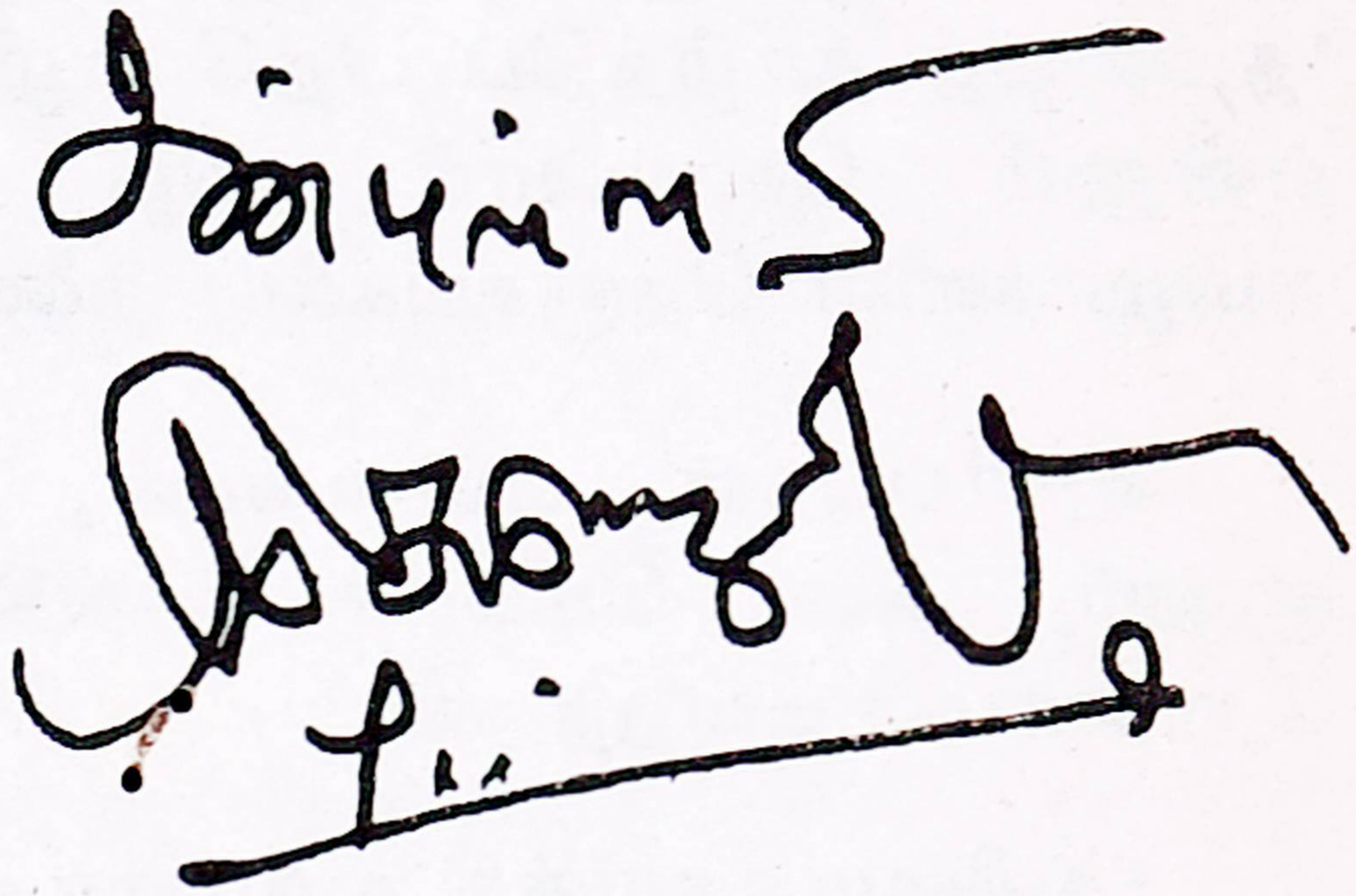

15—7—86

குறிப்பு: பத்து தொகுதிகளிலும் இடம் பெற்றுள்ள மொத்த கடிதங்களின் எண்ணிக்கை 369 ஆகும்.

பதிப்புரை

காலம் ஒன்று பிறந்தது. கருத்தொன்று மலர்ந்தது, 'தமிழைத் தாழ்த்திப் பிறமொழிகளை உயர்த்தாதே!' — என்னும் சொல்மாரி தமிழ் பூமியை, தரணி வாழ் தமிழர்களின் நெஞ்சங்களை நனைத்தது.

எதிர்ப்புகள், ஏளனங்கள், முதலில் முகங்காட்டி னாலும், அவை மெல்லச் சுருங்கி, வாடி வதங்கி உருத் தெரியாமல் மறைந்தன.

'தமிழை உயர்த்தி தமிழரை உயர்த்து' என்ற எழுச்சிக் குரல் ஒலிக்க தமிழகத்தை வலம் வந்த இளைஞர்களில் பத்தோடு பதினொன்றாக இல்லாமல் முத்திலே முதிர்ந்த தாக, முனைமழுங்கா வேலாக உருப்பெற்றவர்தான் நமது கலைஞர். இது நான் கூறுவதல்ல; நாளைய தமிழகம், அவரைப் பற்றி தீட்டப்போகிற வைரவரிகளாகும்.

ஆம், தமிழக மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட திராவிட இயக்கத்தில் தொண்டனாக — தளபதியாக — இன்று 'திராவிட முன்னேற்றக் கழக'த்தின் தலைவராக உயர்ந்து, தமிழ் நெஞ்சங்களில் நீங்கா இடம் பெற்றிருப்பவர்தான் அருமைத் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் !

பேரறிஞர் அண்ணாவின் காலத்திலும் அவருக்குப் பிறகும் தமது எழுத்து, பேச்சுவன்மையால் தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாமல், தமிழ் பேசும் உலக நெஞ்சங்கள் அனைத் திலும் தன்னிகரற்று விளங்குபவரும் தானைத் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள்தான்.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழக இளைஞர்களை தம் தம்பியாகப் பாவித்து, தமது எண்ண-வித்துக்களை அவர்கள் நெஞ்சத்தில் ஊன்றியதுபோல், கலைஞர் அவர்கள், அண்ணாவின் தம்பியாக நின்று தமிழக

இளைஞர்களையெல்லாம் தமது உடன் பிறப்புக்களாக அரவணைத்து அவர்கள் எழுச்சிபெற எழுதிய கடிதங்களே இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

1968 முதல் 1977 வரை 'மறவன் மடல்', 'நம்நாடு' வார ஏடுகளிலும் 'முரசொலி' நாளேட்டிலும் கலைஞர் அவர்கள் எழுதிய கடிதங்களே இந்நூலில் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

இவைகள் ஏதோ குசலம் விசாரிக்கின்ற கடிதங்களாக இல்லாமல், ஒரு கால கட்டத்தின் கருத்துக் கருவூலங் களாகத் திகழ்வதை நான் மட்டுமல்ல இதனைப் படிக்கும் வாசகர்களும் உணர்வார்கள்.

அரசியல், இலக்கியம், பொருளாதாரம், மொழி இன பிரச்சனைகள்—எதுவானாலும் தமது அருந்தமிழ் வல்லமையால் சுவைபடச் சொல்லும் கலைஞரின் பாங்கு அவருக்கென்றே அமைந்துவிட்ட தனிப் பாணியாகும். இந்த அரிய எழுத்திலக்கியத்தை நூலாக்கி வெளியிடு வதில் நாங்கள் பெருமையடைகிறோம். இதனை நூலாக்கி உங்கள் முன் வழங்க இசைந்த கலைஞர் அவர்களுக்கும், ஒத்துழைப்பு தந்த நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எங்களது நன்றி.

அன்பன்,

கா. பழனியப்பன்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

343. டெல்லிப் பயணம்! (19—12—76) 1
344. மகிழ்ச்சிக் கடலாகிறது, மனம்! (20—12—76) 5
345. சாகாத மனிதர் அவர்! (21—12—76) 8
346. காடு மணக்கும் கவிதை! (22—12—76) 14
347. கிறிஸ்துமஸ் வாழ்த்துக்கள்! (24—12—76) 18
348. குளிர் நீர் கொதிக்கிறதோ? (28—12—76) 22
349. அடடா! அந்த நினைவுகள்!! (29—12—76) 25
350. நாடு வாழ்ந்திட—நலிவு தீர்ந்திட! (30-12-76) 29
351. புதிய ஏடு புரள்கிறது! (1—1—77) 36
352. பாவப்! விசித்திர மனிதர்கள்! (4—1—77) 43
353. மறையாத மாணிக்கப் பரிதி! (6—1—77) 49
354. படமெடுக்கிறார்களே, என்னைப் பார்த்து—ஏன்? (8—1—77) 53
355. அவர்களுக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான்! (9—1—77) 59
356. தெளிவு படுத்திவிடுகிறேன்! (11—1—77) 64
357. இப்படியொரு பொங்கல் வாழ்த்து! (13—1—77) 69

358. பயிற்சி முகாமினர் படிக்க மறந்தது !
(23—1—77) 72

359. அண்ணயா விளக்கென அறிவிப்போம் !
(26—1—77) 81

360. குடிலர்கள் ஜாக்கிரதை ! (28—1—77) 87

361. தேய் பிறையல்ல; வளர் பிறையே !
(29—1—77) 91

362. ஜோதிடர் கதை! (30—1—77) 97

363. உன்னையும் உன் உழைப்பையும்
நம்பித்தான்! (31—1—77) 102

364. இந்தி எதிர்ப்பு வீரர்! (2—2—77) 109

365. "இருப்புக் கூட்டின் கதவு திறந்தது
சிறுத்தையே வெளியில் வா!" (5—2—77) 116

366. வெற்றிக்கனி பறித்திடுவோம்!
(6—2—77) 121

367. மதகரியா? சிறு நரியா? (7—2—77) 127

368. வருக! வெற்றியினைத் தருக!!
(8—2—77) 132

369. எதிர்க்கட்சிகளின் நிலை—
ஒரு எடுத்துக்காட்டு! (9—2—77) 135

370. மாலை—பூச்செண்டு—
மணம் தரும் அத்தர்! (13—2—77) 140

கலைஞர் கடிதம்

பாகம்-10

டெல்லிப் பயணம்!

உடன்பிறப்பே,

டெல்லியில் எதிர்க்கட்சிகளின் சார்பில் நடைபெற்ற இரண்டு கூட்டங்களிலும் கலந்துகொண்டுவிட்டு, நானும் நண்பர்கள் ராசாராரம், செழியன் ஆகியோரும் இன்று 18—12—76 காலை சென்னை திரும்பிவிட்டோம். இன்று புகைவண்டி ஒரு மணிநேரம் தாமதமாகத்தான் வந்து சேர்ந்தது. இறங்கியவுடன் இல்லம் சென்று பணிகளைக் கவனிக்க முடியாத அளவுக்கு புகைவண்டி நிலையத்தில் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பில் சிக்கிக் கொண்டேன். எனவே ரயிலடியிலிருந்து பத்தரை மணி அளவில்தான் கிளம்ப முடிந்தது. நேராக சைதாப் பேட்டை நீதிமன்றத்துக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. கொலை செய்ய முயன்றதாக — அந்த நீதிமன்றத்தில் என் மீதும் மற்றும் கழகத்தினர் சிலர் மீதும் ஒரு வழக்குத் தொடரப்பட்டிருக்கிற விபரங்களைத்தான் . நீ அறிவாயல்லவா; அதனால் விளக்கத் தேவையில்லை.

நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள் முடிந்ததும் 'அன்பகம்' வந்தடைந்தேன். நாவலர், பேராசிரியர் மற்றும் கழக முன்னணியினரிடம் டெல்லியில் நடைபெற்ற இரண்டு நாள் கூட்டங்களைப் பற்றிய நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் விளக்கிச் சொன்னேன்.

டெல்லிப் பயணம் மேற்கொண்டது ஏன் என்பதை நான் ஏற்கனவே கடிதங்கள் வாயிலாகவும் செய்தியாளர்

களுக்கு அளித்த பேட்டிகள் வாயிலாகவும் விளக்கியிருக்கிறேன்.

எதிர்க்கட்சிகளின் தலைவர்களுக்கு நான் விடுத்திருந்த அழைப்பு மடலில் எந்தப் பொருள்பற்றி விவாதிக்கப் போகிறோம் என்பதைக் கோடிட்டுக்காட்டியிருக்கிறேன். அது முரசொலி முதலிய ஏடுகளில் வெளிவந்துள்ளது. அந்தக் கருத்தின் அடிப்படையிலேதான் கழகத்தின் சார்பில், எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களிடம் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டிய பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான முயற்சியின் தொடக்க நாளாக அந்தநாள் (15—12—76) அமைய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

> ''கௌகத்தி மாநாட்டில் இந்தியப் பிரதமர் அவர்கள் ஆற்றிய உரையினிடையே எதிர்க் கட்சிகளுடன் பேச்சு வார்த்தைக்கான வாய்ப்பு எப்போது அமையும் என்பது குறித்து அறிவித்துள்ள கருத்து அனைவரும் அறிந்ததேயாகும்; அது குறித்து எதிர்க் கட்சிகளின் நிலை என்ன என்பதை நாட்டு மக்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பதும் இயல்பேயாகும் நிபந்தனைகள் இரு தரப்பிலிருந்தும் எழுப்பப் பட்டு அவைகளை இரு தரப்பாரும் நிறைவேற்ற உடன்பட்ட பிறகே பேச்சுவார்த்தைக்கு இணங்க முடியுமென்று வாதிப்பது நடைமுறைக்கு ஒவ்வாததாகிவிடும் என்பது என் தாழ்மையான கருத்தாகும். அரசாங்கம் என்ன கருதுகிறது என்பதையும் எதிர்க்கட்சிகளின் எந்தவிதமான போக்கு மாற்றப்பட வேண்டுமென்று விரும்புகிறது என்பதையும் நாடு, வலிவும் வளமும் பெற்றிட எதிர்க்கட்சிகள் எவ்வாறு ஒத்துழைக்கவேண்டுமென்பதையும் பேச்சு வார்த்தையில் கருத்துப் பரிமாற்றங்களின்

வாயிலாகத்தான் தெரிந்து கொண்டு அதற்கேற்ப ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியும்''

இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில் எதிர்க் கட்சி களிடையே ஒரு நாள் முழுவதும் விவாதம் நடை பெற்று, இறுதியாக அரசுடன் பேச்சுவார்த்தைக்குத் தயாராக இருப்பதாக ஒருமனதான முடிவு எடுக்கப்பட்டு, முன் நிபந்தனைகள் எதுவுமில்லாத நிலையில் பேச்சுவார்த்தைக்கு உடன்படுவதே சுமுகமான சூழ்நிலைக்கு வழிகோலும் என்பதும் விளக்கப்பட்டு விட்டது.

எதிர்க்கட்சிகள், தங்கள் நிலையை விளக்கி ஒரு கருத் துரையை வெளியிட வேண்டுமென்றும் முதல்நாள் கூட்டத்தில் முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

அந்தக் கருத்துரை தயாரிக்கப்பட்டு, 16—12—76 காலையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் சிலருடைய பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டு — அன்று மாலை திரு. எச். எம். படேல் இல்லத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் அனைவரும் அந்தக் கருத்துரை யின் வரைவினை வைத்துக்கொண்டு கலந்துரையாடி பிறகு அதற்கு இறுதி வடிவம் கொடுக்கப்பட்டு வெளி யிடப் பட்டுள்ளது.

முதல் நாள் கூட்டம், அரசுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்துவது பற்றியது!

மறு நாள் கூட்டம், இன்றுள்ள அரசியல் நிலைமைகளை ஆராய்வது!

இரண்டும் வெவ்வேறு பொருள் பற்றிய கூட்டங்கள் என்றாலும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பிருக்கிற காரணத் தினால்தான் முதல் நாள் கலந்துகொண்ட எதிர்க்கட்சிகள், மறு நாள் கூட்டத்திலும் பங்கு கொண்டன.

இரண்டும் வெவ்வேறு பொருள் பற்றிய கூட்டங்கள் என்று எச். எம். படேல் கூறியதைச் சில ஏடுகள், திசை திருப்பிவிட முயன்றிருக்கின்றன.

16—12—76 அன்று வெளியிடப் பட்டு, பிரதமர் அவர்களுக்கும் அனுப்பிவைக்கப்பட்டுள்ள கருத்துரையில், ''எதிர்க்கட்சிகள் ஜனநாயக செயல்முறைகளில் ஈடுபாடு உள்ளவை. தேசியப் பிரச்சினைகளைப்பற்றி அரசாங்கத்துடன் பேசவும், குறிப்பாக நாட்டில் அரசியல் வாழ்வை சகஜப்படுத்துவது மிக அவசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்ற இந்தக் கட்டத்தில் அரசுடன் பேச்சு நடத்த எதிர்க்கட்சிகள் தயாராக இருக்கின்றன'' என்றுதான் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உடன்பிறப்பே, சில ஏடுகள் நம் முயற்சிக்கு களங்கம் கற்பிக்க முயலுகின்றன.

நாம் நமது வழி — நமது அண்ணன் வகுத்தவழி — அமைதிவழி — பொறுமை வழி — அந்த வழியில் நடந்துகொண்டேயிருப்போம்.

அன்புள்ள,

மு. க.

19—12—76

மகிழ்ச்சிக் கடலாகிறது, மனம்!

உடன்பிறப்பே,

நமது பேராசிரியருக்கு இந்த ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 19 ஆம் நாள் 55 - வது பிறந்தநாள் விழா. ஏறத்தாழ முப்பத்தி நான்கு ஆண்டுக் காலத் தொடர்பு எனக்கும் அவருக்கும் உண்டு. 1942 ஆம் ஆண்டு 'முரசொலி' இதழின் ஆண்டு விழாவுக்கு நாவலர், பேராசிரியர் இருவரையும் திருவாரூருக்கு அழைத்திருந்தேன். அன்று எங்களிடையே ஏற்பட்ட தொடர்பும் நெருங்கிய நட்பும் காலத்தாலோ அல்லது இடையிலே சிலர் செய்த கலகத் தாலோ ஒரு சிறிதும் ஊனமுறவில்லை என்பதை; உடன் பிறப்பே! நீ மிக நன்ருக அறிவாய்.

''மனதிற்பட்டதை ஒளிக்காமல் துணிந்து சொல்லக் கூடிய தம்பி அன்பழகன்'' என்று அண்ணு பல நேரங்களில் எடுத்துக் கூறியிருக்கிருர்.

பொதுத் தொண்டிலே தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு வாழ்க்கையிலே மிகவும் நொந்துபோன அவரது அருமைத் தந்தையார்,

> **''தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து**
> **முந்தி யிருப்பச் செயல்''**

எனும் குறள் மொழிக்கேற்ப அவரது அன்புச் செல் வங்களை மெத்த இன்னல்களுக்கிடையே வளர்த்தார். அந்தச் செல்வங்களில் — தமிழ்ச் செல்வமாய், தியாகச் செல்வமாய், அறிவுச் செல்வமாய், அன்புச் செல்வமாய்.

நமக்குக் கிடைத்த பெருஞ் செல்வம்தான் பேராசிரியர் அன்பழகன் அவர்கள்.

எனக்கு இன்னமும் பசுமையாக நினைவு இருக்கிறது. திருவாரூரில் நடைபெற்ற ஒரு இஸ்லாமியர் விழாவிற்கு அண்ணா அவர்கள் சொற்பொழிவாற்ற வந்திருக்கிறார். "அண்ணா பேசுவார்" என்று விழாத் தலைவர் அறிவிக்கிறார். அப்போது அண்ணா எழுந்து "எனக்கு முன்பு ஒரு இளைஞர் இங்கு பேச இருக்கிறார். அந்த வளர்பிறையின் உரையினை முதலில் கேளுங்கள். பிறகு நான் பேசுகிறேன்" என்று கூறி விட்டு அந்த இளைஞரையும் கூட்டத்தாருக்கு அறிமுகப் படுத்துகிறார். அவர்தான் அப்போது அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக மாணவராக இருந்த அன்பழகன். அன்று துடிப்பு நிறைந்த சொற்களின் சுரங்கமாக விளங்கிய அவர், இன்றைக்கு ஆற்றல் வாய்ந்த கருத்துகளை அள்ளி வழங்கும் கருவூலமாகத் திகழ்கிறார்.

அவசரமான முடிவுகளுக்குத் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொள்ளாமல் ஆழ்ந்து சிந்தித்து — அதனையும் முக்கியமானவர்களுடன் விவாதித்து — அதற்குப் பிறகு ஏற்றுக் கொண்ட எந்த முடிவானாலும் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கக் கூடிய பண்பு படைத்தவர் அவர்.

அவருடன் நாங்கள் நடத்துகிற விவாதங்களில் சுவையும் இருக்கும். சூடும் இருக்கும். நாவலராகட்டும், நானாகட்டும் — பேராசிரியராகட்டும் — அண்ணா, பெரியார் அணியில் எங்களை 'ஒப்படைத்துக் கொண்ட இத்தனை ஆண்டுக் காலத்தில் எங்களுக்குள் எழுந்த எந்தக் கருத்துமாறுபாடும் இதயத்தில் அழியாத காயங்களாகவோ, மறையாத வடுக்களாகவோ நிலைத்ததில்லை என்பதை இந்தக் கழகத்தின் வரலாறு சொல்லும்.

அண்ணா அவர்களின் மறைவுக்குப் பிறகு— கருணாநிதி, நெடுஞ்செழியன், அன்பழகன் மூவரையும் ஒற்றுமையுடன்

இருக்கச் செய்த பெருமை தன்னையே சேரும் என்று ஒரு நண்பர், விழா ஒன்றில் குறிப்பிட்டார்.

அதுபற்றி நான் பேசும்போது; "எங்களை ஒற்றுமைப் படுத்தியதாக யாரும் பெருமை தேடிக்கொள்ள முடியாது. காரணம்; உடன்பாடு கொள்ளுகிற மனப்பக்குவமும், விட்டுக் கொடுக்கிற தன்மையும் எங்களிடையே இல்லா திருந்தால் எவராலும் எங்களை ஒற்றுமைப்படுத்திட இயலாது. ஆகவே நாங்கள் ஒன்றுபட்டு இருப்பதற்குக் காரணம்; அண்ணா எங்களை வளர்த்த முறையே ஆகும்."

என்று விளக்கமளித்தேன்.

பேராசிரியர், இப்போதெல்லாம் அதிகம் எழுதுவ தில்லை. முன்பு நிறைய கட்டுரைகள், நூல்கள் எழுதுவ துண்டு.

பத்து ஆண்டுகட்கு முன்பு அவரைப் பாராட்டி நடை பெற்ற நிகழ்ச்சியொன்றில் அவரது எழுத்தின் சிறப்பு குறித்து நான் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டேன்.

"நாங்கள் உங்களுக்காக எழுதுகிறோம், பேராசிரியர் போன்றவர்கள், எங்களுக்காக எழுதுகிறார்கள்"

என்பது தான் அது!

தலைவர் — பொதுச் செயலாளர் — பொருளாளர் என்று மூன்று பொறுப்புகளைக் கழகத்தில் நாங்கள் ஏற்றிருந்தாலும், அமைச்சர்களாகப் பணியாற்றியிருந் தாலும், நாங்கள் பெரியாரின் மாணவர்கள், அண்ணா வின் தம்பிகள் என்ற நிலையில் எங்கள் நெஞ்சங்களை இணைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இதயத்தால் என்றும் பிரியாத எங்களில் ஒருவருக்குப் பிறந்த நாள் விழா என்கிறபோது மகிழ்ச்சிக் கடலாகிறது மனம்!

அந்த மகிழ்ச்சியில்
வாழ்த்துகிறேன்;

வாழ்க பேராசிரியர்!
வாழ்க! வாழ்க !!

அன்புள்ள,

மு. க.

20—12—76

சாகாத மனிதர் அவர்!

உடன்பிறப்பே,

இன்றைய கடிதம், ஒரு தத்துவ அறிஞனைப் பற்றிய தாகும். உலகில் தத்துவப் பேரறிஞர்கள் பலர் தோன்றி யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்தக் காரணத்திற்காகவும் அல்லது எந்தச் சூழ்நிலைக்காகவும் தாங்கள் சரியென்று ஏற்றுக்கொண்ட தத்துவ உண்மைகளை விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இருந்ததில்லை.

மேல்நாட்டில் தோன்றிய தத்துவ அறிஞர்களில் புகழ்பெற்ற ஒருவரின் பெயர் ''ஸ்பினோசா'' என்பதாகும்.

மறுமலர்ச்சி யுகத்தைத் தொடர்ந்து கம்பீரமாகத் தனது தத்துவக் கருத்துக்களை வெளியிட்ட சிறப்புக் குரியவர் அவர்.

அறிவியல் குறிக்கோளும், விஞ்ஞான நோக்கமும் கொண்டு அவரது தத்துவக் கருத்துக்கள் வெளியிடப் பட்டன.

கடவுளைப் பற்றியும், சமயங்களைப் பற்றியும் அவர் அறிவித்த தத்துவங்கள், பெரும் எதிர்ப்புக்கு உள்ளாக நேர்ந்தது.

யூத குடும்பத்திலே பிறந்த அவர், யூதர்களா லேயே வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டார். அவர் ஒரு ''அறிவு முதற் கொள்கையாளர்'' என்று யூதர்களால் விமர்சிக்கப் பட்டு தனிமையாக்கப்பட்டார்.

அப்படி அவர் தனிமையிலே விடப்பட்ட காரணத்தாலேதான் அவருடைய உயர்ந்த தத்துவ விளக்கங்கள் உலகிற்குக் கிடைத்தன என்று, தத்துவ அறிஞர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றி எழுதிய மேதைகள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

தான் கொண்ட கொள்கைகளுக்காக அந்த 'ஸ்பினேசா' எனும் மேதை எவ்வளவு இன்னல்களுக்கு ஆளாக நேர்ந்தது என்பதை; உடன்பிறப்பே! உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

போர்த்துகீசிய நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு ஆம்ஸ்டர்டாம் என்னுமிடத்தில் வாழத் தொடங்கிய யூதக் குடும்பம் ஒன்றில் தத்துவ அறிஞர் 'ஸ்பினேசா' தோன்றிப் புகழ்க்கொடி நாட்டினார். அவர் பிறந்த ஆண்டு கி.பி. 1632 நாற்பத்தி ஐந்து ஆண்டுகள்தான் அவர் வாழ்ந்தார், செல்வாக்கும் வளமும் வாய்ந்த குடும்பத்திலே பிறந்திருந்தபோதிலும், மிகவும் எளிய வாழ்க்கையைத்தான் அவர் மேற்கொண்டார். இளம் பருவத்தில் கல்விப்பயிற்சி முடிந்ததும் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் அவர் சிந்தனை சென்றது. அவரது போக்கும், கொள்கைகளும், எடுத்து வைக்கும் தத்துவ விளக்கங்களும் யூதர்களின் சமயக் குழுவிலே இருந்த முதியவர்களுக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தின.

அந்த இளைஞரை அழைத்து அம்முதியோர் குழுவினர், வினாக்களை அடுக்கி, விளக்கங்களைக் கேட்டனர்.

அவைகளுக்கு இளைஞர் அளித்த பதிலிலேயிருந்து அவருடைய கொள்கைகள் முரட்டுத்தனமும் தீமையும் வாய்ந்தவை என்று குறை கூறி, உடனே அவைகளைக் கைவிட்டு மரபு வழி வந்த பழைய கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டு நடக்குமாறு வற்புறுத்தினர்.

அதை ஸ்பினேசா, மறுத்தார். முதியோர் வேறு ஒரு யோசனையைக் கூறினர். உள்ளத்தில் வேறு கொள்

கைகள் இருந்தாலும் அவைகளை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் வெளித்தோற்றத்திற்கு பழைய கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்வது போல நடித்தால் மட்டும் போதும்; ஆண்டுதோறும் ஒரு கணிசமான தொகையை அவருக்கு வழங்குவதாக உறுதி அளித்தனர்.

''என் தத்துவங்கள், கொள்கைகள், விலை பொருள் அல்ல'' என்று ஸ்பிநோசா ஆணித்தரமாகப் பதில் அளித்தார். உடனடியாக அவர், யூதர்கள் குழுவிலேயிருந்து விலக்கப்பட்டார். யாரும் அவருடன் உரையாடவோ, அவருக்கு உதவி அளிக்கவோ கூடாது. அவரிடம் செல்வதோ, அவரால் எழுதப்பட்டதைப் படிப்பதோ, அவர் சொல்வதைக் கேட்பதோ கூடாது. இப்படி ஒரு கடுமையான ஆணையை யூதர் சமயக் குழுவினர் பிறப்பித்தனர். இப்படியொரு தண்டனைக்கு ஸ்பிநோசா, ஆளாக நேரிட்ட போது அவருக்கு வயது இருபத்தி நான்கு!

அந்த வாலிப வயதினர், தனக்கேற்பட்ட எதிர்ப்பை வசந்த காலமாகக் கருதி மகிழ்ந்தாரே தவிர, வாடிப் போய் விடவில்லை. மதவெறி கொண்ட ஒருவன் அவரை உலகிலேயிருந்து தீர்த்துக்கட்டிவிடவும் முயற்சி செய்தான். அந்தக் கொள்கை வீரர், அதிலிருந்து தப்பி விட்டார்.

யூதர்களின் குழு மட்டுமல்ல; அவர் குடும்பத்தினரே அவரை வெறுத்தனர். அவரைப் பெற்ற தந்தை அவரைத் தன் மகனாக ஒப்புக்கொள்ள முடியாது என்று விரட்டியடித்தார். அந்தத் தந்தையின் மறைவுக்குப் பிறகு ஸ்பிநோசாவுக்குச் சேர வேண்டிய சொத்துக்களை அவரது அக்காள் தானே கவர்ந்து கொண்டாள். அதை எதிர்த்து ஸ்பிநோசா, வழக்குத் தொடுத்தார். அந்த வழக்கில் சொத்துக்கள் அனைத்தும் அவருக்கே சேர வேண்டுமென்று தீர்ப்பு கிடைத்தது. ஆனால், அவர் அந்தச் சொத்துக்கள்

முழுவதையும் தன் அக்காளிடமே திருப்பிக் கொடுத்து விட்டு ஆம்ஸ்டர்டாமிலிருந்து வெளியேறி தனிமையான வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர்.

கண்ணுடி வில்லைகளை மெருகேற்றித் தரும் தொழிலை நடத்திக் கொண்டு, வாழ்க்கையின் குறிக்கோளான தத்துவ ஆராய்ச்சியில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டார்.

என்புருக்கி நோய் அவரைப் பற்றிக் கொண்டு, உடல் நலத்தைத் தேய்க்கத் தொடங்கியது. அவர் நல்ல உடைகளை அணிவதைக் கூட வெறுத்து ஒதுக்கினர். வசதி படைத்த பலரும் அவரது வாழ்க்கையை மேம்படுத்த முனைந்தனர். அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. நல்ல உடைகளை, ஆடம்பர உடைகளை அளித்தனர். ''மட்டமான பொருளுக்கு உயர்ந்த உறைகள் தேவையில்லை'' என்று அவர் கூறி, அந்த உடைகளைத் திருப்பித் தந்து விட்டார். மிகப் பெரிய வணிகர் ''சைமண்டி விரிஸ்'' என்பவர், ஸ்பிநோசாவின் அறிவுத் திறனில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துத் தன் சொத்துக்கள் முழுவதையும் அவருக்கு எழுதி வைக்க முன் வந்தார். ஸ்பிநோசா, அதை மறுத்துவிட்டு அந்தச் சொத்துக்களை முறையாக உரிமை உடையவர்களுக்கே எழுதி வைக்குமாறு கூறிவிட்டார்.

பிரஞ்சு நாட்டு மன்னன் பதினான்காம் லூயி, அவரை அழைத்து ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தான்.

> ''உமது அடுத்த நூலை எனக்கு காணிக்கை என்று குறிப்பிட்டு வெளியிட்டால், நீர் விரும்பு கிற அளவுக்குசன்மானம் வழங்குகிறேன்''

லூயி மன்னனின் இந்த வேண்டுகோளுக்கு ஸ்பிநோசா அளித்த பதில் என்ன தெரியுமா?

> ''நான் உண்மையாகப் பாராட்ட முடியாத ஒருவரை ஒப்புக்காகப் புகழ்ந்து பரிசு பெற விரும்பவில்லை.''

தன்மானமுள்ள அந்தத் தத்துவ அறிஞனின் பதிலைக் கேட்டு பிரஞ்சு மன்னன் லூயி, தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டான்.

1673ஆம் ஆண்டு ''ஹைடல்பர்க்'' பல்கலைக் கழகம் அவரை அழைத்தது. வழி வழி வந்த சமயக் கோட்பாடு களைப் பழிக்காமல் இருந்தால் தத்துவ சாத்திரப் பேராசிரி யராக அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் பதவி ஏற்கலாம் என்று ஆசை காட்டப்பட்டது.

> ''நான் கண்ட உண்மைகளைக் கூறுவதற்குப் பட்டினி கிடப்பதைப் பற்றி நான் கவலைப்பட வில்லை''

என்று திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டு, கண்ணாடி வில்லை களைச் சாணைபிடித்து மெருகேற்றும் தொழிலுக்கே சென்றுவிட்டார்.

''அறிவியல்'', ''அறிவு வளர்ச்சி'', ''அரசியல்'', ''எபிரேய மொழி இலக்கணம்'', போன்ற பல நூல்களை எழுதிய அந்த அறிஞர் கண்ணாடிக்கு சாணைபிடித்து, அதிலே எழுந்த தூசிகள் மூச்சுக் காற்றுடன் உட்கலந்து என்புருக்கி நோயை வளர்த்த போதிலும், கொண்ட கொள்கையை விட்டுச் சிறிதும் வழுவாமல் தன்மான வீரராகத் தலைதாழா மனிதராக விளங்கினார்.

நாற்பத்திஐந்து ஆண்டுகால வாழ்க்கைதான்!

யூதர்களின் குழுவே விரட்டியபோதும் அவர் கலங்க வில்லை.

தந்தையே வெறுத்தபோதும் கொள்கைத் தாகம் தணியவில்லை.

சமூகத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட தனி மனிதராக ஆக்கப்பட்டபோதும் நம்பிக்கைத் தளரவில்லை.

பின்னர், பிரஞ்சு நாட்டு அரண்மனையின் வேண்டுகோளுக்கும் மயங்கவில்லை.

'ஹைடல் பார்க்' பல்கலைக் கழகத்தின் பெரும் பதவிக்கும் தன் இலட்சியத்தை விட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

கண்ணாடிக்கு சாணை பிடித்தே வாழ்க்கை நடத்தினார். காலக் கண்ணாடியென கருத்துக்களை உலகிற்கு வழங்கினார்.

வாலிப வயதிலேயே சாவைத் தழுவினார் எனினும்; சாகாத மனிதர்களில் ஒருவராக நிலைத்துவிட்டார்.

அன்புள்ள,

மு. க.

21—12—76.

காடு மணக்கும் கவிதை!

உடன் பிறப்பே,

கடைச்சங்க காலம் வழங்கிய தமிழ்க் கரும்புத் துண்டுகளில் ஒன்றுதான் அகநானூறு. ஆம்; ''நெடுந்தொகை'' என்றும் அழைக்கப்படுகிற இந்தத் தொகுப்பினைக் கடைச் சங்க காலத்திலேதான் படைத்தளித்தார்கள்.

காவன் முல்லைப்பூதனர் என்பவர் இயற்றிய கற்கண்டுப் பாடல் ஒன்றை உனக்கு நினைவூட்டுகிறேன்.

என்ன இது; கரும்பு - கற்கண்டு என ஏதேதோ ஒரே இனிப்புமயமாக எழுதத் தொடங்குகிறாய் என்று தானே கேட்கிறாய்?

விரைவில் ''பொங்கல் விழா'' வர இருக்கிறதல்லவா? கரும்பு, கற்கண்டு, கனி, தேன், பாகு இவையனைத்தும் அந்த இனிய விழாவுக்குச் சுவை கூட்டுமன்றோ?

அன்புப் பேழையாம் ஆருயிர்க் காதலியைப் பிரிந்து சென்ற காதலன், காட்டுவழியே திரும்பி, அவளைக் காணத் துடிக்கிறான்.

அவன் துடித்துவிட்டுப் போகட்டும்; அந்தத் துடிப்பு பற்றியே திரும்பத் திரும்ப எழுத விரும்பவில்லை நான்.

அவன் கடந்து தீர வேண்டிய காட்டுவழி, எத்தகையது என்பதைப் புலவர் எவ்வாறு சிறப்பித்துக் கூறுகிறார் என்பதைமட்டும் எத்தனைமுறை படித்தாலும் தெவிட்டுவதில்லை.

பருந்துகள் முட்டையிட்டு அடைகாப்பதற்கு ஏற்றதும், ஓமை மரங்களால் சூழப்பட்டதுமான குகையொன்றில் பெண் நாய் ஒன்று குட்டிகளை ஈன்றெடுத்துக் களைத்துப் படுத்திருக்கிறது. குட்டிகளைக் காத்து நிற்கும் பெண் நாயின் பசிக்கொடுமையை அருகே இருக்கும் ஆண் நாய் உணருகிறது. "நாதா எனக்குப் பசி எடுக்கிறது" என்று நாய் கேட்டிருக்கும்? முடியாதல்லவா? குறிப்பால் உணருகிறது. உணர்ந்தவுடன், தன் காதலிக்கு இரை தேடக் கிளம்புகிறது. எதிர்ப்படும் ஆண் பன்றி ஒன்றின் மீது பாய்கிறது. அந்தப் பன்றி வீழ்கிறது. அது கண்டு அந்தப் பன்றியுடன் இணைந்திருந்த பெண் பன்றி அலறி ஓடுகிறது. அவ்வாறு ஓடுகின்ற பெண் பன்றி உராய்வதால் அசைந்திடும் ஈந்தின் செங்காய்க் குலைகள் உதிருகின்றன. உதிர்ந்த காய்களின் முற்றிய விதைகள் பரவிக் கிடக்கும் வன்மையான நிலம், அந்தக் காட்டு நிலம். அந்த வன்னிலத்தைக் கிணறு தோண்டுகிற தொழில் மேற்கொண்டுள்ள "கூழ் ஆர் கூவலர்" என்போர் கிணறுகளை உருவாக்கக்குந் தாலி எனும் கருவிகளைக் கொண்டு ஆழப் படுத்துகின்றனர். வன்னிலமானதால் எவ்வளவு ஆழமாகத் தோண்டியும் கூட தண்ணீர் கிட்டவில்லை. எனவே அவர்கள் அந்த முயற்சியைக் கைவிட்டு, ஆழ் குழிகளை அப்படியே விட்டுவிட்டுப் போய்விடுகின்றனர்.

அந்தக் குழிகளின் வாயைக் காட்டுத் தழைகளும், கிளைகளும் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

யானைக் கூட்டமொன்று தம் கன்றுகளுடன் அவ்வழியே வருகிறது. அவற்றின் பார்வையில் அந்தத் தழை மூடிய குழிகள் பட்டுவிடுகின்றன.

"ஓகோ! நம்மை ஏமாற்றிக் குழியிலே விழவைத்து பிறகு பிடித்துக் கொள்ளும் நோக்கத்துடன் வேட்டுவர்கள் தழை பரப்பிய குழிகளைத் தயாரித்துள்ளனர்" என்று யானைகள் எண்ணுகின்றன.

அந்தக் குழிகளைத் தூர்த்து தங்கள் யானை இனத்தைக் காப்பாற்ற அங்குள்ள பெருங் கற்களையெல்லாம் அந்தக் குழிகளிலே தள்ளித் தூர்த்து விட்டுச் செல்கின்றன.

அப்படித் தூர்ப்பதற்குப் பயன்பட்ட பெருங் கற்கள் கிடக்கும் வழியாகும் அந்தக் காட்டு வழி!

உடன்பிறப்பே, கவிஞர் காடுபற்றித்தான் கூறுகிறார். அதிலும் எத்துணைக் கவிநயம்! காட்சி அழகு! இயற்கையின் செழிப்பு! இவற்றை விளக்கும் தமிழின் சிறப்பு!

பருந்து முட்டையிடும் இடத்தில் நாய் குட்டி போடுகிறது. பசிக்கு இரை தேட நாய், ஆண் பன்றியைக் கொல்கிறது. பெண் பன்றி ஓடும்போது உராய்ந்து வீழ்ந்த செங்காய்க் குலைகளின் விதைகள் பரவியுள்ள வன்னிலத்தில் கிணறுதோண்டுகின்றனர். அவை நீரில்லாப் பாழ் குழிகளாகின்றன. அந்தக் குழிகள்; தம்மைப் பிடிக்கும் வலையோ என யானைகள் கருதுகின்றன. கல் கொண்டு குழிகளைத் தூர்க்கின்றன. அந்தக கற்கள் நிரம்பிய வழியாம், அந்தக் காதலன் கடக்க வேண்டிய காட்டு வழி!

காட்டில், தமிழல்லவோ கமழ்கிறது; கவி மணத் தென்றல் அல்லவோ தவழ்கிறது!

“பருந்து இளைப்படூஉம் பாறுதலை ஓமை
இருங்கல் விடரகத்து, ஈன்று இளைப்பட்ட;
மென்புனிற்று அம்பிணவு பசித்தெனப், பைங்கட்
செந்நாய் ஏற்றை கேழல் தாக்க,
இரியற் பிணவல் தீண்டலின், பரீஇச்
செங்காய் உதிர்த்த பைங்குலை ஈந்தின்
பரல்மண் சுவல முரண்நிலம் உடைத்த
வல்வாய்க் கணிச்சி, கூழார், கூவலர்

ஊருது இட்ட உவலைக் கூவல்,
வெண்கோடு நயந்த அன்பில் கானவர்
இகழ்ந்தியங்கு இயவின் அகழ்ந்தகுழி செத்து,
இருங்களிற்று இனநிரை, தூர்க்கும்
பெருங்கல் அத்தம் விலங்கிய காடே.''

உடன்பிறப்பே, அகநானூற்றில் நான் உனக்குக் காட்டியது கடும்வழிக் காடுதான் எனினும், களிப்பு குறையாமல், களைப்பு மேலிடாமல் இந்தக் கவிதை உனக்குத் தெம்பூட்டுகிறது அல்லவா?

அன்புள்ள,

மு. க.

22—12—76

கிறிஸ்துமஸ் வாழ்த்துக்கள்!

உடன்பிறப்பே,

கிறிஸ்துமஸ் விழா உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் கொண்டாடப்படுகிறது. கிறிஸ்தவப் பெருமக்கள் போற்றி புகழ்ந்தேற்றும் இயேசுநாதரின் அமைதி நிறைந்த முகப்பொலிவு நம் கண் முன்னே தோன்று கிறது. மனித சமுதாயத்தை நல்வழியில் நடத்திச்செல்ல அவர் எடுத்த முயற்சிகளுக்கு மனித சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியினரே குறுக்கே நின்றது மட்டுமல்ல; அவரை மிகக் கொடிய முறையிலே சிலுவையிலே அறைந்தும் களிப்புற்றுக் கூத்தாடினர்.

எந்தச் சிலுவையிலே அவரை வைத்து ஆணிகள் அடிக்கப்பட வேண்டுமோ, அந்தச் சிலுவையை நட வேண்டிய ''கொல்கொத்தா'' என்னுமிடத்திற்கு அவரே தூக்கிச் செல்ல வேண்டுமென்று ஆணை பிறப்பிக்கப்படு கிறது. தன் உயிரை முத்தமிடத் துடிக்கும் அந்தச் சிலுவையை அவரே தூக்கிக் கொண்டு நடக்கிறார்.

சுமக்கும் சிலுவையின் கனம் தாங்க முடியாமல் மண்ணில் விழுந்தும் எழுந்தும் தன் பயணத்தை நிறுத்தா மல் தொடருகிறார். அந்தத் தியாகப் பயணத்தைக் கண்டு ஜெருசலேம் நகரத்துப் பெண்மணிகள் கதறி அழுகின்றனர். சிலுவையைத் தூக்கிக் கொண்டு நடக்கும் அந்தப் பொறுமையின் கருவூலத்தைச் சவுக்கு கொண்டு அடித்து வதைக்கிறார்கள். அந்தத் தியாகத் திருமேனி முழுதும் குருதி கொப்பளிக்கிறது. அடிகளின் தழும்புகள் பச்சை ரத்தக் கோடுகளாகக் காட்சி தருகின்றன.

அப்போதும் அவர் கண்களின் ஒளி, மெழுகுவர்த்தியின் அமைதி தவழும் ஒளியைத்தான் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது. அவர் படும்பாடு கண்டு பாவையர் கூட்டம் பதறிப் புலம்புகிறது. அவர்களை இயேசுபிரான் பரிவோடு நோக்குகிறார். ''எனக்காக யாரும் அழாதீர்கள். உங்களுக்காகவும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்காகவும் அழுங்கள்'' எனக் கனிவுடன் கூறுகிறார்.

பின்னர், சிலுவையில் அவர் ஏற வேண்டிய இடம் வந்துவிடுகிறது. அன்னை மரியா, ''அய்யோ! என் கண்மணியை அழிக்கப் போகிறார்களே!'' என்று ஓலமிட, அருளப்பர் மரியாவுக்கு ஆறுதல் கூறி ''அவரை யாரும் அழிக்க முடியாது'' என்கிறார்.

இயேசுபிரானைச் சிலுவையில் அறையப் பதினெட்டு பேர் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள். அதிலே ஆறு பேர், அவரை வழிநெடுகக் கசையடி கொடுத்து இழுத்து வந்தவர்கள். நான்கு பேர் அவரை வழிநடத்திக் கொண்டு வந்தவர்கள். இரண்டு பேர் சிலுவைக் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொள்பவர்கள். மீதமுள்ள ஆறு பேர் இயேசுவையும், அவருடன் இருவரையும் சிலுவையில் வைத்து ஆணி அறைபவர்கள்.

அவர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள். அவர் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

'' ஒழிந்தான் நமது பகைவன் ''

'' தேவதூஷணை செய்தவன் செத்து மடியட்டும் ''

'' அறையுங்கள் சிலுவையில்! அறையுங்கள்! ''

'' மேலங்கியைக் கழற்றுக! ''

'' இரத்தத்துடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் அந்த அங்கியை உரித்து எடுங்கள் ''

''தலையில் முள் கிரீடத்தைக் கழற்றி பிறகு மாட்டுங்கள் ''

"இடுப்பில் கச்சை மட்டும் இருந்தால் போதும். மற்ற உடைகள் களையப்படட்டும்"

"கள்வர்கள் இருவருடன் சேர்ந்து இந்தப் போதகரும் போகட்டும் உலகை விட்டு"

"எல்லாரும் இந்தப் போதகரை ஏளனம் செய்யுங்கள். சிரியுங்கள். கெக்கலி கொட்டுங்கள். ஆகா கா! இவர்தான் யூத குலந்தோன்றலாம்! யூதர்களின் மன்னராம்!"

இப்படிக் கொடுமையும், ஏளனமும் புடை சூழ மனித குல மேன்மைக்காக அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டுச் சிலுவையிலே தொங்கினார் இயேசு நாதர்!

அவரது தியாக வரலாற்றைத் தொழுது வணங்கும் கிறிஸ்தவப் பெருமக்களின் கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகை உணர்வுகளை நாம் மகிழ்ச்சியுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறோம்.

கடும் தண்டனை பெற்றவர்களின் உயிரைப் போக்கும் கழுமரம் போல் அந்நாள் வரையில் இருந்த சிலுவைக்கு, இயேசு நாதர் அதிலே அறையப்பட்ட பிறகு புதிய மகத்துவமே வந்துவிட்டது! வெறுப்புக்கும், அச்சத்திற்கும் காரணமாக இருந்த அந்த மரத்துண்டங்களின் இணைப்பு, இயேசுவின் உடலைச் சுமந்த பிறகு அமைதிக்கும் தியாகத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டுக்களாக விளங்கிடத் தொடங்கி விட்டன.

மறைதிரு. இரா. ஜான்பாஸ்கோ அவர்கள் எழுதியுள்ள இயேசுநாதர் பற்றிய நூலில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"இருட்டிலே வாழ்ந்து கிடந்த
உலகிற்கு அவர் ஒளிச்சுடரானார்
வன்மையிலே ஊறிக் கிடந்த
உலகிற்கு அவர் புதுப்பிறப்பானார்

வேஷமும் நாசமும் மோசமடைய
அவர் ஓர் எழுச்சிக் குரலானார்
அறியாமையிலே மூழ்கிய
உலகிற்கு அவர் அறிவொளியானார்''

இயேசுவின் வாழ்க்கை வெறும் வரலாற்று நிகழ்ச்சி மட்டுமல்ல; அது வரலாற்றையே வேறுபடுத்திய நிகழ்ச்சி யாகும். அவரை இழித்துப் பழித்துப் பேசுபவர்கள் கூட, தாங்கள் வாழ்கின்ற காலத்தைக் குறிப்பிட அவரது சகாப்தத்தைத்தான் குறித்துக் கோடிட்டுக் காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. அந்த மையக் கோடுதான் உலக வரலாற்றை இரு கூறுகளாகப் பிரித்து ''இயேசுவுக்கு முன்'' ''இயேசுவுக்குப் பின்'' என்று காலத்தைக் கணிக்கவும் உதவுகிறது எனவும் மறைதிரு ஜான்பாஸ்கோ கூறுவது எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறது.

இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த சரித்திரத்தின் புதல்வர்கள் கொண்டாடுகிற இந்த விழாவில் நமது இனிய வாழ்த்துக்களையும் உரியவர்களுக்கு அளித்திடுவோமாக.

அன்புள்ள,

மு.க.

24—12—76

குளிர்நீர் கொதிக்கிறதோ?

உடன்பிறப்பே,

குறுந்தொகையில் ''மிளைக் கந்தனுர்'' என்னும் புலவர் பெருமகனுர்; அறிவு மிகுந்த தோழி யொருத்தியைத் தமிழோவியமாகத் தீட்டிக் காட்டுகிருர். அவளுக்கு உயிர்த்தோழி ஒருத்தி. அந்தத் தோழி இளங் காளையொருவனை நம்பித் தன் இதயத்தைப் பறிகொடுத் தாள். இன்ப துன்பங்களில் இணைபிரியாது வாழ்வான் என்று நம்பினுள். அவள் நம்பிக்கையை நாசமாக்கி விட்டு அந்தக் காதலன் பிரிந்து சென்று விட்டான். காதலியின் நெஞ்சம் கலங்கியதை அவளின் ஆருயிர்த் தோழி உணர்ந்து வருந்தினுள். ஒரு நாள் அவனை அந்தத் தோழி காண நேர்ந்தது. பார்த்தவுடன் அவளுக்கு உள்ளம் கொதித்தது. ''ஏன் இப்படிச் செய்து விட்டாய்?'' என்று விழிகளில் பொரி பறக்க வினு எழுப்பினுள், அவனை நோக்கி!

அவனே பதிலேதும் சொல்ல முடியாமல் திகைத்தான். அவள் அவனிடமிருந்து பதிலைப் பெருமல் நகருவதாக இல்லை. ஏதாவது சொல்லிச் சமாளித்து விட்டு நழுவி விடவேண்டும் என்று அவன் முடிவு செய்தான். அதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழியில்லை.

''உன் தோழியை நான் பிரிந்தமைக்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா? சொல்லுகிறேன், கேள்!

> பாரி மன்னன் வாழுகின்ற பறம்பு மலையின் கண் இருவரும் இன்பமாக நடந்து சென்றபோது அவளைத் தண்ணீர் கொண்டு வரச் சொன்னேன். அவளோ, உவர்க்கக்கூடிய கொதிக்கும் நீரைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்''

என்று ஏதோ ஒரு பதிலைச் சொல்லி மழுப்பினன்.

தோழிக்குச் சினம் பொங்கியது. அவனைத் தன் வார்த்தைகளால் வீழ்த்திவிட்டாள். அவனும் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு அந்த இடம் விட்டு அகன்றுவிட்டான். அவன் நாணித் தலை தாழ்த்தும் வண்ணம், அந்தத் தோழி என்ன பேசினள் என்பதைப் புலவர் அழகுறக் கூறுகிரூர்.

> ''என் தோழியுடன் நீ பழகிக் கொண்டிருந்த போது, அவள்; வேப்ப மரத்தின் இளங்காயை உனக்குக் கொடுத்தால்கூட, அதை வாங்கிச் சுவைத்துப் பார்த்து — அடடா! கற்கண்டுக் கட்டியைப்போல் இனிக்கிறது உன் கையால் கொடுத்த காரணத்தால் — என்று அவளைப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தாய். இப்போது ஐயனே! உன் நிலை அவ்வாறல்ல! அன்பில்லாத காரணத் தால் அவள்மீது குறை சொல்லுகிறுய், பாரி மன்னனின் பறம்புமலையில் பனியெனக் குளிர்ந்த சுனையிலேயுள்ள இயற்கையிலேயே குளிர்ந்த நீரை, தைத் திங்களில் உனக்கு அவள் அளித்த போதிலும் அது வெம்மையுடையது என்று கூறுகிறுய்! என் செய்வது? அன்று வேப்பங்காய் கற்கண்டாக இனித்தது! இன்றைக்கோ, குளிர்ந்து தெளிந்த பறம்புமலைத் தண்ணீர் கொதிக்கிறது என்கிறுய். அது நீரின் குற்றமல்ல. உன் மனத்தில் உண்மையான அன்பு இல்லை என்பதை அறியாமல் போனதுதான் குற்றம்.''

உடன்பிறப்பே, உரைநடையாகத் தீட்டியுள்ள இந்தக் கருத்தைத்தான் தோழி கூறுவதுபோல — தமிழ் வளம் கொழிக்கும் கவிதையாகத் தருகிறார் குறுந் தொகைப் புலவர்.

''வேம்பின் பைங்காய் என் தோழி தரினே
தேம்பூங் கட்டி என்றனிர் இனியே
பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்
தைஇத் திங்கள் தண்ணிய தரினும்
வெய்ய உவர்க்கும் என்றனிர்
ஐய! — அற்றால் அன்பின் பாலே.''

பறம்புமலைச் சுனைநீர் போலக் கவிதையின்பம் பெற முடிகிறதல்லவா? இதுபோன்ற இலக்கியக் கற்பனைகள், இதயத்திற்கு எவ்வளவு இதமாக இருக்கின்றன; பார்த்தாயா?

அன்புள்ள,

மு. க.

28—12—76

அடடா! அந்த நினைவுகள் !!

உடன்பிறப்பே,

நண்பர் டி. எம். பார்த்தசாரதி அவர்கள் தி. மு. க. வரலாறு என்ற நூலை மூன்றும் பதிப்பாக 1973 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டிருக்கிறார் அல்லவா; அதில் சில குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகளுக்கான காலக் குறிப்புக்களைத் தேடுவதற்காக இன்று அந்த நூலின் சில பகுதிகளைப் புரட்டிப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சென்னை விருகம்பாக்கத்தில் நடைபெற்ற கழக மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய செய்திகள் — அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களின் சொற்பொழிவுகள் — என் உள்ளத்தைத் தொட்டு எத்தனையோ பசுமையான உணர்வுகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

அந்த மாநாட்டின் திறப்பாளர் என்ற முறையிலும், மாநாட்டுப் பொருளாளர் என்ற முறையிலும் நான் பணியாற்றியது பற்றிய குறிப்புக்கள் அதிலே காணப் பட்டன.

மாநாட்டில் 1967 ஜனவரி முதல் தேதியன்று அண்ணா அவர்களின் பேருரை கேட்க இலட்சோப லட்சம் மக்கள் குழுமியிருந்தனர்.

அண்ணா உரையாற்றுவதற்கு முன்பு நான் மாநாட்டுப் பொருளாளர் என்ற முறையிலும், கழகத் தேர்தல் நிதி திரட்டும் பொறுப்பில் ஓராண்டுக் காலம் பணியாற்றியவன் என்ற முறையிலும் சிறிது நேரம் பேசினேன். நான் பேசியதையும், அதற்குப் பிறகு

அண்ணா அவர்கள் ஆற்றிய உரையின் முற்பகுதியையும் "தி. மு. க. வரலாறு" எனும் நூலில் சுருக்கமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதை அப்படியே இங்கு உன் முன்னால் வைக்கிறேன்.

பொருளாளர் கருணாநிதி உரை

"திறப்பாளன் — என்ற முறையில் முதல் நாள் மாநாட்டில் உங்களிடையே உரையாற்றிய நான் — மீண்டும் — கடைசி நாளாகிய இன்று உங்களிடையே மகிழ்ச்சியுடன் தோன்றியுள்ளேன் — கையில் ஒரு பையுடன்- மாநாட்டுப் பொருளாளன் என்ற முறையில்!

பதினேரு லட்சம் ரூபாய்களை நான் அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன். அத்துடன், அதைச் சேர்க்கக் காரணமாக இருந்த பல இலட்சம் இதயங்களையும் அண்ணா அவர்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன்.

தேர்தலை நடத்துவதற்கு நியாயமான செலவினங்களுக்காக ஒரு பத்து இலட்சம் ரூபாய் தேர்தல் நிதி சேர்க்க வேண்டுமென்று முதலில் ஆசைப்பட்டு — மிகுந்த சிரமத்துடன் அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடம் அனுமதி பெற்று — கழகத் தோழர்கள் — மாவட்ட கழக நிர்வாகிகள் — வட்டக் கழகத் தோழர்கள் — கிளைக் கழக நண்பர்கள்—சார்பு மன்றத்தார்கள் ஆகிய, அத்தனைப் பேர்களின் ஒத்துழைப்பால் நான் இதில் ஈடுபட்டு, வெற்றியும் காண முடிந்தது.

மாற்றார்கள் மலைக்கத்தக்க வகையிலும், நாமெல்லாம் பூரிக்கத் தக்க அளவிலும், கழகத்தின், வெற்றிக்கு இது வழி செய்கிறது என்று தெரிவித்துக் கொண்டு — அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் ஆணைக்குத் தலை வணங்கத் தயாராக இருக்கும் நேரத்தில்—நாளை நடக்க இருக்கும் ஜனநாயகப் போராட்டத்தில் யார் யார் என்ன என்ன வகையில்

போராடவேண்டும் — யார் யார் களத்தில் நிற்காமல் புறத்தே நின்று போராடவேண்டும்— என்று தமிழகத்தின் தலைஎழுத்தை எழுத பேனாவை எடுத்துவிட்ட நேரத்தில்— பதினொரு லட்சம் ரூபாயைத் தங்கள் திரு முன்னிலையில் வைத்து விடைபெறும் நேரத்தில்—இந்த மாநாடு வெற்றிகரமாக அமைய உழைத்த சென்னை நகர —மாவட்டக் கழகத் தோழர்களுக்கும் — மாநாட்டு நிர்வாகிகளுக்கும் என் சார்பிலும் நாவலர் சார்பிலும் நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு இந்த பதினொரு லட்சத்தையும் தானைத் தலைவராம் அண்ணாவின் பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கிறேன்.''

அறிஞர் அண்ணா உரை

''உங்களை விரைந்து அழைத்தபோது — முக்கியமானவர்களை நான் அழைக்கத் தவறி விட்டேன்! பெரியோர்களே! என்று அழைத்தேன்; தாய்மார்களே என்று அழைத்தேன்! நண்பர்களே என்று அழைத்தேன்! ஆனால், உங்களை — 'லட்சாதிபதிகளே' —என்று அழைக்கத் தவறிவிட்டேன்! பின் இப்போது நீங்கள் பதினொரு லட்சம் ரூபாய்க்குச் சொந்தக்காரர்கள் அல்லவா? ஆகவே, பல இலட்சத்திற்கு அதிபதிகளே— என்று அழைக்கிறேன், நீங்கள் கோபித்துக்கொள்ள மாட்டீர்கள் என்ற காரணத்தால்!

பதினொரு இலட்சம் ரூபாயைத் தம்பி கருணாநிதி என்னிடம் தந்தார். அண்ணனிடம் தம்பி தருவது சிறுகச் சிறுகத் திரும்பப் பெறத்தானே அல்லாது அண்ணனிடமே தங்கிவிட அல்ல!

தம்பி கருணாநிதி பேசும்போது, அவர் அந்தத் தொகையைச் சேர்க்க முடியுமா என்று என் விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன என்றார். தம்பி! உனக்கு 'நிதி'

என்று பெயரிட்டார்களே; உன் தாயார் — சும்மாவா இட்டார்கள்?

தமிழ் மொழியில் உள்ள சொற்கள் பொருள் உள்ளவை என்பதில், நான் அசையாத நம்பிக்கைக் கொண்டவன்! உன் தாயார் உனக்கு 'நிதி' என்று பெயரிட்டதே — உன்னை நாட்டு மக்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளட்டும் என்றுதான்! இன்றைக்கு இந்த காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், உனக்கு இட்ட பெயர் வீணாகி விடவில்லை — என்று உன் தாயார் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்.

நான் கேட்டது பத்து இலட்சம்! நீ கொடுத்தது பதினொரு இலட்சம்! ஆனால், மக்கள் மட்டும் சிக்க வேண்டிய நேரத்தில் உன்னிடம் சிக்கி இருந்தால் நீ இன்னமும் அதிகம் சேர்த்திருப்பாய்! எனவே, உனது உழைப்பு பொன்னேபோல் போற்றத்தக்கது! நிதி அளித்த அன்பர்கள் யாவருக்கும் என் நன்றி?''

உடன்பிறப்பே, பத்து ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. எனினும் அண்ணனின் அந்தப் பாசமிகுந்த பேச்சு காதில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. அடடா! அந்த நினைவுகள் — நிகழ்ச்சிகள் — நெஞ்சுக்கு எவ்வளவு ஆறுதலாக இருக்கிறது!

அன்புள்ள,

மு. க.

29—12—76

நாடு வாழ்ந்திட – நலிவு தீர்ந்திட!

உடன்பிறப்பே,

'குடும்ப நலத் திட்டம்' ஒரு பிற்போக்குத் திட்டம் என்று கூறினர்கள் வலதுகள்!' அது எப்படிப் பிற்போக்குத் திட்டமென்று நாம் கேள்விமேல் கேள்விகேட்டதும் ''ஆகா ஊஹூ'' என்று அலறுகிறார்கள். நம்மையே அந்தத் திட்டத்திற்குப் பகைவர்களைப்போலத் திசை திருப்பு கிறார்கள். அரசுப் பொறுப்பிலே கழகம் இருந்தபோது குடும்ப நலத் திட்டம் குறித்து விடுத்த வேண்டுகோள் ஒன்றினை உனக்கு நினைவுபடுத்துவதின் வாயிலாக அவர் களுக்கும் உணர்த்த விரும்புகிறேன்.

நாட்டுக்குத் தேவையான நல்வாழ்வுத் திட்டங் களையோ முற்போக்குத் திட்டங்களையோ ஆதரிப்பதில் தி. மு. கழகம் என்றைக்குமே முன் வரிசையில்தான் இருந்திருக்கிறது. இப்போதும் அப்படித்தான் அத்தகைய திட்டங்களை வரவேற்கிறது. குடும்பநலத் திட்ட விழா ஒன்றில் இரண்டொரு ஆண்டுகட்கு முன்பு நான் எடுத்து வைத்த கருத்துக்களை திரும்பவும் படித்துப் பார்த்தால் நாம் நல்ல திட்டங்களுக்கு விரோதிகளல்ல என்பது விளங்கும். இதோ; அது!

''நல்ல குடும்பம் பல்கலைக் கழகமென்றார் பாரதி தாசன். பல்கலைக் கழகத்து மாணவர் எண்ணிக்கை போல் குடும்பத்தில் பிள்ளைகள் தொகை கூடிட வேண்டும் என்பதல்ல அதற்குப் பொருள். அறிவும் திறனும் செறிந்த அழகோவியச் செல்வங்கள் ஒன்றிரண்டு பெற்று, மனைத்தலைவனும், இல்லத்தரசியும் இன்புற்று வாழ்

வதையே பல்கலைக் கழகத்திற்குப் பாவேந்தர் ஒப்பிட்டார் என்ற உண்மையை அனைவரும் உணர்ந்திட வேண்டும். குறிப்பிட்ட வருமானமுடைய ஒரு குடும்பத்தில் ஆண்டுக் கொரு குழந்தை வருமானமும் பெருகிடுமானால், வசதி களும் வாய்ப்புக்களும் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் பங்கிடப்பட்டேயாக வேண்டும்.

எட்டு ரொட்டித்துண்டுகளை இரண்டு குழந்தை களுக்கு நாலு நாலாகப் பிரித்துக்கொடுத்து அவைகள் மனநிறைவோடு உண்டது கண்டு உளங்களிக்கும் தாயும் தந்தையும், அதே எட்டு ரொட்டித் துண்டுகளை ஆறு குழந்தைகளுக்குப் பங்கிட்டு, அவர்களும் ஆறுதல் பெறாமல் குழந்தைகளும் களிப்படையாமல் அவதிப்படும் சாட்சிகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டாமா?

வீட்டின் நிலையே இது எனில் நாட்டின் நிலையைச் சிந்திப்பது இன்றியமையாத ஒன்றல்லவோ? கோடி கோடியாகச் செலவழித்துத் திட்டங்கள் — கோபுர உயரத் தில் உணவு தானியக் குவியல்கள் — கோலமிகு சாலைகள் — குளிர் தரும் சோலைகள் — கல்விச் சலுகையா? கணக்கின்றி வழங்குவோம். மருத்துவ வசதியா? தடையின்றித் தருகின்றோம் — பின்தங்கியோர் நலனா? விரைந்து நிறை வேற்றுவோம் — தாழ்த்தப்பட்டோர்க்கு உயர்வா? தடை யில்லை அளிப்பதற்கு.

எல்லாம் சரி; எட்டு ரொட்டித் துண்டு — இரண்டு குழந்தைகள் என்றால் வழங்குபவர்க்கும் மகிழ்ச்சி — பெறு பவர்க்கும் பேரானந்தம் — ரொட்டித் துண்டு எட்டுத் தான், குழந்தைகள் ஆறு எனில் ரொட்டியும் எட்டியாகுமே; தேவைக்கேற்ப கிடைக்காத காரணத்தால்!

கடல்களை மூன்று பக்கமும் எல்லையாகக் கொண் டிராமல் கடலின் மீது மிதக்கும் ஒரு தெப்பமாக இந்தியா இருந்திருந்தால் இந்நேரம் கடலுக்குள் மூழ்கியிருக்கும் மக்கள் தொகை தாங்காமல்!

அந்த அளவுக்கு ஆண்டுக்கு ஆண்டு, ஆண்டவன் மீது பழியைப் போட்டுவிட்டு,

"அவன் கொடுத்தான்
நாமென்ன செய்ய!"

என்று குடும்பத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்திய நாட்டில்!

ஆண்டவர்களிலே கூட சிவனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் தான்! இருபத்தேழு பிள்ளைகளைப் பெற்ற குசேலர் தந்த அவலுக்குப் பதிலாக மாடமாளிகைகள், கூட கோபுரங்களைப் பரிசாக அளிக்க ஒரு கண்ணன் இருந்தான். அந்தக் கண்ணன் கூட எல்லோருக்கும அருள முடியுமா? எப்போதும் அருள முடியுமா?

குழந்தைகளை மலர்கள் என்கிறோம் — மாணிக்கப் பரல்கள் என்கிறோம் — அதன் கண்கள் நீலோற்பலம்! இதழ்கள் ரோஜா! சிரிப்பு பிறைநிலா! அசைவு தென்றல்! வடிவு தங்கப்பதுமை! இப்படியெல்லாம் கொஞ்சு தமிழில் குழந்தைகளை வர்ணிக்கும் கவிதை உள்ளங்கொண்டவரை, கொஞ்சம் என்னுடன் இந்தக் குடிசைப் பகுதிக்கு வாருங்கள் என அழைக்கிறேன்.

அதோ, கிழிந்த சாக்குப் படுதா தொங்குகிறதே — அதுதான் அந்த மாளிகையின் மரகதக் கதவு! சேறும் சகதியும் வழிந்தோடுகிறதல்லவா வளைந்து வளைந்து, அதுதான் அந்த அரண்மனையைச் சுற்றியுள்ள அகழி! அந்த அகழி மீது துள்ளி விளையாடுகிறதே தொப்பை சுருங்கிய ஒரு குழந்தை, அதுதான் அந்த வீட்டு மகாராணியின் முதல் இளவரசன் — அடுத்து ஒன்று சூம்பிய கால் கைகளுடன் தள்ளாடித் தள்ளாடி ராகம் பாடுகிறதே, அது இளவரசி — மகாராணியின் தோள் மீது ஒன்றும், மடிமீது ஒன்றும் எலும்புக் குச்சிகளாய்த் தேரைகள்போல் ஒட்டிக்கொண்டு சிணுங்கி அழுவதற்கும் ஜீவனில்லாமல்

கிடக்கின்றனவே, அவைதான் மலர்க்கொத்துக்கள் — மாணிக்கப் பரல்கள் இப்படியொரு உலகம், இந்தியா முழுமையும் அழகு முகத்தின் குறுமருக்கள்போல் பரவிக் கிடக்கிறது.

திட்டங்களின் பயன்கள் அந்த 'நரகலோக' வாசிகளைச் சென்று தொடவேண்டாமா? பறவைகளும், விலங்குகளும் வாழ்கின்றன. மனிதன் வாழ்க்கை நடத்துகிறான். இதைச் சொல்லச் சுவையாக இருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில், விலங்குகளைவிட மனித சமுதாயத்தின் பெரும் பிரிவு வேதனையை அதிகம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த வேதனை நீங்கிட அரசு திட்டங்களை உருவாக்குகின்றது. திட்டங்கள் பயன் விளைக்க, மக்கள் பெருக்கம் தடுக்கப்பட்டாக வேண்டும். பிறந்த குழந்தைகளைப் பேணி வளர்க்க, இனியும் குழந்தைகள் பிறக்காமல் தடுத்திடல் வேண்டும். இந்தக் குடும்பக் கட்டுப்பாடு பாப காரியமா?

அளவுக்கு மீறி குழந்தைகளைப் பெற்றுவிட்டு, அவைகள் சரியான வசதி வாய்ப்புகளற்று ஆலாய்ப் பறக்கின்ற கொடுமைதான் கடைந்தெடுத்த பாப காரியமாகும். பாப — புண்ணியத்தின் உண்மையான பொருளை உணர்ந்துகொண்டு நடப்பவர்களே சமுதாயத்திற்கும் நாட்டுக்கும் நல்ல தொண்டாற்றுகிறார்கள் என்று போற்றிடமுடியும்.

இந்தியாவில் வேலைவாய்ப்பு தருதல் என்பது இன்று விண்முட்ட எழுந்து நிற்கும் மிகப் பெரிய பிரச்சினையாகும். அதனைத் தவிர்ப்பதற்கு இதுவரை எடுத்துள்ள முயற்சிகள் யானைப் பசிக்கு சோளப்பொரி அளித்தது போலத்தான் என்று சொல்லிக்கொள்ள யாரும் வெட்கப்படத் தேவையில்லை. யானை பசிக்கேற்ற உணவினைத் தயாரித்து முடித்திடும்போது, யானை, பெரும் சேனை

யாகிவிடக் கூடாதல்லவா? அதற்குத்தான் குடும்பநலத் திட்டத்தில் அனைவரும் ஆர்வத்துடன் அக்கறை காட்டிட வேண்டும்.

பிறந்துவிட்ட குழந்தைகளுக்கு மதிய உணவுத் திட்டம் மட்டுமன்றி, சத்துணவுத் திட்டம் ஒன்றும் தோற்றுவிக்கப்பட்டு குடிசைப்பகுதிகளில் உள்ள குழந்தைகள் வலிவோடும் பொலிவோடும் வளர்வதற்கு அரசு முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளது. எந்தத் தீவிர முயற்சிகளானாலும் அவைகளின் பயன்கள் எத்தனை பேருக்குச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற அளவுகளைப் பொறுத்தே வெற்றிகளை ஈட்டிட முடியும்.

அந்த வெற்றிகளை உருவாக்க அரசு — ஆடவர் — பெண்டிர் — இந்த மூன்று தரப்பினரின் ஒத்துழைப்பும் இருந்து குடும்ப நலத் திட்டம் நல்ல வகையில் பரவிட வேண்டும். இந்த மூன்று சாராரின் ஒத்துழைப்பைக் குறிக்கும் வகையில் அமைந்ததுதான் சிவப்பு முக்கோண அடையாளமாகும்.

குடும்பநலத் திட்டம் பரவிட அரசாங்கம், அதிகாரிகளை நியமிக்கலாம் — ஆலோசனைகள் பலவற்றை விவரித்துச் சொல்லலாம். அறுவை சிகிச்சைக்கெனத் தனித் தொகை ஒதுக்கலாம் — இவைகளுக்கெல்லாம் மேலாக அவரவரும் குழந்தைப் பெருக்கத்தால் நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் ஏற்படும் நெருக்கடியையும் முன்னேற்றத் திட்டங்களில் ஏற்படும முட்டுக் கட்டையையும் புரிந்து நடந்திட முனைந்திட வேண்டும்.

பதினாறும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ்க என வாழ்த்திடுவர் முன்னோர்! பெறுவது என்றாலே குழந்தைகள் தான் எனப் பொருள் கொண்டு பதினாறு என்னும் குறிக்கோளை அடையத் தவங்கூட இருந்தவர்கள்

உண்டு — பதினறு பேறுகளைத்தான் பெறச் சொன்னர்கள் பெரியோர் — பதினறு பேர்களை அல்ல!

படித்தோர், பாமரர்க்கு விளக்கிட வேண்டும் — பக்கத்து வீட்டார் இதுபற்றிப் பேசித் தெளிவடைய வேண்டும். அரசு, இதில் அக்கறை எடுத்திருக்கிறது. எல்லாமே அரசே கவனித்துக்கொள்ளும் என்று இல்லாமல் அவரவரும் தங்கள் கடமையை — பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்வதின் மூலமும்; சொன்னதைத் தாங்களும் செயலில் காட்டுவதின் மூலமும் நாட்டுக்குச் செய்திட வேண்டும். மிகப் பொறுப்பு மிக்க பணியில் ஈடுபடுத்தப் பட்டுள்ள இந்தத் துறை அதிகாரிகளும் — மிக்க நேர்மையுடனும், தொண்டாற்றும் தூய உள்ளத்துடனும் இந்தப் பிரச்சாரத்தைச் செய்து வெற்றி கண்டிட வேண்டும். வெறும் ஏட்டுக் கணக்கு மட்டும் காட்டினல் போதாது — எடுத்த காரியத்தில் ஒழுங்கான முன்னேற்றத்தைக் கண் எதிரே காண முனைந்திட வேண்டும்.

படித்த ஆடவர்க்கும் பெண்டிர்க்கும் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை; பட்டிக்காட்டில் வாழ்வோர், பாமரர், படிப்பறிவு எட்டிப் பார்க்காத பகுதிகளில் உழல்வோர் இவர்களிடத்தில் எல்லாம் இந்த சமூகப் பணியை விரைந்து செய்திடல் வேண்டும். அம்மை, காலரா போன்ற தொத்து நோய்களைப் பரவாமல் தடுக்க அதிகாரிகள் எப்படி முடுக்கிவிடப்படுகிறர்களோ, அது போல இந்திய நாடு முழுமையும் எல்லாப் பகுதிகளிலும் குடும்ப நலத்திட்டப் பிரச்சாரப் பணி தீவிரப்படுத்தப் பட வேண்டும், இது அழிவு வேலையல்ல — ஆக்கப்பூர்வமான பணி.

''திட்டமிட்ட குடும்பம்
தெவிட்டாத இன்பம்''

'அளவோடு பெறறு
வளமோடு வாழ்க''

"நாம் இருவர்—
நாம் பெறுவதும் இருவர்"

இது தனித்தனி குடும்பங்களுக்கான அறிவுரை மட்டுமல்ல; நாளைய நாட்டின் ஒளிமிகுந்த வருங்காலத்திற்கு வழி காட்டும் தத்துவம் மட்டுமல்ல; நாடு வாழ்ந்திட —நலிவு தீர்ந்திட அனைவரும் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய திட்டமாகும்.

இந்தத் திட்டத்தின் வெற்றியே நாட்டின் வெற்றியாகும். ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் வாழ்க்கையின் வெற்றியுமாகும். வெற்றிமேல் வெற்றி குவித்திட இந்த வெற்றியே அடிப்படையுமாகும். அதனைத் தெளிந்து செயலாற்ற அனைவரையும் வேண்டுகிறேன்.''

அன்புள்ள,

மு. க.

30—12—76

புதிய ஏடு புரள்கிறது!

உடன்பிறப்பே,

புத்தாண்டு பிறந்துவிட்டது. 1976-ஆம் ஆண்டு எனும் வாழைமரம், எழுபத்தி ஏழாம் ஆண்டு எனும் இளங்கன்றைத் தந்துவிட்டுக் காலத்தின் மடியில் வீழ்ந்து விட்டது. பனிரெண்டு மாத வாழ்வை பாங்குற நடத்து வதற்கு 1977-ஆம் ஆண்டு பசுங்குருத்தினை விரித்துக் கொண்டு உலக மக்களின் வாழ்த்து கீதத்திலே மெல்ல அசைந்தாடுகிற காட்சியைக் காணுகிறோம். இது கி.பி. 1977-ஆம் ஆண்டு அதாவது கிறிஸ்து பிறந்த பிறகு உருண்டோடியிருக்கிற ஆண்டுகளின் கணக்கு. கி.மு.20-ஆம் ஆண்டு! அல்லது 30-ஆம் ஆண்டு என்றால் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்பு கணக்கிடப்படுகிற ஆண்டு களைக் குறிக்கும். கிறிஸ்துவின் பிறப்பை மையமாக வைத்து உலகின் பொதுவான ஆண்டுக் கணக்கு வரை யறுக்கப்பட்டுள்ளது.

நாலைந்து நாட்களுக்கு முன்பு கிறிஸ்துமஸ் விழா வினையொட்டி நான் எழுதிய கடிதத்தில் ஏசுபிரான் தான் ஏறிடவேண்டிய சிலுவையைத் தானே சுமந்து சென்ற தியாக சரித்திரத்தின் புனித ஏடுகளை உனக்குச் சுட்டிக் காட்டியிருந்தேன்.

அவர் பிறந்தது முதல் சிலுவையில் அறையப்படும் வரையில் அந்தத் தூயவரின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளை முழுமையாகத் தரத் தேவையில்லை. காரணம் அவற்றை நீயே நன்கு அறிவாய்! எனினும் ஆங்காங்கே ஒன்றி

ரண்டை நினைவு கூர்ந்தால் புத்தாண்டில் அடியெடுத்து வைக்கும்போது அவைகள் உள்ளத்திற்கு ஊக்கமும், உற்சாகமும், உறுதியும் வழங்கிடக் கூடுமல்லவா!

> ''யூதேயா நாட்டில் உள்ள பெத்லகேமே!
> நீ தலைமையான நகரங்களில் ஒன்றுவாய்.
> ஏனெனில் உன்னிடமிருந்து எங்களை ஆளுகிற
> தலைவர் ஒருவர் தோன்றிடுவார்.''

என்பதாக இறைவாக்குரைப்போரின் ஏட்டில் எழுதியிருப்பதாகத் தெரிந்த ''மாகேரிய்'' என்னும் ஞானிகள், அந்தச் செய்தியை ஏரோது மன்னனிடம் கூறி விடை பெற்றுப் ''பெத்லகேம்'' சென்று குழந்தை இயேசுவைக் கண்டு களிப்பெய்தினர்.

ஏரோது மன்னன், குழந்தையாக இருக்கும்போதே இயேசுவைக் கொன்றுவிடும் திட்டத்துடன் அங்கு வரப் போகிறுன் என்பதை அறிந்த இயேசுவின் தந்தை யோசப்பும், தாய் மரியாளும் இரவோடு இரவாகக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு எகிப்துக்கு ஓடிவிட்டனர்.

தன் திட்டம் நிறைவேருமற் போனது கண்டு ஏமாற்றமடைந்த ஏரோது மன்னன், பெத்லகேமிலும் அந்த நகரைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும்தான் 'குழந்தை இயேசு' இருக்கவேண்டுமென்று கருதி, குறிப்பாக அந்தக் குழந்தையை அவனுக்கு அடையாளம் தெரியாத காரணத்தால், 'பெத்லகேம்' பகுதியில் பிறந்துள்ள இரண்டு வயதுக்குட்பட்ட எல்லா ஆண் குழந்தைகளையுமே கொன்றுவிடுமாறு கட்டளையிட்டு அவ்வாறே அந்தக் கொடுமையைச் செய்தும் முடித்தான்.

ஏரோது இறந்த பிறகுதான் இயேசுவின் பெற்றுேர் எகிப்தை விட்டுப் புறப்பட்டு கலிலேயா நாட்டுக்குச் சென்று நாசரேத்து என்னும் ஒரு கிராமத்தில் குடியேறி இயேசுவை வளர்த்தார்கள்.

வளர்ந்த இயேசுவின் புகழ், பரந்து விரிந்தது. கலிலேயா, தெக்கப்போலி, ஜெருசலேம், யூதேயா, யோர்தான் போன்ற பகுதிகளிலேயிருந்து மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து அவரது அருள்மொழி கேட்டார்கள்.

அவ்வாறு நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளில் இயேசுவின் மலைப்பிரசங்கம் வரலாற்றுச் சிறப்பினைப் பெற்றது.

ஃ அடக்கமுடையவர்கள் நற்பேறு பெற்றவர்கள். அவர்கள் உலகத்தையே உடைமையாகப் பெறுவார்கள்.

ஃ இரக்கம் காட்டுகிறவர்கள் நற்பேறு பெற்றவர்கள். கடவுள் அவர்களிடம் அன்பு காட்டுவார்.

ஃ தூய உள்ளமுடையவர்கள் நற்பேறு பெற்றவர்கள். அவர்கள் உள்ளமே கடவுளின் அருளைப் பெறுகிறது!

ஃ அமைதி நிலவச் செய்பவர்கள் கடவுளின் மைந்தர்கள் எனப் போற்றப்படுவார்கள்.

ஃ நீங்கள் உலகிற்கு உப்பாக இருக்கிறீர்கள். உப்பு, அதன் சாரத்தை இழந்துவிட்டால் ஒன்றுக்கும் உதவாமல் வெளியே எறியப்பட்டு மனிதர்களால் மிதிக்கப்படும். இதை அறிவீர்கள்.

ஃ ஒருவன் உன்னோடு தகராறு செய்து, உன் துண்டை எடுத்துக் கொள்ள விரும்பினால் அவனுக்கு உன் சட்டையையும் எடுத்துக் கொள்ள இடம் கொடு. உன்னை ஒருவன் ஒரு கல் தொலைவுவரும்படியாகக் கட்டாயப்படுத்தினால் அவனுடன் இரண்டு கல் தொலைவு செல். உன்னை வலக் கன்னத்தில் அடிப்பவனுக்கு மறுகன்னத்தையும் திருப்பிக் காட்டு.

ஃ உங்களிடம் அன்புள்ளவர்களிடம் மட்டும் நீங்கள் அன்பு காட்டினால் பயனில்லை. உங்கள் எதிரிகளிடமும அன்பு கொள்ளுங் கள். உங்களைத் துன்புறுத்துகிறவர்களின் நன்மைக்காகவும் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்.

ஃ முதலில் உன் கண்ணில் உள்ள தூலத்தை எடுத்துவிடு. அப்போதுதான் மற்றவனின் கண்ணில் உள்ள துரும்பை எடுக்க உனக்குத் தெளிவான பார்வை ஏற்படும்.

ஃ உங்களிடமுள்ள ஒளி முத்துக்களைப் பன்றி களின் முன்பு போடாதீர்கள். அவை, தங்கள் கால்களால் அவைகளை மிதித்துத் துவைத்து விட்டு திரும்பி உங்களையே பீறிவிடும்.

ஃ கேளுங்கள், கொடுக்கப்படும். தட்டுங்கள் திறக்கப்படும். தேடுங்கள், அப்பொழுது கண்டுபிடிப்பீர்கள்.

கீர்த்திமிகுந்த மலைச் சொற்பொழிவுக்குப் பிறகு, இயேசுபிரான் தனது பன்னிரு சீடர்களுடன் பயணம் தொடர்ந்தார். பனிரெண்டு சீடர்களையும் மக்களுக்குத் தொண்டு செய்யுமாறு இயேசு, பணித்தார். அப்படி அனுப்பும்போது சீடர்களுக்கு அவர் வழங்கிய அறிவுரை யின் சில பகுதிகளை; உடன்பிறப்பே! உனக்குச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

''சீடர்களே! உங்களை ஓநாய்களுக்கிடையே ஆடுகளைப்போல அனுப்புகிறேன். நீங்கள் பாம்பு களைப்போல விழிப்பு உள்ளவர்களாகவும், புறாக் களைப்போல சாந்தமுள்ளவர்களாகவும் பணிபுரி யுங்கள். மனிதர்களிடம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஒரு சகோதரன்,

> தன் சகோதரனைக் கொல்லுவான். தகப்பன், பிள்ளைகளையும்-பிள்ளைகள், தகப்பனையும் கொல்லும்படிச் செய்வார்கள். என் பொருட்டு நீங்கள் எல்லோருடைய பகை உணர்வுக்கும் ஆளாக நேரிடும். ஆனால் இறுதிவரையில் நிலைநிற்பவனே மீட்புப் பெறுவான் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்.''

இத்தகைய அன்பான அறிவுரையை இயேசுபிரானிடம் பெற்ற சீடர்களில் ஒருவன்தான், அவரைக் காட்டிக் கொடுத்த 'யூதாஸ்' என்று அறியும்போது எவ்வளவு வியப்பாக இருக்கிறது.

எதிரிகளிடம் முப்பது வெள்ளிக் காசுகளைப் பெற்றுக்கொண்டு இயேசுவைக் காட்டிக்கொடுக்க அவன் தயாரானான்.

அவன் காட்டிக்கொடுக்கப் போவதை அறிந்திருந்தும் இயேசுநாதர் அமைதியாகவே இருந்தார்.

பனிரெண்டு பேரும் பந்தியில் அமர்ந்து இயேசுவுடன் உணவருந்தும்போது, அவர் திட்டவட்டமாகச் சொன்னார்: ''நம்மிடம் இருக்கும் ஒருவனே என்னைக் காட்டிக் கொடுக்கப்போகிறான்'' என்று!

யார்? யார்? என்று அனைவரும் கேட்டனர்.

''ஒரே பாத்திரத்தில் என்னுடன் கை நுழைத்துச் சாப்பிட்டவனேதான் என்னைக் காட்டிக்கொடுப்பான்'' என்று இயேசு பதில் அளித்தார்.

> ''அந்த மனிதன் பிறக்காமல் இருந்திருந்தால் அது அவனுக்கே நலமாக இருந்திருக்கும்''

என்று இயேசு மெல்லிய குரலில் கூறியதும், யூதாஸ்; திடுக்கிட்டுப் போய் ''யார் நானா?'' என்று கேட்டுவிட்டான்.

''ஆகா நீயே சொல்லிவிட்டாயே!'' என்று புன்னகை புரிந்தார் இயேசுநாதர்.

அதற்குப் பிறகும்கூட யூதாஸ் மனம் மாறவில்லை. அவரைக் காட்டிககொடுத்துக் கைக்கூலி பெற்றான். எப்படிக் காட்டிக் கொடுத்தான் தெரியுமா?

இயேசுவைப் பிடிக்க ஒரு பெருங்கூட்டம் வாட்களோடும், தடிகளோடும் வந்தது. அவர்களுக்கு ''இயேசு நாதர் யார்?'' என்று குறிப்பாக அடையாளம் தெரியவில்லை. அதற்காக யூதாஸ் ஒரு வழி சொன்னான். ''நான், யார் கையைப் முத்தமிடுகிறேனோ அவர் தான் இயேசு! அவரைப் பிடித்துக்கொள்க'' என்று எதிரிகளிடம் கூறிவைத்தான். அவ்வாறே அவன் இயேசுவிடம் சென்று ''ரபீ வாழ்க! வாழ்க!'' என்று கூறிக்கொண்டு அவர் கையை முத்தமிட்டான். அடையாளம் கண்டுகொண்ட எதிரிகள் இயேசுவைப் பிடித்தனர். பிறகு அவருக்குத் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. தான் அறையப்படவேண்டிய சிலுவையைத் தானே தூக்கிக்கொண்டு நடந்தார். அந்தச் சோக காவியத்தைத்தான் சென்ற கடிதத்தில் விவரித்திருந்தேன்.

•

உடன்பிறப்பே, அந்த யூதாசின் முடிவு என்ன ஆயிற்று தெரியுமா? காரியமெல்லாம் முடிந்தபிறகு அவன் மனச்சாட்சி பேசியது. அதற்குள் காலம் கடந்து விட்டது. இயேசுவைக் காட்டிக்கொடுத்தமைக்காக அவன் வாங்கிய வெள்ளிக்காசுகளை கோயிலில் வீசி எறிந்துவிட்டு, கீழே வீழ்ந்து இறந்து போனான். அந்தக் காசுகளை உண்டியலில் போடக்கூடாது என்றும் அவை இரத்தத்தின் விலையானதால் அவைகளைக் காணிக்கையாக்கக் கூடாதென்றும் கருதி, அந்தக் காசுக்கு ஒரு புதைக்குழிக்கான நிலத்தை விலைக்கு வாங்கி,

அங்கே யூதாசின் உடலைப் புதைத்தார்கள். அந்த நிலத்திற்கு ''இரத்த நிலம்'' என்ற பெயர் ஏற்படலாயிற்று.

இயேசு பிறந்த நிலம், வாழ்ந்த நிலம், உலவிய நிலம், சிலுவையில் அறையப்பட்ட நிலம், அவரது போதனைகள் எதிரொலித்த நிலம் — அனைத்துமே புனித நிலமாயிற்று!

உடன்பிறப்பே, அவர் பிறந்த ஆண்டின் தொடர்ச்சியாக 1976 ஆண்டுகள் உலக வரலாற்று ஏடுகளாகப் புரண்டிருக்கின்றன. இதோ புதிய ஏடு; 1977 எனப் புரண்டிருக்கிறது. இந்த ஏடு, எங்கும் நன்மை பெருகும் ஏடாக விளங்கிட விரும்புவோமாக.

அன்புள்ள,

மு. க.

1—1—7

பாவம்! விசித்திர மனிதர்கள்!

உடன்பிறப்பே,

- அரசியல் ஞான சூன்யம்.
- அரசியல் அரைவேக்காடு.
- மடத்தனமான வாதம்
- மட்டிகள்.

இத்தகைய காரசாரமான சொற்களுக்குச் சொந்தக் காரர்கள் யார்? இந்தக் கடும் வார்த்தைகளை ஈன்றெடுத்த பேனா முனை எது? என்றெல்லாம் நீ கேள்விகளைக் கேட்பதற்கு முன்பு இந்தச் சொற்கள் யார்மீது பொழியப்பட்டுள்ளன என்பதை முதலில் சொல்லிவிடுகிறேன்.

வேறு யார்மீதும் அல்ல; என்மீதுதான்! மேற்கண்ட ''எழுத்தாரம்'' தொடுத்திருப்பது வலது கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் அதிகாரபூர்வமான வார ஏடு.

அவர்களுக்கு எத்தனையோ கொள்கைக் குழப்பங்கள் இருந்தபோதிலும் கருத்து மாறுபாடுகளை அரசியல் ரீதியாகச் சந்திப்பவர்கள் என்ற ஒரு நம்பிக்கை அவர்களைப் பற்றி நமக்கு இருந்ததுண்டு. அந்த நம்பிக்கையின் அடித்தளம் நான்கைந்து ஆண்டுக்காலமாகவே உடைந்து தூளாகிவிட்டதென்றாலுங்கூட, ஏதோ அவர்களிடமுள்ள 'வாதத் திறன்' அடியோடு மாய்ந்து விடவில்லை என்று நினைத்திருந்தேன். வாதமில்லை, வசைவுதான் மிச்சமிருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிற வகையில் இந்த வாரம் அவர்களது ஏட்டில் தங்களின் எஞ்சியுள்ள அரசியல் நாகரீகத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

''ஐந்து அம்சத் திட்டத்தை கம்யூனிஸ்டு கட்சி எதிர்ப்பதாக எங்கே படித்தீர்? எதில் படித்தீர்?''

என்று சிறிது மரியாதை கொடுத்து என்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டிருக்கும் அந்த 'வார ஏடு',

''உம்மைப் பற்றி நாடே அறியும் போ!''

என்று தனக்கேயுரிய பண்புடன் கட்டுரையை முடித்திருக்கிறது.

''ஐந்து அம்சத் திட்டத்தை கம்யூனிஸ்டு கட்சி எதிர்ப்பதாக எங்கே படித்தீர்?''

என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்கிற அந்த வார ஏட்டுக்கு நான் சொல்லுகிற பதில் இதுதான்! அதாவது:

அய்யா! அரசியல் ஞானப்பிரகாசமே! அரசியலில் முழுமையாக வெந்து கருகிப் போனவரே! மகத்தான வாதம் புரிபவரே! மாமேதையே! ஐந்து அம்சத் திட்டத்தை கம்யூனிஸ்டு கட்சி எதிர்ப்பதாக எங்கே படித்தாய்? என்று என்னைக் கேட்கிறீரே; உமது கம்யூனிஸ்டு கட்சி வார ஏட்டில் தான் அதையும் படித்தேன்.

''காங்கிரசின் உள் விவகாரங்களில் நான் தலையிட்டதற்காக வருத்தம் தெரிவித்ததாகவும் காங்கிரஸ் கட்சி, இளைஞர் காங்கிரஸ் ஆகிய இரண்டின் இருபத்தைந்து அம்சத் திட்டத்தை நான் ஏற்றுக் கொண்டது குறித்தும் திருப்தி தெரிவித்து, சில காங்கிரஸ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையைப் பார்த்து வியப்படைந்தேன். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் ஐந்து அம்சம், இரண்டே நாளில் இருபத்தைந்து அம்சத் திட்டமாக மாறிவிட்டது. எந்த அடிப்படையில்

இத்தகைய இழிவான அறிக்கைகளை வெளியிடுகிறார்கள் எனத் தெரியவில்லை........ நான் ஐந்து அம்சத் திட்டத்தை ஆதரிப்பதாகக் கூறி இளைஞர் காங்கிரசின் ஐந்து அம்சத் திட்டத்தை நான் ஆதரிப்பதாக எண்ணம் உண்டாக்கும் வகையில் செய்தி வெளியிடப்பட்டுள்ளது. எனது அறிக்கையில் இருபது அம்சத் திட்டத்துக்குக் கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் ஆதரவை மட்டுமே தெரிவித்தேன். வேறு எதையும் ஆதரிக்கவில்லை.''

உடன்பிறப்பே, மேற்காணும் அறிக்கையை வலது கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் அனைத்திந்தியப் பொதுச் செயலாளர் தோழர் சி. ராஜேஸ்வரராவ் விடுத்து, அந்த அறிக்கை **''ராஜேஸ்வரராவின் காட்டமான மறுப்பு''** என்ற தலைப்புடன் வலது கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் (26—12—76) வார ஏட்டிலேயே முதல் பக்கத்தில் வந்திருக்கிறது.

தயவுசெய்து, நம்மீது எரிச்சலைக் கக்கி ஏடா! வாடா! போடா! என்று நிந்தனைப் பாணங்களைப் பூட்டுகிறவர்கள் தோழர் ராஜேஸ்வரராவின் அறிக்கையை ஒரு முறைக்கு இருமுறை படித்துப் பார்க்கட்டும்.

குடியேற்றத்தில் நான் பேசியபோதும், கடிதத்தில் குறிப்பிட்டபோதும், ''சாதி ஒழிய வேண்டுமென்றும் கல்வி பரவ வேண்டுமென்றும், காட்டு வளத்தைப் பெருக்க வேண்டுமென்றும், வரதட்சணைக் கொடுமை நீக்கப்படவேண்டுமென்றும், மக்கள் பெருக்கம் கட்டுக் கடங்காமல் போவதைத் தடுக்கவேண்டுமென்றும் — யார் சொன்னாலும் சரி; சொல்லுகிறவர்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை விட்டுவிட்டு, சொல்லப்படுகிற கருத்துக்கள் நாட்டுக்குத் தேவையானவைதானா எனத் தெளிந்து தேவையெனில் அவைகளை ஆதரிக்க வேண்டும்'' என்று தான்,

''எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும்
அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு''

என்ற குறளையும் சுட்டிக் காட்டி விளக்கியிருக்கிறேன்.

காந்தியடிகளிடம் கூட கருத்து வேறுபாடு இருந்த துண்டு கழகத்திற்கு! அதற்காக அவர் கூறிய தீண்டாமை ஒழிப்பு, மதுவிலக்கு போன்ற திட்டங்கள் ஆதரிக்கத் தகுந்தவையல்ல என்று என்றைக்குமே கூறியது கிடையாது! சொல்லுகிறவர்களுக்கும் சொல்லப்படுகிற கருத்துக்களுக்கும் முடிச்சுப்போட்டுப் பார்த்து சொல்லுகிற மனிதரைப் பிடிக்கவில்லை; அதனால் அந்தக் கருத்துக்களையும் ஆதரிக்கவில்லை என்று எப்போதுமே தி. மு. கழகம் முடிவெடுத்தது, கிடையாது.

உடன்பிறப்பே, வலது கம்யூனிஸ்டு ஏடு இன்னொரு கேள்வியும் என்னைப் பார்த்துக் கேட்கிறது!

''இருபது கசந்த கருணாநிதிக்கு ஐந்து மட்டும் இனிப்பதின் மர்மம் என்ன?''

இதுதான் அந்தக் கேள்வி! இதற்கு நானும் ஒரு கேள்வி மூலமே விடையளிக்க முடியும்.

''இருபது இனித்த வலதுகளுக்கு ஐந்து மட்டும் கசக்கும் மர்மம் என்ன?''

ஆனால் கேள்வியையே விடையாகத் தர விரும்பவில்லை. விளக்கமும் தர விழைகிறேன்.

இருபது அம்சத் திட்டத்தைத் தி. மு. க. ஆதரிக்கவில்லையென்று எங்கே அறிக்கை விட்டது? அல்லது எங்கே தீர்மானம் போட்டது? 1975 ஆம் ஆண்டு பிரதமர் அவர்கள் இருபது அம்சத் திட்டத்தை அறிவித்தபோது அதனைத் தி. மு. க. சார்பில் வரவேற்பதாகத்தான் நிருபர்கள் கூட்டத்தில் தெரிவித்தேன். கழக அரசு, எந்தெந்த வகைகளில் இருபது அம்சத் திட்

டத்தை நிறைவேற்றி வருகிறது என்பதைச் சட்டப் பேரவையில் மிக மிக விளக்கமாக விவரித்தும் இருக்கிறேன். இருபது அம்சத் திட்டத்தில் கூறப்பட்டிருப்பவை ஒரு குறிப்பிட்டக் காலத்திற்குள் நிறைவேற்றி முடித்துவிடக் கூடியவைகள் அல்ல; முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடக் கூடியவையும் அல்ல; தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டியவை என்றும் கழகத்தின் சார்பில் நானோ, நாவலரோ, பேராசிரியரோ, கழக முன்னணித் தலைவர்களோ கடந்த 1975, 1976 ஆம் ஆண்டுகளில் மேடைகளில் பேசியிருப்பதை யாரும் மறந்திருக்க முடியாது. வலதுகளுக்கு வேண்டுமானால்; இருபதா? ஐந்தா? என்று எடை போட்டுப் பார்த்து; எதை ஆதரிப்பது எதை ஆதரிப்பதில்லையென்று நாடகமாடத் தெரிந்திருக்கலாம். கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகை என்பதற்காக அதில் மணமில்லை என்று வாதிடுகிற வக்கிரமான பண்பு என்றைக்குமே இருந்ததில்லை என்பதைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்திடுகின்றேன்.

உடன்பிறப்பே, வலதுகள் வேறொன்றும் கூறுகிறார்கள் — என் மீது வழக்குகள் இருக்கின்றனவாம்; அதனால் நான் அரசியல் கருத்துக்களைப் பேசுவதோ, விமர்சிப்பதோ கூடாதாம்! அதை வேறு எழுதுகிறார்கள்! பேசுகிறார்கள்! கேலி புரிகிறார்கள்!

பயங்கரக் கொலை வழக்கொன்றில் ஆயுள் தண்டனைப் பெற்றுப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சிறையிலிலிருந்து விடுதலையான தோழர் பால தண்டாயுதம் அரசியல் பேசினார். நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகக்கூட அமர்ந்திருந்தார். இந்திய நாட்டு அரசியலை மட்டு

மல்ல; உலக நாட்டு அரசியலையெல்லாம்கூட விமர்சித்தார்.

அவரைத் தங்கள் வழிகாட்டிகளில் ஒருவராகப் பெற்றிருந்த வலதுகளும் அவர்தம் தோழர்களும், வழக்குகளில் தொடர்புபடுத்தப்பட்ட யாரும் அரசியல் பேசக் கூடாது என்று கூறுவது விந்தையாக இருக்கிறதல்லவா? பாவம்; விசித்திரமான மனிதர்கள்!

உடன்பிறப்பே, இப்படிப்பட்டவர்களின் உண்மை வடிவம் உலகிற்கு அம்பலமாகும் காலம் தொலைவில் இல்லை என்பதை மட்டும் உனக்குச் சொல்லிவைக்கிறேன்.

அன்புள்ள,

மு. க.

4—1—77

மறையாத மாணிக்கப் பரிதி!

உடன்பிறப்பே,

அண்ணனிடத்தில் அழியாத அன்பும், என்னிடத்தில் என்றுங் குறையாத பாசமும், நாவலர், பேராசிரியரிடத்தில் முறையே வற்ருத பணிவும் கனிவும், நமது பெருங் குடும்பமாம் கழகத்திடத்தில் தணியாத பற்றும், தளராத கொள்கை உறுதியும் கொண்டு கம்பீரமாக உலவி, கலகலவெனப் பேசி கடமையை முடிக்கும் வரையில் கண்ணுறக்கம் கொள்ளாது, பசி நோக்காது—தொய்வில்லாது தொண்டாற்றிய இயக்கத்தின் இலட்சியக் காளை தனது நாற்பத்தி ஐந்தாம் வயதிலேயே நம்மைப் பிரிந்து ஓய்வு கொள்ளப் போய் விட்டது பார்த்தாயா?

நேற்றெல்லாம் நினைத்துகூடப் பார்க்கவில்லையே; இப்படியொரு நெஞ்சைக் குலுக்கும் பூகம்பம் ஏற்படப் போகிறதென்று!

செயல்வீரன் வருவான், நம் சிந்தை மகிழ மீண்டும் பணி தொடருவான் என்றுதானே வழி மேல் விழி வைத்துக் கிடந்தோம்.

அதற்குள் தன் அயராத உழைப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு மூச்சை நிறுத்திக் கொள்வான் என்று எதிர் பார்க்கவே இல்லையே!

''சிட்டி!'' நமது அண்ணு; சிரிப்பு தழைக்கும் இதழ் திறந்து செல்லமாகக் கூப்பிடும் பெயர் அது.

அப்படித்தான் நாமும் வாய் நிறைய அழைத்தோம்; அந்த வலிமைமிகு தோளும், உறுதிமிகு உள்ளமும் படைத்த உடன்பிறப்பை!

"உடன்பிறப்பே" என்று நான் கடிதத்தை எழுதத் தொடங்கும்போதெல்லாம் இதயத்தின் ஒரு பகுதியில் பேரன்பு பீறிட்டுக் கிளம்பும். இன்னொரு பகுதியில் பாச உணர்ச்சியின் அலைகள் மோதும். அவை இரண்டறக் கலந்த பிறகே "உடன்பிறப்பே" என்ற வார்த்தை வடிவம்கொள்ளும். அந்த 'உடன்பிறப்பு' என்ற சொல்லில் சங்கமமாகும் பெயர்களில் 'சிட்டி' என்னும் அந்த சிங்கத்தின் பெயரும் முதல் வரிசையில் நிற்கின்ற திருப்பெயர்களில் ஒன்றன்றோ?

கண்மூடித் துயில் கொள்வதுபோலத்தானே இருக்கிறது; அவன் காலத்தின் வாயில் விழுந்து விட்டதாக நம்பவே முடியவில்லையே!

அடடா! அந்த விழிக்க முடியாத உறக்கத்திலும் இதழ்களில் இளநகை மின்னுகிறதே! தூக்கத்திலும் கூட தூய நம கழகத்தைப் பற்றிய இனிய கனவுகளைக் காணுகிறானா அந்தக் காளை?

சூழ்ந்து நின்று பத்து பேர் அடித்துத் துவைத்தாலும் வீழ்ந்து விடாத வீரத் திருவுருவம ஆயிற்றே; எங்கள் சிட்டிபாபுவுக்கு!

அவனையா, சாவு—அவ்வளவு சுலபமாகக் கவ்விக் கொண்டு ஓடி விட்டது?

ஆரூர்த்தேர் அசைவது போல் அசைந்து வருவான்—அனலும் கனலும் ஆதாரபூர்வமான புள்ளி விவரங்களும் அவன் சொற்பொழிவில் கொட்டிக் கொண்டேயிருக்கும். எப்போதாவது நாம் கோபித்துக் கொண்டால், "போங்கண்ணே! என்னைக் கேலி செய்வதே உங்களுக்கு வேலை." என்று சொல்லிச் சிரித்தவாறே நமது சினத்தை அடக்கிவிடுவான்.

உடன்பிறப்பே, அவனை மணந்தவர் கதறிப் புலம் பிடும் காட்சி! அவன் பெற்றெடுத்த மக்கள் கண்ணீரில்

மிதக்கும் அவலம்! அவன் தமையனூர் வேதனைக் கடலில் வீழ்ந்து தவிக்கும் கொடுமை! இவைகளுக்கிடையே அந்த இந்திரஜித்தனை ஈன்றெடுத்த எழுபது வயது மூதாட்டி சுருண்டு கிடக்கும் சோகப் பெருவெள்ளம்! அவனைத் தன் உடன்பிறப்பாகக் கருதி தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக் கொண்டு அழுது புரளும் கழகக் கண்மணிகள்! இவர்களில் நான் யாருக்கு ஆறுதல் சொல்ல முடியும்? ஆறுதல் கூறும் அந்தச் சக்தியை நான் இழந்து விட்டதுபோல் அல்லவா ஆகிவிட்டேன்.

> ''மகனே! என் ராஜா! நான், உன்னை அடித்து வளர்த்ததில்லை — திட்டி வளர்த்ததில்லை — என் மீது என்னடா உனக்குக் கோபம்? ஏண்டா என்னை அழவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறாய்?''

என்று சிட்டியைப் பெற்ற தாய், தன்னுடைய வரண்டுபோன நாக்கினுல் சோகக் கேள்வியை எழுப்பிய போது; அய்யோ! என் காதுகள் செவிடாகப் போயிருக்கக் கூடாதா? என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

தேக்குமரத்தை அடியோடு வெட்டிச் சாய்த்தது போலல்லவா அவன் சாய்ந்து கிடக்கிறான்.

'' பொரு தடக்கை வாளெங்கே; மணிமார்பெங்கே?
போர் முகத்தில் எவர் வரினும் புறங்கொடாத
பருவயிரத் தோள் எங்கே? ''

என்ற கலிங்கத்துப் பரணியின் பாட்டுக்கு எடுத்துக் காட்டாக அல்லவா என் ஆருயிர் உடன்பிறப்பு, வீழ்ந்து கிடக்கிறான்.

'' சுடரைச் சுடர் தூண்டு கண்ணான்
பல்லால் அதரத்தை அதுக்கி விண்மீது பார்த்தான் ''

என்று இந்திரஜித்தனைக் கம்பர் வர்ணித்தமைக்கு ஈடான தீரவடிவங் கொண்ட வேங்கையல்லவா இன்று மரணத்தின் மடியில் கிடக்கிற கொடுமையைக் காண் கிறோம்.

கொள்கையில் தங்கம் எது? பித்தளை எது? என்று தேர்ந்தெடுக்கும் நேரம் வந்தபோது, தன்னைத் தங்கம் என நிரூபித்துக்காட்டிப் பித்தளைப் பித்தர்களை அடை யாளம் சொன்ன அடலேறு அவன்!

அந்த அடலேறு அமைதி பெற்று விட்டது. அவசர மாக நம்மிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டுவிட்டது. வீண்வம்புகள் சூழ் உலகில் இருந்தே விடுதலை பெற்றுக் கொண்டு விட்டது.

‘சிட்டி’ மறைந்துவிட்டான். ஆம்; அந்தச் சீயம் மறைந்து விட்டது. தியாகத் திருவிளக்கு மறைந்து விட்டது. இறுதிவரைக் கொள்கை உறுதி கொண் டிருந்த இலட்சிய மனிதன் மறைந்து விட்டான்!

ஆனால்!

ஆனால்.........

அவன், நம் மனத்தை விட்டு மறையாத மாணிக்கப் பரிதி ஆகிவிட்டான்.

அவன் காலடிகளுக்கு

என் கண்ணீர் வணக்கம்.

அன்புள்ள,

மு. க.

6—1—77.

படமெடுக்கிறார்களே, என்னைப் பார்த்து - ஏன்?

உடன்பிறப்பே,

திரு. ஏ. வீ. எம். செட்டியார் அவர்கள் ஒரு ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் கட்சிக்குள் ஏற்பட்ட பிணக்குகள் காரணமாக கருணாநிதி ஆட்சியில் சினிமாவுக்கு அதிக வரி விதிக்கப்பட்டது என்று ஒரு கருத்தினை வெளியிட்டுள்ளார். பட உலகில் பொறுப்புள்ள ஒரு பெரிய மனிதரிடமிருந்து நான் இதுபோன்ற ஒரு விமர்சனத்தை எதிர்பார்க்கவில்லையென்றாலும், இதைப்போலத் தொடர்ந்து செய்யப்படும் தவறான பிரசாரத்திற்கு நான் ஏற்கனவே அளித்துள்ள பதிலின் பகுதிகளை மீண்டும் ஏ. வி. எம். போன்றவர்களுக்கு நினைவூட்டுகிறேன். தேவையெனில் மீண்டும் பல விளக்கங்களை வழங்கவும் தயாராக இருக்கிறேன்.

சினிமாவை ஒழிப்பதற்குக் கருணாநிதி சதி செய்தார், கேளிக்கை வரியை உயர்த்தினார், யாரோ ஒரு குறிப்பிட்ட பெருமகனாரை வீழ்த்துவதற்காக ''ஷோ டேக்ஸ்'' என்ற காட்சி வரியை உயர்த்தினார் என்றெல்லாம் சிலர் அறிக்கைகளை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

திரைப்பட அரங்குகளில் நடைபெறுகிற வரி ஏய்ப்புக்களைப்பற்றியும், சென்னை போன்ற நகர்ப்புற திரையரங்குகளில் வாராந்திர வாடகை என்ற பெயரால் அதிகத் தொகை வசூலிக்கிறார்கள் என்பது பற்றியும், சட்டப் பேரவையிலேயே நான் எடுத்துரைத்து அதன் காரணமாக கேளிக்கை வரி விகிதத்தில் சில மாற்றங்களைச் செய்து;

கையையும் சட்டப்பேரவையிலேயே உறுப்பினர்களாகவும், திரைப்படத்துறையில் தொடர்புகொண்டவர்களாகவும் இருந்த நண்பர்கள் சபையிலே தெரிவித்த சீரிய ஆலோசனைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு அந்த ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் குழுவில் திரைப்படத் துறை, திரையரங்குகள், விநியோகஸ்தர்கள் துறை பலரும் அங்கம் வகிக்கிற வாய்ப்பும் அளிக்கப்பட்டு, அந்தக் குழுவினர் இரண்டு மூன்று தடவை கூடிப் பேசியும் இருக்கின்றனர்.

(1) வரி ஏய்ப்புக்களில் திரையரங்கினர் ஈடுபடாமல் இருப்பது.

(2) திரையரங்குகளில் வாராந்திர வாடகை முறை இல்லாமல் வசூலின் அடிப்படையில் விகிதாச்சார முறையை கடைபிடிப்பது.

(3) நகர்ப்புற திரையரங்குகள், கிராமப்புற "டூரிங் திரையரங்குகள்" — செலுத்த வேண்டிய கேளிக்கை வரிகளை எந்த வகையில் சீரமைப்பது, போன்ற விஷயங்களை அந்தக் குழுவினர் ஆராய்ந்து அரசுக்கு பரிந்துரை செய்வார்களேயானல் அதன் அடிப்படையில் கேளிக்கை வரி குறைப்பு சம்பந்தமான சில சலுகைகளை வழங்கலாமென்பது கழக அரசின் முடிவாக இருந்தது.

அந்தக் குழு, தனது பரிந்துரை அறிக்கையைத் தருவதற்கு முன்பாகத் தமிழகத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி பிரகடனப் படுத்தப்பட்டு விட்டது.

அந்தக் குழு கலைக்கப்படவில்லையென்றுதான் நான் நம்புகிறேன். அந்தக் குழு தனது பரிந்துரைகளை விரைவில் வழங்கிடும் என்றும் எதிர்பார்க்கிறேன். கேளிக்கைவரி அதிகமாகிக் கொண்டே போனுல் படத் தயாரிப்பு பாதிக்கப்படும் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. படங்கள் பாதிக்கப்படுவதற்குக் கேளிக்கை வரி மட்டும்

அதனையொட்டி திரைப்படத்துறையினர் விடுத்த கோரிக் காரணமல்ல! அதைவிடப் பெரிய காரணங்கள் பல இருக்கின்றன.

படமெடுக்கிற சுருள்களின் விலை இப்போது எவ்வளவு? விலை உயர்ந்ததற்கு என்ன காரணம்? வரி அதிகமானது காரணமில்லையா? அந்த வரி மாநில அரசு விதித்ததா?

படம் எடுத்து முடிந்ததும், ஒவ்வொரு பிரதி எடுப்பதற்கும் மத்திய அரசுக்குக் கட்டணம் கட்ட வேண்டுமென்று பத்தாண்டுக்கு முன்பே யார் ஆணையிட்டது? கருணாநிதியா? இல்லையே! அந்தக் கட்டணங்கள் ஆண்டுக்கு ஆண்டு எவ்வளவு உயரத்தில் வளர்ந்திருக்கிறது என்பது படம் எடுப்பவர்களுக்குத் தெரியாதா?

சென்னையில் உள்ள முக்கியமான தியேட்டர்களில் நடுத்தரமான படங்களைக்கூட வெளியிட முடியாமல் தயாரிப்பாளர்கள் தவிப்பது ஏன்? தியேட்டர்காரர்கள் அதிக வாடகை கேட்கிறார்கள் என்பது காரணமல்லவா?

இதையெல்லாம்விட முக்கியமான காரணம் ஒன்று இருக்கிறதே!

பட விநியோகத்தில் F. H. என்று, அதாவது வரையறுக்கப்பட்ட வாடகை என்று ஒருமுறை உள்ளது. அதன்படி படவிநியோகஸ்தர், தியேட்டர்காரருக்கு படத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு குறிப்பிட்ட தொகைக்கு திரையிடத் தருவார். ஒரு ஊரில் ஒரு தியேட்டர் இருந்தால் அந்த தியேட்டர்காரர் ஆயிரம் ரூபாய் செலுத்தி ஒரு வார காலத்திற்கு அந்தப் படத்தை திரையிடும் உரிமையைப் பெறுவார். ஆனால் இந்த முறையின் இடையே கறுப்புப்பணம் விளையாடும்! ஆயிரம் ரூபாய் செலுத்திய தியேட்டர்காரர் ரசீது பெறுவது ரூபாய் ஐநூறுக்காகத்தான் இருக்கும். கணக்கில் வரும் தொகை ஐநூறுதான்! மீதி ஐநூறு படத் தயாரிப்

பாளருக்குச் செல்லாது! விநியோகஸ்தரின் கறுப்புப் பணப் பெட்டிக்குள் போய்விடும். விநியோகஸ்தருக்குத் தந்த கறுப்புப் பணத்தைச் சரிக்கட்ட தியேட்டர் உரிமையாளர் டிக்கெட் விற்பனையில் கள்ளத்தனம் செய்கிறார். அதற் காக ஒரு சில அதிகாரிகளையும் கறுப்புப்பண திருவிளை யாடல்மூலம் கைக்குள் போட்டுக் கொள்கிறார். வரி ஏய்ப்பு நடைபெறுகிறது.

இது எல்லா தியேட்டர்காரர்களுமோ, அல்லது எல்லா விநியோகஸ்தர்களுமோ, அல்லது எல்லா அதிகாரி களுமோ — செய்கிறார்கள் என்று நான் கூற மாட்டேன். ஆனால், இது தங்கு தடையின்றி பெரிய ஊர்களிலும், நகரங்கள் சிலவற்றிலும்கூட கணிசமான அளவுக்கு நடை பெறுகிறது.

இப்படி தியேட்டர் அளவிலே உற்பத்தியாகிற கறுப்புப் பணம், விநியோகஸ்தர் அளவிலே இரண்டு மடங்காகப் பெருகுகிறது.

உதாரணமாக தியேட்டர் அளவில் குறைந்த தொகை யாக இரண்டாயிரம் ரூபாய் கறுப்புப்பணம் என்று வைத்துக்கொண்டால், அவைகளும், விநியோகஸ்தர் இவ்வாறு பல தியேட்டர்களில் பெறுகிற கறுப்புப் பணமும் சேர்ந்து ஒரு பகுதியில் மட்டும் இரண்டு லட்ச ரூபாய்க்குக் குறையாத கறுப்புப் பணம் உற்பத்தியா கிறது.

பிறகு, இந்தக் கறுப்புப் பணமெல்லாம் சென்னையை நோக்கிச் சில தயாரிப்பாளர்களிடம் அணிவகுக்கத் தொடங்குகின்றன. படத் தயாரிப்பாளர் என்ன செய் கிறார்? ஒரு லட்சமோ இரண்டு லட்சமோ என்று ஒப்பந்தம் எழுதிக்கொண்டு, திரை மறைவில் மிச்சமுள்ள ஏழெட்டு லட்ச ரூபாய்களைப் பெற்றுக்கொள்கிற நடிகரைத் தன் படத்தில் நடிக்க வைக்கிறார்.

படம் எடுத்து முடிவதற்குள் அப்படிப்பட்ட ஒரு சில தயாரிப்பாளர்கள் படுகிற பாடு; அப்பப்பா! சொல்லத் தரமன்று!

''உடும்பு வேண்டாம்; கையை விட்டால்போதும்!'' என்று பெரிய படத் தயாரிப்பாளர்கள், தங்கள் மிச்ச முள்ள கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தமிழ்ப் படங்கள் எடுப்பதையே நிறுத்திக்கொண்டார்கள் என்பதை யாராவது மறுக்க முடியுமா?

பெரிய நடிகரைப் போட்டதால் படம் நல்ல விலைக்கு விற்பனையாகிறது. ஆனால் படத்தயாரிப்பாளருக்கு என்ன மிச்சம்? எடுத்த படத்தைத் திருப்பித் திருப்பி எடுப்பது! பாதி படத்தில் முக்கிய கதாபாத்திரங்களை மாற்றுவது! அல்லது, கதையையே மாற்றுவது— இப்படிப் பட்ட சோதனைகளுக்கெல்லாம் பாவம்; சில படத் தயாரிப் பாளர்கள் ஆளாகவேண்டி நேரிடுகிறது

அதனால் படத்தை விற்ற விலையைவிட, தயாரித்த செலவு சில நேரங்களில் அதிகமாகிவிடுகிறது. விளைவு என்னவென்றால்; எங்கேயோ பொதுமக்கள் பொழுது போக்கிற்காகத் தந்த பணம் — அந்த ஊரிலேயே ஒரு பகுதி கறுப்புப்பணமாக மாறி, அரசாங்க வரி இலாகா வையும் ஏமாற்றி, விநியோகஸ்தர்கள் மூலமாக, தயாரிப் பாளர்களிடம் வந்து அவர்கள் வாயிலாகக் குறிப்பிட்ட சில நடிகர்களின் கைக்கு மாறி விடுகிறது.

இந்தக் கறுப்புச் சந்தை ஒழிக்கப்பட்டால் தமிழ்ப் படத் தயாரிப்பாளர்கள் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட முடியு மல்லவா? தயாரிப்பாளர்களில் சிலரும், இந்த அரசாங்க விரோதமான கறுப்புச் சந்தைக்கு விதிவிலக்கு அல்ல என்பதையும் நான் சுட்டிக் காட்டவே கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

எனவே திரைப்படத் துறையில் அடிவாரத்திலிருந்து உச்சிவரையில், விரிவடைந்து பரவியுள்ள வரி ஏய்ப்பு

கறுப்புப் பணம் போன்றவைகளைக் களைந்திட, தொடர்புடைய அனைவரும் அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

ஆந்திரத்திலும், கர்நாடகத்திலும் படம் எடுக்க உதவிப் பணம் தருகிறார்கள் என்றால்; அங்கே இதுவரை திரைப்படத்துறை வளர்ச்சி பெறவில்லை. அதனை ஊக்கப்படுத்திடத் தருகிறார்கள்.

தமிழகத்தில் திரைப்படத்துறை வளர்ச்சி பெற்ற ஒன்றாகும். நான் குறிப்பிட்டுள்ள சீர்கேடுகள், வரி ஏய்ப்புகள் அகற்றப்படுகிற அடிப்படையில் கேளிக்கை வரி சீரமைக்கப்பட்டாலே; இங்கும் அரசினரும், படத் துறையினரும் இழப்புக்கு ஆளாகாத அளவுக்கு முன்னேற்றம் ஏற்படக் கூடும்.

கழக அரசில்தான் ''தற்காலிக நிரந்தர சினிமா தியேட்டர்கள்'' கட்டுவதற்கான கடன் உதவிகள் தருகிற திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டது என்பதை மறந்து விடக் கூடாது.

எனவே, கழக அரசு திரைப்படத்தொழிலை அழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொள்ளவில்லை. கேளிக்கை வரி முதலியவற்றை சீரமைக்கக் குழு அமைத்திருப்பது ஒன்றே அந்தத் தொழில் அழியக்கூடாது என்பதில் கழக அரசுக்கு இருந்த அக்கறையையும், விட்டுக் கொடுக்கும் போக்கையும் நன்கு உணர்த்தும்.

இதையெல்லாம் மறைத்துவிட்டு; படத் துறையைப் பாழாக்கத் திட்டமிட்டேன் என்று என்னைப் பார்த்துப் படமெடுக்கிறார்களே — நான் அவர்களைப்பற்றி என்ன சொல்ல!

அன்புள்ள,

மு. க.

8—1—77

அவர்களுக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான்!

உடன்பிறப்பே,

திராவிடர் இயக்க மணி விழாவினை பல நகரங்களிலும், பட்டிதொட்டிகளிலும்கூட நாம் நடாத்தி இயக்கத்தின் அறுபதாண்டுகால வரலாற்றினை மக்களுக்கு உணர்த்திடும் கடமையை நிறைவேற்றி வருகிறோம். இந்த இயக்கம் தோன்றுவதற்கே காரணமாக இருந்த பிரச்சினைகளை மூடிமறைத்துவிட்டு, இந்த இயக்கத்தின் இலட்சியத்தையே - முதுகெலும்பை முறித்துப் போடும் வேலையில் நடிகர் கட்சியினர் மிகத் தீவிரமாக இறங்கியுள்ளனர். அண்மையில் நீதிக்கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரான டாக்டர் ஏ. இராமசாமி அவர்களின் இரங்கற் கூட்டமொன்றில் பேசிய நண்பர் எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்கள் தன்னையும் தன் கட்சியையும் ''நீதிக் கட்சியின் வாரிசு'' என்று அறிவித்தார். அந்த அறிவிப்பு வந்த ஏடுகளின் பிரதிகள் எதுவும் காணுமற் போய்விடவில்லை. அதற்கிடையே மதுரையில் அவரது கட்சியைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் கூடி ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கின்றனர்.

> ''மாணவர்களுக்கு அரசினரால் வழங்கப்படும் கல்வி உதவித் தொகை சாதி அடிப்படையில் இல்லாது, கல்வித் தகுதி, பொருளாதாரம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வழங்க,

> மத்திய அரசு தகுந்த சட்டம் இயற்ற ஆவன செய்யவேண்டும்''

இதுதான் அந்தத் தீர்மானம். இப்போது நடிகர் கட்சி மாணவர்களால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் மட்டுமல்ல; இதே தீர்மானத்தின் கருத்தை 21—3—75 அன்றைய தினம் சட்டப் பேரவையில் நடிகர் கட்சியின் துணைத் தலைவரும் நடிகர் கட்சி உறுப்பினர்களும் வலியுறுத்திப் பேசியதையும் யாரும் மறந்திருக்க முடியாது. என்ன பேசினார்கள் தெரியுமா?

> ''இந்த அரசு தாழ்த்தப்பட்டோருக்கும், பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கும் சலுகைகளை அளித்துக் கொண்டே போனால் முன்னேற்றமடைந்த சமுதாயம் பின்தங்கிவிடும்.''

இது நடிகர் கட்சியினர் எடுத்துவைத்த வாதம். உடனே நான் குறுக்கிட்டுக் கேட்டேன்:

> ''அப்படியானால் தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்குச் சலுகை வழங்குவதாலேயே முன்னேறிய சமுதாயத்தினர் தாழ்ந்துவிடுவார்கள் என்று உறுப்பினர் கருதுகிறாரா?''

இதுதான் என் கேள்வி. உடனே நடிகர் கட்சியினர் எனக்குப் பதில் அளிக்கும் வகையில்,

> ''இன்னும் ஐம்பது ஆண்டுகளில் முன்னேறிய சமுதாயம், பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயமாக ஆகிவிடும்.''

என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினர். அப்போது அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்த தியாகராயர் நகர் தொகுதி உறுப்பினர் கே. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்கள், ''இப்போதே அப்படி ஆகிவிட்டதே'' என்று இடைமறித்துச் சொன்னார்.

எனவே, வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் எனப்படும் (கம்யூனல் ஜி. ஓ) உரிமைச் சாசனத்தை உடைத்தெறிவதையே மூலநோக்கமாகக் கொண்டது நடிகர் கட்சி என்பதற்கு இவற்றைவிட வேறு எடுத்துக் காட்டுக்கள் தேவையில்லை தியாகராயர், நடேசனார், டாக்டர் நாயர், பனகல் போன்றவர்களின் அயராத உழைப்பால்; அடித்தளத்தில் கிடந்த மக்களுக்குக் கிடைத்த 'ஒளிவிளக்கு' வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவ உரிமையாகும்.

காங்கிரஸ் கட்சியின் தளபதிகளில் ஒருவராக இருந்துகொண்டே இந்தக் கோரிக்கைக்காக காங்கிரஸ் மாநாடுகளில் தீர்மானம் கொண்டு வந்து வாதாடியவர் பெரியார்.

பெரியார் அவர்கள் அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் பாடுபட்டது இந்த உரிமையின் வெற்றி விளைவுகளுக்காகத்தான்! பேரறிஞர் அண்ணா வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்திற்கு இடையூறு நேராமல் பாதுகாக்கப் பெரும் பணியாற்றினர்

இயக்கத்தின் இலட்சிய தீபம் அணையாமல் காக்கப்படவேண்டுமென்று அண்ணாவும், அய்யாவும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் பெரும் வரலாறாகும். அந்த அடிப்படையில்தான் மேலும் ஒரு கட்டமாக ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கழக அரசு தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு 16 சதவிகிதம் என்றிருந்ததை 18 சதவிகிதமென்றும், பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு 25 சதவிகிதம் என்றிருந்ததை 31 சதவிகிதமென்றும் உயர்த்தியது. இந்த உயர்வு, தாழ்த்தப்பட்டோர், பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆகிய வகுப்புகளின் ''மக்கள் தொகை'' எண்ணிக்கை அடிப்படையில் செய்யப்பட்ட ஒன்றாகும். கழக அரசு நியமித்த பிற்பட்டோர் நலக் குழுவினர் செய்துள்ள பரிந்துரைகளில் ஒன்று பிற்பட்டோரிலும் பணம்

படைத்தவர்களைவிட, அந்த வகுப்பில் உள்ள ஏழைகள் பயனடையுமாறு அந்த விகிதாச்சாரப் பலன் அமைய வேண்டும் என்பதாகும்.

அதுபோன்ற பரிந்துரைகளை ஆராய்ந்து, ஏற்றதை நடைமுறைப்படுத்தலாமே தவிர — அண்ணு — பெரியார் போன்றவர்களின் இலட்சியத்தை — அறுபதாண்டுக்கால இயக்கத்தின் மூத்த தலைவர்கள் அரும்பாடுபட்டுத் தேடிய வெற்றியை — நடிகர் கட்சியினர் முறியடிக்க வேண்டுமென்று முழங்குவதும் தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதும் அவர்களுக்கு இந்த இயக்கத்தின் கொள்கைகளை புரியவில்லை என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. இந்த வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவக் கொள்கையை அழிப்பதற்கு ஒரு முயற்சி நடைபெற்றபோது — தியாகச்சுடர் காமராஜரே கூட அந்தக் கொள்கை அழியாமல் பாதுகாத்திட பக்கபலமாக இருந்தார்.

1949 ஆம் ஆண்டு அண்ணு அவர்கள் ''திராவிட நாடு'' இதழில் எழுதியுள்ளதையாவது அண்ணுவின் பெயர் சொல்லி அவர் கொள்கைக்கு மாருகச் செயல்படுவோர் படித்துப் பார்க்கட்டும்.

> ''வகுப்பு வாரியாக உத்தியோகம் தரும் முறையும், கல்வி வசதி ஏற்படுத்தித் தரும் முறையும் இருப்பதால் — மற்ற வகுப்பார்களிலேயும் கல்வி பெறவும், உத்தியோகம் பெறவும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு முடிகிற காரணத்தால் எங்கு பார்த்தாலும் 'பிராமண ஆதிக்கம்' என்கிற பேச்சுக்கு இருந்து வந்த பயங்கர சக்தி ஓரளவுக்குக் குறைந்திருக்கிறது. எல்லா வகுப்பாரிலும் தானே படிக்கிருர்கள் என்று பேச முடிகிறது. சாந்தி உண்டாக்க சௌகரியம் ஏற்படுகிறது. வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையை ரத்து செய்துவிட்டால், பிறகு அணைக்க முடி

யாத நிலை கிளம்பும். இந்தக் கேட்டினைத்தான் தேடித் தேடி அழைக்கிறார்கள்.''

(27—2—49 திராவிட நாடு)

நடிகர் கட்சி மாணவர் மட்டுமல்ல; சட்டப்பேரவையில் பேசிய அக்கட்சியின் உறுப்பினர்கள் மட்டுமல்ல, கட்சியின் தலைவர் திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் அவர்களே வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவத்திற்கு எதிரான கருத்தைப் பல நேரங்களில் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

என் செய்வது; இந்த இயக்கத்தின் இலட்சியம்—கொள்கை — குறிக்கோள் பற்றி அவர்களுக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான்!

அன்புள்ள

மு. க.

9—1—77

தெளிவுபடுத்திவிடுகிறேன்!

உடன்பிறப்பே,

சென்னைக்கு வருகை தந்த வலது கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் தோழர் இராஜேஸ்வர ராவ் அவர்கள் அவரது கட்சிக்கும் காங்கிரசுக்கும் இடையே ஏற்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படும் கருத்து வேறுபாடுகள் குறித்து விளக்கம் தந்துள்ளார். இருபது அம்சத் திட்டத்திலே தங்களின் கட்சி காட்டுகிற ஆழமான ஆதரவை ஐந்து அம்சத் திட்டத்திலே காட்டாததற்கான காரணங்களையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

எடுத்துக்காட்டாக குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டத்தைப் பற்றி அவர் விமர்சிக்கும்போது "வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்க ஜனத்தொகைக் கட்டுப்பாடு அவசியம் என்பதை நாங்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை" என்று திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

இதில் நம்மைப் பொறுத்தவரையில் இருபது அம்சம், ஐந்து அம்சம் என்ற எண்ணிக்கை கணக்குமல்ல; அல்லது அவைகளை யார் கூறுகிறார்கள் என்ற பிரச்சினையுமல்ல; எனினும் கூறப்படுகிற திட்டங்கள் முடுக்கிவிடப்பட்டு, முறையாக நிறைவேறுமேயானால் நல்வாழ்வை நோக்கி நாடு நடைபோடும் என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் தான். இந்தத் திட்டங்களின் வாயிலாகக் கூறப்படும் பல அம்சங்களை நமது கழகம் தனது கொள்கைகளாகவும், கோரிக்கைகளாகவும் நீண்டகாலமாகவே கொண்டிருக்கிறது. எனவே, கோபதாபங்கள் — மனக் கசப்புக்கள் —உறவு முறிவுகள் — இவைகளின் காரணமாக பொது

வான கொள்கைகளுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் மன இயல்பைத் தி. மு. கழகம், என்றைக்கும் பெற்றிருந்த தில்லே. இன்றைக்கும் அப்படித்தான்!

இராஜேஸ்வரராவ் அவர்கள் வேலேயில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்க மக்கள் தொகை கட்டுப்பாடு அவசியம் என்பதைத் தனது கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி ஒத்துக் கொள்ள முடியாது என்று கூறுவது எந்த வகையிலும் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லே.

திட்டங்களின் மூலம்தான் வேலே வாய்ப்புக்களே அளிக்க முடியும். திட்டங்கள்; நமது நாட்டின் பொருளாதார வாய்ப்புக்கு ஏற்றவகையில்தான் தீட்ட முடியும். வேலே வாய்ப்புக்களே வழங்குகிற திட்டங்களேத் தீட்டும் போது, இன்னெரு புறத்தில் மக்கள் தொகை பெருகிக் கொண்டே போனல்—உருவாக்கப்பட்ட திட்டங்களின் பயனேயும் மக்கள் அளவாகப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாமல் அதே நேரத்தில் வேலே வாய்ப்பு கேட்கிற பெரியதோர் மக்கள் கூட்டம் அணிவகுத்து நிற்கிற நிலேயும் ஏற்படும். இந்தக் கேட்டினேக் களேயத்தான் குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டத்தை விரிவாகவும், விரைவாகவும் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது.

குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுக்குத் தோழர் இராஜேஸ்வரராவ் ஒரு புதுமையான வழியையும் கூறியிருக்கிருர். ''நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளி ஒருவனுக்கு மூன்று ஏக்கர் நிலம் கொடுத்து, அதில் பயிரிட உதவியும் அளித்தால் அவனுடைய வாழ்வு உயரும். அவன் சிந்திக்கத் தொடங்குவான். அதிகக் குழந்தைப் பெற்ருல் அனேவருக்கும் கல்வி அளிக்க முடியாது; அவர்களே செழிப்பாக வளர்க்க முடியாது என்று கருதி அவனுகவே குடும்பத்தை அளவோடு வைத்துக் கொள்வான்'' என்பதுதான் அவரது யோசனேயாகும்

இதற்கு இந்தியாவில் நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளிகள் எவ்வளவு பேர் என்ற கணக்கை எடுக்க வேண்டும். அவ்வளவு பேருக்கும் தலைக்கு மூன்று ஏக்கர் வீதம் கொடுக்க நிலமிருக்கிறதா என்றும் கணக்கிட வேண்டும். அப்படிக் கணக்கிட்டு மூன்று ஏக்கர்கள் வீதம் விவசாயத் தொழிலாளிக்குத் தருவதைக் கழகம் மிக்கப் பூரிப்போடு வரவேற்றிடக் காத்திருக்கிறது.

ஆனால், அப்படி ஆளுக்கு மூன்று ஏக்கரா நிலம் கொடுக்கிற திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதாக இருந்தாலும், அதற்கும் மக்கள் தொகை பெருக்கம் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமல்லவா?

மக்கள் தொகை பெருகி, அதிலே நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளர் எண்ணிக்கையும் பெருகிக் கொண்டிருந்தால், தலைக்கு மூன்று ஏக்கரா என்று பிரிக்க முடியாமல் ''மூன்று சென்ட்'' நிலம்கூட அளிக்க முடியாத நிலையல்லவா ஏற்பட்டுவிடக் கூடும்.

மூன்று ஏக்கரா ஒரு விவசாயத் தொழிலாளிக்குக் கிடைத்துவிட்டால், அவன் சிந்திக்கத் தொடங்கிக் குழந்தைகளைக் குறைவாகப் பெறுவான் என்கிறார் அவர்.

இப்போது மூன்று ஏக்கரா நிலமுள்ள வீடுகள் அனைத்திலும் அளவோடுதான் குழந்தைகளைப் பெற்றிருக்கிறார்களா?

சரி; இந்தக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரச்சினை, விவசாயத் தொழிலாளியுடன் முடிந்துவிடுகிற ஒன்றா? இல்லையே! மற்றும் எத்தனையோ வகையான அலுவலர்கள், தொழிலாளி வர்க்கத்தினர், நடுத்தர வர்க்கத்தினர் —அவர்களுக்கும் இந்தப் பிரச்சினையில் ஒரு தீர்வு கண்டாக வேண்டுமல்லவா?

குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை நிறைவேற்ற செயல் படுத்தப்படுகிற முறைகளில் குறைகள் இருந்தால்

அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி சீர்படுத்த முனையலாமே தவிர, அந்தத் திட்டம் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்காது எனக் கூறுவது ஏற்கத் தக்க வாதமாகாது.

ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கான வரைவுகள் விவாதிக்கப்பட்டபோது கழக அரசின் சார்பாக தெரிவித்த கருத்து ஒன்றை இப்போது நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கப்படும் மொத்தத் தொகையில் பத்து சதவிகிதத் தொகை குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்திற்காக ஒதுக்கப் பட்டால்தான் திட்டங்களின் உரிய பயனை மக்கள் நிறைவான அளவுக்குப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும் என்பதுதான் அந்தக் கருத்தாகும்.

வேலை வாய்ப்புக்களை ஏராளமாக வழங்கிடவும், தொழிலாளர் நலன்களைப் பேணவும் அரிய யோசனைகளை வலது கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி மட்டுமல்ல எல்லாக் கட்சி களுமே சிந்தித்து அவைகளைச் செயல்படுத்திடத் தக்க முறைகளை எடுத்துரைக்கலாம்.

அதை விடுத்து, எந்தத் திட்டம் வெற்றிபெற வேண்டுமென்றாலும் இன்றுள்ள நிலையில் இந்தியா வில் குடும்பக் கட்டுபாடு திட்டம் வெற்றி பெற்றாக வேண்டும் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது.

இதைச் சொன்னால் உடனே வலது கம்யூனிஸ்டுகள் நமது கழகத்தையும் பிற்போக்கு சக்தி என்று வர்ணிக்கத் தொடங்கி விடுகிறார்கள்.

"கேப்டலிசம், சோஷலிசம், கம்யூனிசம் மூன்றும் சேர்ந்ததுதான் அண்ணாயிசம்" என்று விளக்கமளித்த நடிக நண்பரின் கட்சி, வலதுகளுக்கு முற்போக்கு சக்தி யாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் விட்டாலும் அவர்களின்

கூட்டை விடமாட்டேன் என்று கூறுகிறார்கள். நாம், அவர்களுக்குப் பிற்போக்கு சக்தியாகத் தோன்றுகிறோ மாம்!

யானையின் காதைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு யானை, முறம் போல் இருக்கிறது என்றும் — காலைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு உரல் போல் இருக்கிறது என்றும் யாரோ கூறியதாக சிறு வயதில் வேடிக்கைக் கதை படித்திருக்கிறோ மல்லவா? அதைப்போலத்தான் வலது கம்யூனிஸ்டுகள்; யார் தங்களை விமர்சித்தாலும் அவர்களைப் பிற்போக் காளர் பட்டியலில் சேர்த்து விடுவார்கள்.

அவர்களது கொள்கைக் குழப்பங்களை நாம் ஆதாரங் களோடு எடுத்துரைக்கிறோம்; அதனால் நம்மைப் ''பிற்போக்கு'' எனச் சாபம் கொடுத்து விட்டார்கள்.

எந்தச் சாபமாவது கொடுக்கட்டும், ஆனால் நாம் சொல்லாத ஒன்றை அவர்களாகவே இட்டுக்கட்டிச் சொல்லி அதைத் தோழர் இராஜேஸ்வர ராவ் அவர்களும் பேசியிருப்பதாக ஒரு மாலை ஏட்டுச் செய்தி பார்த்து நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன்.

''இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியைத் தடை செய்யுமாறு தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் கருணாநிதியும் குரல் எழுப்புகிறார்''

என்பதாக அவர் கூறியிருக்கிறார். அப்படி யாரோ அவருக்கு ஒரு தவறான தகவலைக் கூறியிருக்கிறார்கள். வலது கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியுடன் கொள்கை வாதங்கள் நடத்தவும், அவர்களது கருத்துக்குக் கருத்து எடுத்து வைக்கவும் அரசியல் ரீதியாகத் தி. மு. கழகம் தயாராக இருக்கிறதே தவிர, அந்தக் கட்சியைத் தடைசெய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தை என்றைக்குமே வெளியிட்டது கிடையாது. அது போன்ற முறையைக் கழகம் விரும்பிய தும் கிடையாது என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெளிவுபடுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அன்புள்ள,

மு. க.

11—1—77

இப்படியொரு பொங்கல் வாழ்த்து!

உடன்பிறப்பே,

"பொங்கல் விழா!

தமிழர்களின் பொன்னான விழா!

புன்னகை தவழும் விழா!

குழலும், யாழும், குழந்தையின் மழலையும், கோதையர் ஆடலும், குமரர்கள் வீரமும் எங்கும் நிறைந்திடும் இனிய விழா!

எந்த ஒரு விழாவின் பெருமையும், உழைப்பின் விளைவாகத்தான் அமைய முடிகிறது. அந்த உழைப்பும், உறுதியும் பெருகிட இந்தப் பொங்கல் விழா ஊக்கமளிக்கட்டும்.

பொங்கல் பொங்கிடும்போது அரிசிகளில் வேறுபாடு இருப்பதில்லை. அவ்வாறே, தலைவர்கள் தொண்டர்கள் என்ற வேறுபாடின்றி தியாகப் பொங்கல் சமைத்திட வேண்டும். அரிசிக்கிடையிலேயும் ஓரிரு கற்கள் இருப்பதுண்டு. அவைகளை, முறத்திலிட்டுப் புடைக்கும் போதே தாய்மார்கள் பொறுக்கி எறிந்துவிடுவர். அதனையும் மீறி ஒரு கல், உலைப்பானைக்குள்ளே நுழைந்து, நம் பல்லைப் பதம் பார்ப்பதும் உண்டு. ஒரு இயக்கத்தை நடத்தும் நமக்கும் அந்த அனுபவம் நிறைய உண்டல்லவா?

பல்லில் பட்ட கல்லை, உடனே தொலைவில் உமிழ்ந்து விடுகிறோம். உலையில் நுழைந்து கொண்ட கல், தன் இயல்புக்கேற்ப இருக்குமே தவிர அரிசியுடன் கலந்து

சோறாகும் பக்குவத்தைப் பெறுவதில்லை. எனினும்; அது — தானும் சோற்றுப்பானையில் இருந்தேன் என்ற பெருமையைச் சொல்லிக்கொள்ள முடியும்.

நாற்றாக இருந்து, பயிராக மாறிய விளைச்சலில் நெல் மணிகளாகத் திகழ்ந்து பானைகளில் அழகாக அமர்ந்து, பின் உலைக்குள்ளே சென்று அமுதம் எனும் பெயரைத் தழுவிக் கொள்கிற பெருமையைப் பெறுகிறது அரிசி!

பொங்கல் கொண்டாடும் என் அன்பு உடன் பிறப்புக்களே; அந்த அமுதமாக மாறிட நாம் நம்மை தயார்படுத்திக் கொள்வோம். இந்த உறுதியோடு பொங்கல் விழா கொண்டாடிடுவோம்.''

இவ்வாறு சென்ற ஆண்டு பொங்கல் திருநாளின் போது உடன் பிறப்புக்களுக்கு என் பொங்கல் வாழ்த்துக் களை வழங்கினேன்.

ஒரு சில இல்லங்களில் மகிழ்ச்சிக்குப் பதில், துயரம் மண்டிக் கிடப்பதுண்டு. அதற்காக ஒரு சமுதாயம் பொதுவாக எடுக்கிற விழா நின்றுபோய் விடுவதில்லை.

எனினும் உடன்பிறப்பே,

இந்த ஆண்டு பொங்கலில் புத்தாடை உடுத்திடவோ, சர்க்கரைப் பொங்கலைச் சுவைத்திடவோ, கரும்பின் சாறு பருகிடவோ நான் தயாராக இல்லை!

நீ உன் குடும்பத்தாருடன் களித்திரு! புனலாடி மகிழ்ந்திரு! புதிய ஆடை! புதிய எழுச்சி! 'பொங்கலோ, பொங்கல்' என்ற முழக்கம் உன் இல்லத்தில் ஒலிக்கட்டும்.

ஆனால் ஒன்று, எங்கும் இன்பம் பொங்கிடும் ஏற்றமிகு திருநாளில் என்னைக் காண வேண்டுமென்று ஆர்வம் கரை புரள ஓடிவராதே! அன்று நான் யாரையும் காண்ப தாக இல்லை. தயவு செய்து அந்த ஒரு நாள் எனக்கு நான்

உன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிற அந்த உரிமையைக் கொடுத்திடுமாறு உன்னை வேண்டுகிறேன்.

இந்தக்கடித வாயிலாக என் பொங்கல் வாழ்த்துக்களை ஏற்றுக்கொள்! பொங்கலுக்கு மறுநாள் திருவள்ளுவர் நாளில் உன்னை உம்மிடியார் மண்டபத்துக் கூட்டத்தில் சந்திப்பேன். அதனால், பொங்கல் நாளன்று என்னைக் காண வருவதைத் தயவு செய்து தவிர்த்து விடுக என்று உன்னை ஆயிரம் முறை கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உனக்கும், உன் குடும்பத்தாருக்கும், உனக்கு எழுதும் இந்த மடல் வாயிலாகத் தமிழ்மக்கள் அனைவருக்கும் என் இதயமார்ந்த பொங்கல் வாழ்த்துக்கள் உரியதாகுக.

அன்புள்ள,

மு. க.

13—1—77

பயிற்சி முகாமினர் படிக்க மறந்தது !

உடன்பிறப்பே,

ஊழியர் பயிற்சி முகாமைத் துவக்கி வைப்பது என்ற பெயரால் மத்திய அமைச்சர்களில் ஒருவரான மாண்பு மிகு ஓம்மேத்தா அவர்கள், தேர்தல் பிரசாரத்தைச் சென்னை நகரில் துவக்கி வைத்திருக்கிறார். மிக வேகமான பேச்சு, ஆவேசமான உரை. தி. மு. க. மீது எந்த அளவுக்கு அவதூறுக் கணைகளைத் தொடுக்க முடியுமோ, அந்த அளவுக்குத் தன்னால் முடிந்த மட்டும் தொடுத்திருக் கிறார். தி. மு. க. ஒரு பிரிவினைக் கட்சி என்று ஓங்கி அடித்திருக்கிறார். உரக்க முழங்கியிருக்கிறார். பொது வாகச் சொன்னால் போர் முரசு கொட்டிவிட்டார் என்றே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதே பாணியில் பதில் எதுவும் எழுதுவதற்கு நான் அவர் அளவுக்கு உயர்ந்தவனு மல்ல; அந்த முறையைக் கற்றவனுமல்ல. ஏதோ சின்னஞ் சிறு வயதில் மேடைகளில் துடிப்பான வகையில் நான் பேசியிருக்கக்கூடும். பின்னர் படிப்படியாக அண்ணா தந்த பயிற்சியைப் பெற்று அடக்க உணர்வோடு பேசவும் எழுதவும் பழகிக் கொண்டவன். எனவே, கோலோச்சும் இடத்தில் இருந்து பேசுகிற ஓம்மேத்தா அவர்களின் அளவுக்கு குரல் உயர்த்திப் பேச என்னால் இயலாது. அவரைப் போன்ற பெரியவர்கள் என் விளக்கங்களைக் கேட்கத் தயாராக இருக்கமாட்டார்கள். என்றாலும் என் கடமை, விளக்கமளிப்பது என்பதை மிகப்பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தி. மு. க. பிரிவினைக் கொள்கையைக் கைவிட்டு, அதனை வெளிப்படையாக அறிவித்து அதன் தொடர்பாகக் கழகத்தின் சட்ட திட்டங்களையும் திருத்தியமைத்து ஆண்டுகள் பதின்மூன்றுக்கு மேல் ஆகி விட்டன.

> ''தமிழகம், ஆந்திரம், கேரளம், கர்நாடகம் ஆகிய நான்கு மொழிவழி மாநிலங்களும் இந்திய அரசுரிமை — ஒருமைத் தன்மை — அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் ஆகியவற்றுக்குள் கலாச்சார அடிப்படையில் நெருங்கிய திராவிடக் கூட்டமைப்பாக நிலவப் பாடுபடுவது''

என்ற வகையில் அண்ணா காலத்தில் வகுக்கப்பட்ட குறிக்கோளைத் தொடர்ந்து — ''நோக்கங்கள்'' என்ற தலைப்பில்;

> ''அறிஞர் அண்ணா வகுத்த, கடமை - கண்ணியம் - கட்டுப்பாடு அடிப்படையில் - அரசியல் ஜனநாயக உரிமைகளைப் பாதுகாத்து, ஆதிக்கமற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்கவும், பகுத்தறிவு அடிப்படையில் மறுமலர்ச்சிக்கான சீர்திருத்தப்பணி ஆற்றிடவும், பொருளாதாரத் துறையில் வறுமையை வென்று சமதர்ம அடிப்படையில் எல்லோரும் நல்வாழ்வு பெற வழிவகை கண்டிடவும், பிறமொழி ஆதிக்கத்திற்கு இடம் கொடாமல் அந்தந்த மாநில மொழிகளை வளர்த்திடவும், அவைகளுக்கான உரிய இடத்தைப் பெற்றுத் தரவும், மாநிலங்களில் முழுமையான சுயாட்சியும், மத்தியில் கூட்டாட்சியும் அமைந்திடவும் தொண்டாற்றுவது''

என்றும் நமது கழக சட்ட திட்டப் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் குறிக்கோள், நோக்கங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில்தான் கழகம் இயங்கி

வருகிறதேயல்லாமல் பிரிவினை எண்ணம் கழகத்திற்கு துளி அளவும் இல்லை என்பதைப் பல முறையும் தெளிவாகவும் திட்டவட்டமாகவும் விளக்கியிருக்கிறோம்.

கழகத்தில் இருந்துகொண்டே பிரிவினை பற்றி எழுதிய ஒரு வார ஏட்டினைக் கழக ஆட்சிப் பறிமுதல் செய்தது. அந்த ஏட்டின் ஆசிரியர் பிரிவினை மாநாடு நடத்தப் போவதாகத் தனது ஏட்டில் விளம்பரம் செய்து ஒரு பெரிய கட்டுரையும் எழுதினர். அவரும், அந்த மாநாடு நடத்த முற்பட்டவர்களும் கழக ஆட்சியில் கைது செய்யப்பட்டனர். அதுமட்டுமல்ல; அந்த ஆசிரியர் கழகத்திலிருந்து நீக்கி வைக்கப்பட்டார். இப்போது அவர், கழக நிழலில் இல்லை. புதிய காங்கிரசின் நிழலில் இருக்கிறார். ஏறத்தாழ ஓராண்டுக் காலத்திற்கு முன்பு பிரிவினை கோரிக்கை எழுப்பியவரைக் கழகம், நடவடிக்கை எடுத்து விலக்கி வைத்தது, அவருக்கு இப்போது காங்கிரசில் புகலிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நாம், பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பிரிவினை பேசினோம். அதன்பிறகு இந்தியாவின் பாதுகாப்பு, இந்திய ஒருமைப்பாடு— இவற்றில் நமக்குள்ள அழுத்தமான நம்பிக்கையை செயல் மூலமே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறோம். அந்நியப் படையெடுப்புக்களின் பொழுது கழகம் ஆற்றிய பணியும், கழக அரசு ஆற்றிய பணியும் அதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

நாம் பிரிவினைக் கொள்கையைக் கைவிட்ட பிறகு அதனைக் காங்கிரஸ் தலைவர்களும் வரவேற்றுப் பேசியிருக்கிறார்கள். 1967 - ல் கழகத்துடன் சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி. அவர்களும் தமிழரசுக் கழகமும் தேர்தல் உடன்பாடு கொண்டதற்குக் காரணம்; நாம் பிரிவினைச் கொள்கையை விட்டுவிட்டோம் என்பது தான்!

1968 - ல் சென்னையில் நடைபெற்ற மாநில சுயாட்சி மாநாட்டில் முதல்வர் அறிஞர் அண்ணா, சிலம்புச் செல்வர், காயிதே மில்லத், கலியாணசுந்தரம் ஆகியோர்

கலந்து கொண்டு மாநில சுயாட்சியை வலியுறுத்தி ஆற்றிய அரிய உரைகள் அப்போதே, எல்லாத் தமிழ், ஆங்கில ஏடுகளில் வெளிவந்துள்ளன. இப்போதும் என் கைவசமிருக்கின்றன. நூல் வடிவிலேகூட அந்த உரைகள் அச்சியற்றப்பட்டுள்ளன.

1971-ஆம் ஆண்டு தி.மு.கழக தேர்தல் அறிக்கையில்-பத்தாவது பக்கம்-நாலாவது "பாரா" வில்;

> "அதிகாரத்துறையிலும் நிதித்துறையிலும் மாநிலங்கள் செவ்வனே செயல்பட முடியாமல் தடைகள் இருப்பதால்; இந்தியா வலுப்பெற்றதாக இருக்க வேண்டுமென்ற இலட்சியத்திற்கு ஊறுதேடாமல் எந்தெந்த துறைகளில் வலுவான இந்தியா இயங்குவதற்காக மத்திய அரசு செயல்பட வேண்டுமோ, அந்த அதிகாரங்களை மட்டும் மத்திய அரசிடம் கொடுத்து விட்டு, இதர அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படும் வகையில் அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தி; மறு பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கருதுகிறோம்"

என்பதாகவும், அதற்கு அடுத்த ஐந்தாவது "பாரா" வில்;

> "அந்த அடிப்படையில் அகில இந்திய ரீதியில் மாநில சுயாட்சி இயக்கத்திற்கான ஆதரவு திரட்டும் இயக்கத்தைக் கழகம் மேற்கொள்ளும்"

என்பதாகவும் கழகத்தின் சார்பில் மாநில சுயாட்சிக் கொள்கையைத் தெளிவாக்கியிருக்கிறோம்.

இவ்வாறு தேர்தல் அறிக்கை வெளியிடப்பட்ட போதுதான் 1971-ஆம் ஆண்டில், தி.மு.க. வுக்கும் இந்திரா காங்கிரசுக்கும் தேர்தல் உடன்பாடு ஏற்பட்டிருந்தது என்பதை நாடு மறந்து விடவில்லை.

''மாநில சுயாட்சி என்பது பிரிவினையல்ல; அது பிரிவினையிலிருந்து வேறுபட்டது'' என்பதை 1973-ஆம் ஆண்டு, பிரதமர் அவர்களேகூட கோழிக்கோட்டில் நிருபர்கள் கூட்டத்தில் விளக்கியிருக்கிறார்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தி. மு. க. தலைமைக் கழகச் சார்பில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு சிறிய நூல்—என் பேச்சுக்களின் சுருக்கங்களைத் தொகுத்து வெளியிடப் பட்ட ''மாநில சுயாட்சி' என்ற நூல்—அதன் இறுதிப் பகுதி பின்வருமாறு:-

''மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்பதுதான் மாநில சுயாட்சித் தத்துவமேயல்லாமல் மாநிலம், இந்தியாவி லிருந்து துண்டித்துக் கொண்டு சுதந்திர நாடாக வாழவேண்டுமென்பதற்காக நாங்கள் இந்தக் கோரிக்கையைச் சொல்ல வில்லை''

இப்படி நமது கொள்கைகள், நோக்கங்களுக்கான விளக்கங்கள் ஏராளமாகத் தரப்பட்டிருந்துங்கூட ''பிரிவினை வாதிகள்'' என்ற குற்றச்சாட்டைத் தொடர்ந்து கூறுவது—வேண்டுமென்றே கழகத்தின் மீது புழுதியை வாரி இறைப்பதாகத்தானே தெரிகிறது.

1973-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 28-ஆம் நாள் கோழிக் கோட்டில் பிரதமர், நிருபர்களிடம் வெளியிட்ட கருத்தை; ஆங்கில ஏட்டில் வந்தவாறு அப்படியே தருகிறேன் இங்கே!

''Mrs. Gandhi said Autonomy was something different from Separation. She recalled, that the D.M.K. remained isolated in Tamil Nadu so long as it also raised the Slogan of

Separatism. The situation changed when the Late Mr. Annadurai gave up that Demand. Since then no top Leaders of the D. M. K. had been raking up this Demand."

தலைமையில் இருப்பவர்கள் பேசவில்லை. ஒரு சிலர் பேசினாலும் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் தொடக்கத்திலேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

உடன்பிறப்பே, பிரிவினை எண்ணமுடையோர்க்குக் கழகத்தில் இடமில்லை என்பதையும், எதிர்காலத்திலும் இதில் மிகக் கண்டிப்புடன் கழகத்தின் தலைமை இருக்கும் என்பதையும் நமது பொதுக் குழுக்களில் அறிவித்திருக் கிறோம். அந்த நிலையிலிருந்து இப்போதும் சரி; இனி எப்போதும் சரி; எந்தவிதமான மாற்றமும் இருக்காது என்பதை நான் மீண்டும் ஒரு முறை இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி உறுதியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஓம் மேத்தா அவர்கள் வருகை தந்ததோ பயிற்சி முகாமுக்கு. பயிற்சி அளித்திருப்பதோ; தி. மு. கழ கத்தை எப்படித் தாக்கிப் பேச வேண்டுமென்பதற்கு, கடுமை கனல் — இழிவு — ஏகடியம் — ஆத்திரம் — அவ தூறு — இத்தனையும் கலந்து கழகத்தின் மீது புதிய காங்கிரசாரின் தேர்தல் பிரச்சாரப் பாணங்கள் பாயும் என்பதற்கான வெள்ளோட்டமாகத்தான் ஓம் அவர் களின் போர்ப்பரணி அமைந்திருக்கிறது.

உடன்பிறப்பே, தேர்தல் களத்தில் இறங்கிடும் நமது கழகத்தின் மீது நாராசச் சொற்கள் நாலாபுறமி ருந்தும் வீசப்படும் என்பதை நீயும் அறிவாய்! நானும் அறிவேன்! நாடும் அறியும்!

பதிலுக்குப் பதில் அவர்களது பாணியிலேயே இல் லாமல், நம்மீது கூறப்படும் பழிகளுக்குத் தெளிவான

விளக்கங்களைத்தான் தேர்தல் மேடைகளில் நாம் தந்திட வேண்டுமேயல்லாமல் ''லாவணி'' முறைகளைத் தயவு செய்து யாரும் மேற்கொள்ளக் கூடாது.

நமது வேட்பாளரின் வெற்றிதான் நமக்கு முக்கியமே தவிர, நம்மை எதிர்த்துப் போட்டியிடுவோரின் மனத்தைப் புண்படுத்துவது நமது குறிக்கோளாக இருக்கக்கூடாது.

விறுவிறுப்பு அடங்கிவிடக்கூடியது! வெற்றி, நமது கழகத்தின் வலிவினைக் காட்டக்கூடியது!

''கருணாநிதி ஒரு கொள்ளைக்காரன்'' என்று மத்திய அமைச்சர் மரியாதைக்குரிய ஓம் மேத்தா வர்ணித்திருக்கிறார். இன்றைய மாலை ஏடுகளுக்கு அருமையான தலைப்பு! அதுவும் கொட்டை எழுத்துக்களில்! அதற்காக ஆத்திரப்பட்டு ''ஆகா, எங்கள் தலைவனையா அப்படிச் சொன்னீர்கள்? உங்களை எங்களுக்குத் தெரியாதா?'' என்று பேசிவிடுவது சுலபம்! அப்படிப் பேசாமல் பொறுமையாக இருப்பதுதான் கடினம்! அந்தக் கடினமான வேலைக்குத்தான் நான் உன்னை அழைக்கிறேன்.

''ஓம் மேத்தாவின் உள்ளங் கொள்ளை
கொண்டவன் நான்''

என்று அவர் சொன்னதாகத்தான் எண்ணிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறேன்!

பாரேன்; அவரிடம் நான் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதிய ''மந்திரி குமாரி'' படத்தைப் பற்றியெல்லாம்கூட விளக்கிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

''மந்திரி குமாரி என்னும் படத்தில் வசனம் எழுதிய தி. மு. க. தலைவர் 'கொள்ளையடிப்பது ஒரு கலை' என்று குறிப்பிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவர் பதவியில் அமர்ந்த

தும் அந்தக் குறிக்கோளை நடைமுறையில் கொண்டு வந்தது ஆச்சரியமில்லை''

இவ்வாறு மாண்புமிகு ஓம் மேத்தா பேசியுள்ளார்.

உடன்பிறப்பே, மந்திரி குமாரி படத்தில் 'கொள்ளையடிப்பது சிறந்த கலை' என வாதிடும் பார்த்திபன் அந்தக் கதையிலே ஒரு வில்லன். அந்தப் படத்தில் வரும் கதாநாயகன் வீரமோகன். கதையில் வரும் 'வில்லன்' பேசுவதெல்லாம் கதாசிரியரின் கொள்கை என்ருல்; கம்பராமாயணத்தில் இராவணன் பேசுவதெல்லாம் கம்பரின் கொள்கையா? பாரதக் கதையில் சகுனி அளிக்கும் விளக்கங்கள் எல்லாம் வேதவியாசர் ஏற்றுக் கொண்ட இலட்சியங்களா? அதைப் போலத்தான் ஒரு கதையில் வரும் வில்லன் பாத்திரங்கள் பேசும் தத்துவங்கள் கதாசிரியரின் தத்துவங்களாக இருக்க முடியாது. ''இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்பதல்ல; எப்படியும் வாழலாம் என்பது என் கொள்கை'' என்று நடிகவேள் ராதா ஒரு படத்தில் பேசுகிருர். அந்தக் கொள்கை அந்தப் பாத்திரத்தின் கொள்கையே தவிர, அந்த வசன கர்த்தாவின் கொள்கையாக இருக்க முடியாதல்லவா?

எப்படியோ, இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நான் எழுதிய ''மந்திரி குமாரி'' படத்திற்கு மத்திய மந்திரி ஒருவரால் இப்போது விளம்பரம் கிடைக்கிறதென்ருல் அதைப் பாராட்டி வரவேற்று அவருக்கு நன்றி தெரிவிப்பது என் கடமை அல்லவா?

தேர்தலில் ஈடுபட இருக்கும் கழக வேட்பாளர்களாம் உடன்பிறப்புகளுக்கும் சொல்கிறேன்; தேர்தல் விளக்கக் கூட்டங்களில் உரையாற்ற இருக்கும் உடன்பிறப்புகளுக்கும் சொல்கிறேன்; நமது பணியும் பதிலும் — நமது கொள்கை விளக்கங்களாக அமைய வேண்டுமே தவிர, எள் முனை அளவும் அமைதி குலைவதற்கு இடம் தரும் வகையில் இருந்திடலாகாது!

யாரையும் வீழ்த்துவது — அழிப்பது — நமது நோக்கமல்ல! நம்மை நாட்டுக்கு உணர்த்துவதே நமது நோக்கமாக இருக்கவேண்டும்.

இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு இந்தியப் பிரதமர் வானொலியில் பேசியதை நினைவுபடுத்தி இந்தக் கடிதத்தை முடிக்கிறேன்.

> ''இழிவுபடுத்திக் கூறுவது அவதூறு பேசுவது ஆகியவற்றை விட்டொழிக்குமாறு அரசியல் கட்சிகள் அனைத்தையும் வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.''
>
> பிரதமர் (வானொலி உரை)
> ஜன. 18

இவ்வளவு அருமையான ஒரு கருத்தைப் பிரதமரே வேண்டுகோளாக விடுத்திருக்கிறார்கள். பயிற்சி முகாமினர் தொடக்கத்திலேயே அதனைப் படிக்க மறந்தனரே! அதுதான் மெத்த வருத்தமாயிருக்கிறது.

அன்புள்ள,

மு. க.

23—1—77

அணையா விளக்கென அறிவிப்போம்!

உடன்பிறப்பே,

ஜனவரி 26-ஆம் நாள் குடியரசுத் திருநாள்! மக்களாட்சியின் மாண்பினை ஒரு சிறிதும் ஊனப்படுத்தாமல், அதன் மகிமையை அகிலமறியச் செய்யவேண்டிய நாள்! கடந்த 27 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தியத் திருநாடு புதியதோர் அரசியல் சாசனத்தின் அடிப்படையில் குடியரசு நாடாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இந்தக் குடியரசு நாளில் அந்த அரசியல் சட்டம்; 42-வது திருத்தத்தைச் செய்துகொண்டு உலா வருகிறது. அரசியல் சட்டத்தில் திருத்தங்கள் தேவையென்றும் மத்திய மாநில உறவுகளின் அடிப்படையில் பல்வேறு திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும், அந்தத் திருத்தங்களின் வாயிலாக வலிமைவாய்ந்த கூட்டாட்சி மத்தியிலே மலரவும் மக்கள் வளம்பெருக்கும் வாய்ப்புக்களையும், கூடுதலான உரிமைகளையும் கொண்ட மாநில ஆட்சிகள் பூத்துக் குலுங்கவும் வேண்டுமென்றும், அரசமைப்புச் சட்டத்தின் அடித்தளம் நொறுங்கிடா வண்ணம் சமதர்ம திட்டங்கள் முற்போக்குக் கொள்கைகள் நிறைவேற்றப் படுவதற்கான வழிவகைகள் காண வேண்டுமென்றும் நாம் எடுத்துக்கூறிய கருத்துக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு, தன்னைத்தானே நீடித்துக் கொண்ட நாடாளுமன்றம் 42-வது திருத்தத்தைச் செய்து முடித்துவிட்டது.

அதற்குப் பிறகு கொண்டாடப்பெறுகிற முதல் குடியரசு நாள் இதுவெனக் கொள்ளலாம். இந்த நாளில் நாட்டு மக்களுக்குச் சிறிது ஆறுதல் தருகிற செய்தியாக நாடாளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டு, மார்ச் திங்களில் அதற்கான தேர்தல் நடத்தப்பட இருக்கிறது என்று அறிவிக்கப் பட்டுள்ளது, நெருக்கடி நிலை தளர்த்தப்படும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஏடுகளின் நியாயமான எழுத்துச் சுதந்திரம் — அதிலும் குறிப்பாக எதிர்க்கட்சி ஏடுகளின் நியாயமான எழுத்துச் சுதந்திரம் — பறிக்கப்பட்டிருந்து இப்போது அந்த நிலை மாற்றப்பட்டுள்ளது.

நாடு முழுவதும் பல்லாயிரக்கணக்கான அரசியல் கைதிகள், எந்தவிதமான நீதிமன்ற முறையீட்டுக்கும் வழியின்றி ஓராண்டுக்கும் மேலாக அடைத்து வைக்கப் பட்டிருந்து, அவர்கள் அனைவரும் விடுதலை செய்யப்படு வார்கள் என்று ஆணைகள் பிறப்பித்த பிறகும் நூற்றுக் கணக்கானவர்களே காவலில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டி ருக்கிறார்கள். மக்களாட்சியின் மேன்மையை விளக்கும் நாள் இந்த நாள் என்கிறோம். ஆனால், மக்களில் ஒரு பகுதியினர் அரசியல் காரணங்களுக்காக சிறைச்சாலையில் வாடுகின்றனர். நியாயமான தேர்தல், நேர்மையான தேர்தல், எல்லாக் கட்சிகளுக்கும் சம வாய்ப்பு வழங்கும் தேர்தல் நிச்சயமாக நடக்கும் என்று மத்தியப் பேரரசில் உள்ளவர்கள் உறுதிமொழி தந்தவண்ணமுள்ளனர். பிரதமர் அவர்கள் வானொலியில் உரையாற்றி எட்டு நாட்களுக்கு மேலாகிறது. எல்லா அரசியல் கைதிகளும் விடுதலை செய்யப்படுவார்கள் என்று வானொலிச் செய்திகள் — டெலிவிஷன் செய்திகள் — பத்திரிகைச் செய்திகள் — ஆனால் தமிழ்நாட்டை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால் கூட, அடைப்பட்டுள்ள ஐநூறு அரசியல் மிசா கைதிகளில் முதல் கட்டமாக 138 பேர், இரண்டா வது கட்டமாக 34 பேர் — இதை நான் எழுதிக் கொண்

டிருக்கும்போது மூன்றுவது கட்டமாக எத்தனை பேரோ தெரியவில்லை — இப்படிச் சிறு சிறு தொகையினராக விடுதலை செய்யவேண்டிய காரணம் என்னவென்று புரியவில்லை.

கழக அரசு மதுவிலக்கு ஒத்திவைத்ததை எதிர்த்து நடைபெற்ற போராட்டத்தில் பல்லாயிரக் கணக்கானவர்களை ஒரு வார காலத்திற்குள்ளாக — அதுவும் தண்டனை காலத்திற்கு முன்னதாகவே ''விறு விறு'' என்று விடுதலை செய்த நிகழ்ச்சியை, அன்று பழைய காங்கிரசிலே இருந்து இன்று புதிய காங்கிரசின் பொறுப்புக்களில் அமர்ந்திருக்கிற பெருந்தகையாளர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

ஒருவேளை அவர்கள் மறந்திருக்கக்கூடும். அதனால் தான் குடியரசு தினச் செய்தி கூற வந்த; தமிழ்நாடு புதிய காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர் ஜனவரி 31 ஆம் நாளுக்கும் சேர்த்து செய்தி அருளியிருக்கிறார்.

> ''ஜனநாயகமும், சோஷலிசமும், சமத்துவமும் இந்திய தேசியக் காங்கிரசின் உயிர் அணுக்கள்''

என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்தக் கொள்கையில் கடுகளவு மாறுபாடும் கழகத்திற்கு இல்லை. ஆனால் அவைகள் உதட்டின் உச்சரிப்புக்களாக இல்லாமல் செயல் வடிவம்பெற வேண்டுமே! நாவின் நடனமாக இல்லாமல் நாட்டின் நடைமுறைக் காரியங்களாக வேண்டுமே!

ஜனநாயகம்

சோஷலிசம்

சமத்துவம்

மூன்றும் காங்கிரசின் உயிர் அணுக்கள் என்கிறார். பாராட்டுகிறேன். வரவேற்கிறேன்.

ஜனநாயக மணத்தை நாடாளுமன்றம் மட்டும் பெற்று, அதனைத் தமிழ்நாடு சட்டப்பேரவை பெறமுடியாத சமத்துவமற்ற நிலையிருக்கிறதே; அது நியாயம் தானா? மார்ச் திங்களில் எப்படியும் ஒரு வாக்காளர் ஓட்டுச் சாவடிக்குப் போகப்போகிறார். அப்போது அவர் கையில் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுக்க ஒரு ஓட்டுச் சீட்டைத் தரும்போது - அப்படியே சட்டப் பேரவை உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் இன்னொரு சீட்டைத் தருவதில் என்ன சிரமம் இருக்க முடியும்? அரசுக்கும், அரசியல் கட்சிகளுக்கும் செலவு மிச்சம்! பணிகளில் ஏற்படுகிற தொய்வினையும் தவிர்க்கலாம்! எனவே நாடாளுமன்றம் பெறுகிற ஜனநாயகப் பரிசை சட்டப் பேரவைக்கும் தமிழ்நாட்டில் சமத்துவ உணர்வோடு வழங்கியிருக்கலாம் அல்லவா?

நெருக்கடியை தளர்த்தியிருப்பதால் நாடாளுமன்றதுக்குத் தேர்தல் என்றால் அது தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவைத் தேர்தலுக்கும் பொருந்துமே!

காங்கிரசின் உயிர் அணுக்களில் ஒன்றாக, தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் தலைவர் 'சோஷலிசம்' பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

உடன்பிறப்பே, சோஷலிசத்தில் "நில உச்சவரம்பும்" அடங்குமென்பது உனக்கும் தெரியும், அவருக்கும் தெரியும். சரி; அது கிடக்கட்டும்!

அவரது குடியரசு தினச் செய்தியில் ஜனவரி 31 ஆம் நாள் லஞ்சமும் வஞ்சமும் ஒழிந்து தி. மு. க. ஆட்சி நீக்கப்பட்ட நாள் என்றும் அந்த நாளே காங்கிரஸ் கட்சியின் தேர்தல் பிரசாரத் தொடக்க நாள் என்றும் அவர் அறிவித்திருக்கிறார்.

கூறவந்த செய்தியோ குடியரசு தினத்தைப்பற்றி, நினைப்போ நம்மைப்பற்றி. இப்படிப்பட்டவர்களைப்

பற்றித்தான் அண்ணா அவர்கள் தம்பிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்கள்.

> ''கசப்பாலும், குரோதத்தாலும், பொறாமையாலும், சிலருக்கு இயல்பாகிவிட்ட குணத்தாலும் தி.மு. கழகத்தைப் பற்றி மிகக் கேவலமாகப் பேசுகிறார்கள் என்றாலும், இன்றைய அரசியலில் கவனித்துத் தீர வேண்டிய பெரிய பிரச்சினையாகி விட்டிருக்கிறது தி.மு.கழகம்; என்ற பேருண்மையை எவரும் மறைத்திட முடியாது தம்பி! இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரச்சினையை உருவாக்கியதிலே உனக்கும் எனக்கும் ஓரளவு பங்கு இருக்கிறது என்பது எண்ணி மகிழத் தக்கது, உரிமையுடன் பெருமிதம் கொள்ளத் தக்கதுமாகும்.''

அண்ணா அவர்கள் அன்று குறிப்பிட்டது இன்றளவும் எவ்வளவு உண்மையாகித் திகழ்கிறது பார்த்தாயா? அந்தக் கடிதத்தில் அண்ணா, நம்மை மாற்றார் மனம் நோகப் பேசுவதை மட்டும் சுட்டிக்காட்டவில்லை. அவர்களுக்கு மத்தியில் நாம் நமது தொண்டினை எப்படி ஆற்றிட வேண்டும் என்பதையும் எடுத்துரைத்திருக்கிறார். அதையும் படித்துப் பார்,

> ''திரட்டிக் காட்டக் கூடிய வேகம் அவ்வளவையும் துவக்கத்திலேயே கொட்டிக் காட்டி விட்டு, நின்று - நிதானமாக — நீண்ட காலம் - நெருக்கடிகளையேற்றுத் தொண்டாற்ற வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும்போது வேகம் குன்றிப்போய், சோர்வு தட்டிப் போகும் நிலையை அடைவார்களானால் அவர்களால் இயக்கத்துக்குப் பலன் இல்லை. காகிதக் கப்பல் நொடியிலே தயாராகி விடுகிறது. கொளுத்திவைக்கும் மத்தாப்பு, பளிச்சிட்டுக் காட்டுகிறது. ஒரு இயக்கத்தில் தொண்டாற்ற வேகம், வெடித்துக்கொண்டு

வருவது மட்டும் போதாது! காட்டுத் தீ போலன்றி வீட்டு விளக்கு நிதானமாக - சீராக — ஒளிவிட்டு இருளை அகற்றுவது போலத் தொண்டு புரிதல் வேண்டும்''

அண்ணா குறிப்பிட்ட காகிதக் கப்பல்கள் மூழ்கி விட்டன. மத்தாப்பு கருகிவிட்டது. காட்டுத்தீயென எழுதிப் பேசினோர் இருந்த இடம் தெரியவில்லை. வீட்டு விளக்கென நமது கழகம் சீராக ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக் கிறது. வேகமாக வீசிடும் புயலுக்கும் சூறுவளிக்கு மிடையே இந்த விளக்கை அணையாமல் காத்து வருகிறோம்.

ஆனால் ''இது அணைந்து விட்டது - அதற்காக ஜனவரி 31 - ல் ஆண்டுவிழா கொண்டாடுக'' என்று புதிய காங்கிரஸ் தலைவர் குடியரசு தினச் செய்தியில் கூறுகிறார்.

கொண்டாடட்டும்! நன்றாகக் கொண்டாடி மகிழட்டும்! கழகம் அணைந்த விளக்கா? அல்லது அணையா விளக்கா? என்பதை எனது அருமை நண்பர் - புதிய காங் கிரசின் தலைவர் விரைவில் உணரத்தான் போகிறார். அதை அரசியல் பண்புடனும், அமைதியுடனும், அவர் போன்றோர்க்கு உணர்த்த வேண்டிய பொறுப்பு நம்மிட முள்ளது. அண்ணன் தந்த கழகம் அணையா விளக்கு என்பதை அவருக்கும் அவனிக்கும் அறிவிப்போம்! அந்த உறுதியை இந்தக் குடியரசு நாளில் எடுத்துக் கொள்வோம்!

அன்புள்ள,

மு. க.

26-1-77

குடிலர்கள் ஜாக்கிரதை !

உடன்பிறப்பே,

தமிழ்நாடு அரசின் நிகழ்ச்சிகளில் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தாகப் பாடப்படுகிற "நீராரும் கடலுடுத்த நில மடந்தைக்கு எழில் ஒழுகும்" என்ற ஏற்றமிகு கவிதையைத் தந்தவர் சுந்தரம்பிள்ளை. ஆம்; மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை. நாடகத் தமிழில் நல்ல நூல்கள் மலர்ந்திடவில்லை என்ற குறையைப் போக்கியவர் 'மனோன்மணியம்' எனும் மாண்புறு ஓவியத்தைப் படைத்த பேராசிரியர் சுந்தரனார்.

நாடகத்தில் வழக்கம்போல் கதாநாயகன், கதாநாயகி, அவர்களின் தோழர்கள், தோழிகள், அரசன், அமைச்சன், பகைவன் இப்படிப்பட்ட பாத்திரங்கள் நடமாடுகின்றன. பாத்திரங்கள்தான் அவை எனினும், அவைகளின் குணநலன்களும், நிகழ்ச்சிக்கோவையும் கதைப்பின்னலும் வியந்து பாராட்டுவதற்குரியவைகளாகும்.

ஜீவகன் என்னும் பாண்டிய மன்னன், வெளுத்ததெல்லாம் பால் என நினைக்கும் கள்ளமில்லா வெள்ளை மனத்தினன். சூழ்ச்சியின் மொத்த உருவமாக குடிலன் என்னும் அமைச்சன். பாண்டிய மன்னன் மீது போர் தொடுத்திட முனைந்த புருடோத்தமன் என்னும் சேர மன்னன். அந்த மன்னனை நினைந்துருகும் மனோன்மணி! ஜீவகனின் மகள்.

புருடோத்தமனும் மனோன்மணியும் ஒருவரையொருவர் சந்திக்காமலே கனவுருவில் கண்டு, காதல் மயக்கத்தில்

வீழ்ந்து விடுகின்றனர். பகைவனின் மகள் அந்தப் பாவை என்பது சேரமன்னனுக்கும் தெரியாது. தன்னைச் சேரத் துடிக்கும் அந்தத் தமிழ்ச் சேரன், தன் தந்தைக்கு எதிரி என்பது அந்தத் தையலுக்கும் புரியாது.

பாண்டியன் அரண்மனையைச் சுற்றி வளைக்கப் புருடோத்தமன் பாசறை அமைத்து விடுகிறான். ஆபத்தான சூழ்நிலை மனோன்மணியைக் குடிலனின் மகனுக்கு திருமணம் செய்து தருவதாக உறுதியளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஜீவக மன்னனுக்கு ஏற்படுகிறது. அத்துடன் மனநிறைவு கொள்ளாத குடிலன், தந்திரமாக அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி பகைமன்னனான சேரன் புருடோத்தமனைச் சந்திக்கிறான். இருவரிடையே உரையாடல் நடைபெறுகிறது.

புருடோத்தமன் : யார் நீர்? எங்கு வந்தீர்?

குடிலன் : நானே குடிலன், பாண்டியரின் அமைச்சன்.

புரு: வந்த காரியம் செப்புக விரைவில்!

குடி: சேர மன்னா! பாண்டியன் என்னை பாசமுடன் நேசித்தார் எனினும், உம்மீது நான் அழியாத அன்பு கொண்டேன்.

புரு: அதற்கென்ன இப்போது?

குடி: அரசே!
"பித்தன் ஒருவன் தன்னால் இத்தமிழ் நாடெலாம் வெறும் சுடுகாடாய் விடுமே. ஆவ! இப்பெரும் பாவமும் பழியும அஞ்சினேன்! அஞ்சினேன்!"

புரு: குடில! நீரோ என் பகையரசர்க்கு அமைச்சன்! என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்?

குடி: பாண்டிய நாட்டை சுலபமாகக் கவர்ந்து கொள்ள ஒரு பாதை காட்டுகிறேன் உமக்கு!

புரு: பாதையா? பலே! பலே!! என்ன பாதை? எங்கே யிருக்கிறது?

குடி: என்னோடு வந்தீர்களேயானால் ரகசிய சுரங்கம் ஒன்றின் வழியாக உங்களை அழைத்துச் செல்கிறேன். நீங்கள் வீரர்களுடன் வருவீர்களேயானால் என் மன்னரை அந்தச் சுரங்க அறையில் கைது செய்து பெருவெற்றி பெற்று பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றலாம். நான் செய்யும் உதவிக்குப் பரிசாக அந்த நாட்டை எனக்கு வழங்கினால் போதுமானது.

புரு: சபாஷ்! அருமையான யோசனை, இப்போதே புறப்படுகிறேன். வீரர்களே! கைவிலங்கு கால் விலங்கு எடுத்து வாருங்கள்.

குடி: அரசே! விலங்கு எதற்காக?

புரு: உனக்கு மாட்டுவதற்காக! உம்! வீரர்களே! விலங்கை மாட்டுங்கள், அழைத்து வாருங்கள் இவனை! ஏய், குடிலா! முன்னே போ! சுரங்கப் பாதைக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டு போ!

குடி: வேந்தே! என்ன இது?

புரு: காட்டிக் கொடுக்கும் உனக்குக் கை மேல் வழங்கப் படும் பரிசு! வா! எப்படிப்பட்டவனை அமைச்சராக வைத்துக் கொண்டு, பாண்டிய மன்னன் ஏமாந்து போயிருக்கிறார், என்பதை அவரிடமே கண்ணுக்கு மெய்யாகக் காட்டுகிறேன் வா!

என்றுரைத்துச் சேர மன்னன், குடிலனை இழுத்துக் கொண்டு, அவன் காட்டிய சுரங்கப் பாதை வழியே சென்று பாண்டியனையும், அவன் பெற்ற பைங்கிளி மனோன்மணியையும் சந்திக்கிறான். பாண்டியன், தன் பக்கத்திலேயே ‘‘பழுது எண்ணும்’’ மந்திரியை வைத்தி

ருந்ததை உணர்ந்து, புருடோத்தமனைக் கட்டித் தழுவிக் கொள்கிறான். பகை ஒழிகிறது. சேரனும் பாண்டியனும் தோழமை பூணுகிறார்கள்.

தன் கனவுக் காதலி மனோன்மணியைப் புருடோத்தமன் பார்க்கிறான். அவ்வாறே மனோன்மணி யும் திடுக்கிட்டு, நாணி, திங்கள் முகம் குனிந்து, தேனி தழை நாவால் தடவிக் கொள்கிறாள். குடிலன் மகனுக்காக குறிக்கப்பட்ட மணவிழா மாறுகிறது. புருடோத்தமனும் மனோன்மணியும் தம்பதிகளாகின்றனர்.

உடன்பிறப்பே,

மனோன்மணியம் நாடகத்தில் புருடோத்தமன் பாத்திரம் மிகப் புதுமையானது. மெத்தவும் நேர்த்தி யானது.

பாண்டியனைக் காட்டிக்கொடுக்க வந்த குடிலனைத் தனக்கு நண்பனாக ஆக்கிக் கொள்ளா மல்—காட்டிக் கொடுப்பவர் எங்கிருந்தாலும் அவர் கள் தண்டிக்கப்படவேண்டியவர்களே எனும் சீரிய கொள்கைக்கே உருவமாகத் திகழ்கிறான் அல்லவா; அந்த வீரவேந்தன்.

இப்படிப்பட்ட அருமையான பாத்திரத்தைப் படைத்து, மனோன்மணியம் எனும் மங்கா புகழ்க் கருவூலத்தை நமக்கு அளித்த பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை யின் புகழ் ஓங்குக என முழங்கிடுவோம். அவர் தனது காவியததில் படைத்துள்ள குடிலர்கள் போன்ற குணக் கேடர்களிடம் எதிர்காலத்திலாவது எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்வோம்.

அன்புள்ள,

மு.க.

28—1—77

தேய்பிறையல்ல; வளர்பிறையே!

உடன்பிறப்பே,

1975ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 31-ஆம் நாள் வரையில் நம்முடன் தோழமை பூண்டிருந்த முஸ்லீம் லீக் கட்சி, இப்போது உறவை முறித்துக்கொண்டதாக அறிவித்து அதற்குச் சில விளக்கங்களையும் வழங்கியுள்ளது.

திராவிடர் இயக்கத்திற்கும் முஸ்லீம் மக்களுக்கும் உள்ள உறவு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல; அது தேர்தல் உடன்பாட்டுக்காக மலர்ந்த உறவுமல்ல. கட்சி ரீதியான உறவை அவர்கள் துண்டித்துக்கொண்டாலுங் கூட, தமிழகத்தில் சிறுபான்மைப் பிரிவினராக உள்ள அந்த சமுதாயத்துடன் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள பாசத்தையும் நேசத்தையும் எந்த அரசியல் சூழ்நிலையும் பாழாக்கிட முடியாது.

நமது கழக மேடைகளிலும் சரி; முஸ்லீம் லீக் மாநாடுகளிலும் சரி; சட்டப் பேரவை, சட்டமன்ற மேலவைகளிலும் சரி; ஏனைய நிகழ்ச்சிகளிலும் சரி — முஸ்லீம் லீக்கின் தலைவர்கள் ஆற்றிய உரைகளும் — அந்த உரைகளில் பெருக்கெடுத்தோடிய அன்பு வெள்ளமும் — பாராட்டும் வாழ்த்தும், இன்றளவும் நினைத்து நினைத்து மகிழத்தக்கவைகளாகும்.

அவர்களால் நம்முடன் தோழமைக் கட்சியாக இருக்கமுடியவில்லை என்பதைவிட அவர்கள் வேறு இடத்தில் தங்கள் ஆதரவை அளிக்க வேண்டிய நிலை

யில் இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் உண்மை! அந்த நெருக்கடி நமக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. புரிந்துகொண்ட பிறகும் "அய்யோ, இப்படிச் செய்து விட்டார்களே — இவ்வளவு நாள் தோழமையை மறந்துவிட்டார்களே!" என்று நாம் வேதனைப் படுவதிலோ, அல்லது நம்மிலே சில அவசரம் மிக்கவர்கள் ஆத்திரப்படுவதிலோ அர்த்த மில்லை என்பதை நான் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டி ருக்கிறேன்.

நமது கழகத்திலே இருந்த சிலர் — நம்மோடு ஒன் றாக அமர்ந்து உண்டு — ஒன்றாக உரையாடி — ஒன் றாக உறங்கி — ஓருயிர் ஈருடல் என்று நினைக்கத்தக்க அளவுக்குப் பழகிய தோழர்களேகூட; கடுமையான இடுக்கித் தாக்குதல்களுக்கு ஆளாகி நம்மீது ஏதாவது கற்பனைக் குற்றச்சாட்டுகளை வாரி இறைத்துவிட்டு வேறி டம் தேடி வேதனையைத் தணித்துக் கொள்ளவேண்டிய நிலைமை இருக்கும்போது — மற்ற கட்சிகளைப்பற்றி நாம் மனக்குறை பட்டுக்கொள்ள முடியுமா?

உடன்பிறப்பே, நமது கழகத்திலிருந்து வெளியே றியோ, அல்லது வெளியேற்றப்படுகிற அளவுக்கு நடந்துகொண்டோ என்மீது அவதூறு அபிஷேகங்களை யும், ஆபாச அர்ச்சனைகளையும் செய்கிற சில நண்பர்கள் பனிரெண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு தேனில் தோய்ந்த தமிழ் எடுத்து என்னை வர்ணித்தார்களே — பலாச் சுளையா? பாராட்டுப் பாடலா? என வியக்கும் வண் ணம் என்னையும் நமது கழகத்தையும் விண்முட்ட வாழ்த்தினார்களே — அவர்கள் இன்று சுடுகணைகள் தொடுக்கும்போது; அன்று அவர்கள் சுந்தரச் சொன் மாரி பொழிந்ததையல்லவா நான் நினைத்துப் பார்த்து எனக்குள்ளாகவே சிரித்துக்கொள்கிறேன்.

மனிதன் யாருக்குப் பதில் சொல்லாவிட்டாலும் தன் மனசாட்சிக்குப் பதில் சொல்லியே தீரவேண்டும். வாழ்ந்தபோதும் நம்மை வாழ்த்தி வாழ்ந்தார்கள் —

இன்று நாம் தாழ்ந்துவிட்டதாகக் கருதி இப்போதும் நம்மைத் தாக்கி வாழ்கிறார்கள். எப்படியோ அன்றும் இன்றும் அந்தச் சிலர் நம்மாலேயே வாழ்வைச் செப்ப னிட்டுக் கொண்டார்கள். அவர்கள் வாழ்க! வாழ்க! என்று வாழ்த்துகிறேன்.

நம்முடன் கலந்து பழகிய கழகத்தினர் சிலருக்கே இப்படி ஒரு நிலை வந்திருக்கிறதென்றால், ஒரு கட்சியை அமைப்பு முறையில் நடத்திச் செல்லுகின்ற எனதருமை முஸ்லீம் லீக் தலைவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட சங்கடங் கள் இருக்கின்றனவோ; என்பதை சிந்தித்துப் பார்த் தால் அவர்கள் எடுத்த முடிவுகண்டு அதிர்ச்சி அடைந் திடத் தேவையில்லை. அதுகண்டு சீற்றமோ, ஏமாற் றமோ பிறப்பதும் நியாயமில்லை.

ஆனால் ஒன்று! எனக்குள்ள வருத்தமெல்லாம் — அவர்கள் கட்சி ரீதியாகத் தேர்தலில் யாரை ஆதரிப் பது? என்று முடிவு எடுக்க உரிமை பெற்றவர்கள். அந்த உரிமையில் நாம் யாரும் குறுக்கிட முடியாது. உதார ணம் கூற வேண்டுமேயானால் குடியரசுத் தலைவர் தேர் தலில் தி. மு. கழகம் பக்ருதீன் அலி அகமது அவர் களுக்கு ஆதரவு நல்கியது. காங்கிரசுக்கும் கழகத்திற்கும் நல்லுறவு இல்லாத நேரத்திலும் பக்ருதீன் அலி அகமது அவர்களையே நாம் ஆதரித்தோம். அப்போது முஸ்லீம் லீக் அவரை ஆதரிக்க மறுத்துவிட்டது. அது அந்தக் கட்சியின் உரிமை. நாம் குறுக்கிடக் கூடாதல்லவா? அதுபோலத்தான் இப்போதும் முஸ்லிம் லீக் எடுத்த முடிவில் நாம் குறுக்கிடவில்லை. குறை காணவும் இல்லை. அத்துடன் அவர்கள் தங்கள் கடமையினை ஆற்றி முடிக் காமல் — தி. மு. க.வுக்கும் முஸ்லீம் லீக்கிற்கும் ஏதோ நீண்ட நாட்களாகப் பிரச்சினைகள் இருந்ததாகக் கூறுவ தும், சட்டசபை கலைக்கப்பட்ட பிறகு தி. மு. க. அழிந்துவிட்டது என்று குறிப்பிடுவதும், எப்போதோ மதுவிலக்கை ஒத்திவைத்ததால் இரு கட்சிகளுக்குமி

டையே 'மனத்தாங்கல்' ஏற்பட்டதென்று சுட்டிக் காட்டுவதும் தேவையில்லாதவைகள் அல்லவா?

என் செய்வது; அவர்களுக்கு ஏதோ ஒரு காரணம் வேண்டும் — அதனால் கண்டுபிடிக்கிறார்கள்.

தமிழ்நாடு, குஜராத் இரு மாநிலம் தவிர இப்போது இந்தியா முழுவதும் மதுக் கடைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. முஸ்லீம் லீக்கின் கூட்டணியுடன் நடைபெறுகிற கேரள அரசாங்கத்திலே கூட மதுவிலக்குச் சட்டம் இல்லை. ஒருவேளை, இனிமேல் இந்தியா முழுவதற்கும் மதுவிலக்குச் சட்டம் கொண்டுவரவேண்டுமென்று வலியுறுத்துவதற்காக முஸ்லீம் லீக் இந்த முடிவினை மேற்கொண்டிருக்கக்கூடும். அப்படியொரு கோரிக்கையை முஸ்லீம் லீக் வைக்குமேயானால் அது நமக்கும் உடன்பாடான கோரிக்கைதானே!

விந்தையென்னவென்றால் மதுவிலக்கை சிலகாலம் ஒத்திவைத்து, மீண்டும் மதுவிலக்குச் சட்டம் கொண்டு வந்தபோது முஸ்லீம் லீக்கின் சார்பாக கழக அரசின் மீது குவிந்த பாராட்டுகளுக்கு அளவே இல்லை.

உடன்பிறப்பே, அவர்களுக்கும் நமக்குமிருந்த உறவை — எப்படி மறக்க முடியும்? அவர்கள் ஒரு வார்த்தையில் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்; உறவு கிடையாது என்று!

ஆனால் இந்தப் பாழும் நெஞ்சம், பல நிகழ்ச்சிகளை மறக்க முடியாமல் தவிக்கிறதே!

கண்ணியத்திற்குரிய காயிதே மில்லத் அவர்கள் கடைசியாக விழிகளை மூடி நீடுதுயில் கொள்வதற்கு முன்பு, இந்தச் சாமானியனின் கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு; "அய்யா! முஸ்லீம் சமுதாயத்துக்கு நீங்கள் செய்த நன்மைகளை மறக்கமாட்டேன். அதற்கு நாங்கள் நன்றியுடையவர்களாக இருப்போம்" என்று தழுதழுத்த

குரலில் கூறியதை — நானல்ல; நமது முஸ்லீம் லீக்கின் தலைவர்களே பல கூட்டங்களில் கூறியிருக்கிறார்களே; அதை எல்லாம் மறந்துவிட இயலுமா? நினைக்கும்போதே நீர்த்துளிகள் விழிகளின் ஓரத்தில் அரும்பு கட்டுகின்றனவே!

உடன்பிறப்பே, முஸ்லீம் லீக் என்ற ஒரு அமைப்பின் உறவில்தான் இன்று கீறல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கீறலும் நான் அடிக்கடி கூறுவது போல் மண்பாண்டத்தில் விழுந்த கீறல் அல்ல; தங்கத் தட்டில் விழுந்த கீறல் தான்! என்றோ ஒருநாள் உருக்கி ஒன்றாக்கிக்கொள்ள முடியும். அமைப்பு ரீதியாக ஏற்பட்டுள்ள இந்த இடைவெளி கழகத்திற்கும் முஸ்லீம் சமுதாயத்திற்கும் நடுவே வெட்டப்பட்டுள்ள அகழி என்று யாரும் கருதத் தேவையில்லை.

நமது பணி, இஸ்லாமியப் பெருமக்களின் முன்னேற்றத்தையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டுதான் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

தாவுத் ஷா நடத்திய ''தாருல் இஸ்லாம்'' என்ற பத்திரிகையை சிறுவனாக இருக்கும்போதே படித்து மகிழ்ந்தவன் நான்.

கான்பகதூர் கலிபுல்லா சாகிப் கலந்துகொண்ட திருவாரூர் மாநாட்டில் கொடி தூக்கி ஊர்வலம் சென்ற இளைஞன் நான்.

''கலிபுல்லா சாகிப் வாழ்க!'' என்று நான் முழங்கிய போது சென்னையில் ''காயிதே மில்லத் மகளிர் கல்லூரி'' யைத் திறந்து வைக்கும் முதலமைச்சராக வருவேன் என்று எண்ணியது கூடக் கிடையாது!

''தாருல் இஸ்லாம்'' காலத்திலிருந்து அரும்பிய கோரிக்கையாம் — தமிழ் பேசும் முஸ்லீம்களுடன் உருது பேசும் முஸ்லீம்களையும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்க்கவேண்டும் என்பதை — தமிழக ஆளும்

பொறுப்பையேற்று நானும் நமது கழகமும் நிறைவேற்றி வைக்க முடியும் என்று நான் அப்போது நினைத்தது கூடக் கிடையாது!

இவைகளோடு இஸ்லாமிய மக்களின் தேவைகள் முடிந்துவிடவில்லை.

அதுவும் தெரியும் நமக்கு!

அதற்கேற்ற பணியாற்ற அமைப்பு ரீதியாக கை குலுக்கிக்கொள்ள இப்போது இயலாவிடினும் — முஸ்லீம் சமுதாயத்தின் தோளோடு தோள் நின்று கழகம் தொடர்ந்து தொண்டாற்றும்!

அந்தச் சமுதாயத்துடன் நாம்
கொண்ட தோழமை தேய்பிறை அல்ல!
வளர்பிறை! வளர்பிறை!

அன்புள்ள,

மு. க

29—1—77

சோதிடர் கதை!

உடன்பிறப்பே,

இன்று உனக்கு ஒரு சிறுகதை; ஆம் உருவகக் கதை எழுதுகிறேன். தெளிவு படைத்த நீ புரிந்து கொள்வாய் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. இதோ; அந்தக் கதை!

மலையூர் ஒரு சிறு கிராமம். அங்கு ஒரு சோதிடர் இருந்தார். பொய்யைத் தவிர எதுவும் சொல்லமாட்டார். அவரைப் பற்றி மலையூர்க்காரர்களுக்கு நன்கு புரியும். தொலையட்டும்; ஏதோ இந்தத் தொழிலில் பிழைத்துப் போகட்டும் என்று ஊர் மக்கள் அவரைத் தொல்லைப்படுத்தாமல் விட்டு விட்டார்கள்.

காலம் சுழன்றது. அந்த ஊர் விவசாயிகளின் பிள்ளைகள் சில பேர் நகர்ப்புறங்களுக்குச் சென்று படித்து வந்தார்கள். அவர்கள், பெரியார், அண்ணா சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு "சோதிடம்" என்பது "பொய் மூட்டை" எனத் தெளிவடைந்தார்கள். பண்டித நேருவின் அறிவுரைகளிலும் அவர் சோதிடத்தை நம்பவில்லை என்பதைப் படித்தார்கள்.

படித்த பிள்ளைகளின் பேச்சை மலையூரில் உள்ள வாலிப விவசாயிகள் காது கொடுத்துக் கேட்கத் தொடங்கினார்கள். சோதிடருக்கும் அந்த ஊரில் உள்ள இளைஞர்களுக்கும் தகராறு பேச்சளவில் முற்றியது. பிறகு அது கலவரமாக ஆகிவிட்டது.

படித்த வாலிபர்கள் குறுக்கிட்டு சோதிடரிடம் யாரும் வம்பு செய்யக் கூடாது எனத் தடுத்துவிட்டனர். கலவரம் நின்றது என்றாலும் சோதிடரின் பிழைப்பு குறைந்தது.

சோதிடர் மலையூரை விட்டுக் கிளம்பி, பக்கத்திலுள்ள சிறிய நகரமான அலையூருக்குச் சென்றார். அங்கு பெரிய மரத்தடியில் தன் சோதிடக் கடையை ஆரம்பித்தார். குருவி சோதிடம், ரேகை பார்த்தல், கிளி சோதிடம் இப்படிப் பலவகையான ஏமாற்று வேலைகளுடன் சோதிடத் தொழிலை நடத்தினார்.

அவரிடம் சோதிடம் கேட்க, அந்தப் பகுதியில் உள்ள வேலையற்றவர்கள் எல்லாம் வருவது வழக்கமாயிற்று. வருமானம் பெருகிற்று சோதிடருக்கு! விளம்பரத்திற்காகப் பல சிறுவர்கள், சிறுமிகள் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஊரெல்லாம் போய் சோதிடரின் மகிமையைச் சொல்லி ஆட்களைச் சேர்த்தார்கள்.

இந்தப் பித்தலாட்டத்தை அம்பலப்படுத்த ஒரு கிழவர் கிளம்பினார். அவருக்கு வயது தொண்ணூற்றி ஐந்து! ஆனாலும் வாலிபரைப் போல கம்பீரமாக இருப்பார். பந்தயக் குதிரைபோல நடப்பார். அவர் சோதிடரின் புளுகுகளை நம்பவேண்டாமென்று மக்களைக் கேட்டுக்கொண்டார். அந்தக் கிழவர், சோதிடர் உட்கார்ந்து தொழில் நடத்தும் மரத்துக்கு அருகாமையிலேயே ஒரு மேடை போட்டுக்கொண்டு சோதிட எதிர்ப்புப் பிரச்சாரம் செய்தார். "பொய்களை நம்பாதீர்! சோதிடர் ஜாக்கிரதை" என்று முழங்கினார்.

சோதிடருக்குக் கோபம் வந்தது. பகுத்தறிவுக் கிழவரைப் பார்த்து "நீ சீக்கிரம் சாகப் போகிறாய் என்று என் குருவி சொல்கிறது!" என்றார்.

கிழவர் சிரித்துக் கொண்டே ''எனக்கு தொண்ணூற்றி ஐந்து வயதாகிறது. நான் நூறு வயது வரை வாழ்வேன். இன்னும் ஐந்தாண்டு எனக்கு அழிவில்லை'' என்று பதில் சொன்னார்.

''ஓஹோ! நூறாண்டு வாழ விரும்புகிறாயா? அது தான் முடியாது. என் சோதிடப்படி இன்னும் ஐந்தே மாதங்களில் செத்து விடுவாய்'' என்றார் சோதிடர்.

சோதிடர் சொல்வது பலிக்கும் என்று அவரது சீடகோடிகள் நம்பினார்கள். ஆனால் அந்தக் கிழவர் உடம்போ, மேலும் மேலும் உறுதியாக ஆயிற்று. ஐந்து மாதங்கள் ஓடின. ஐம்பது மாதங்கள் ஓடின. ஏன்? ஐந்து வருடங்களும் அநேகமாக ஓடிவிட்டன. நூறாண்டு முடிய கிழவருக்கு இன்னும் ஐந்தாறு வாரங்கள்தான் பாக்கி! அந்த ஐந்தாறு வாரங்களும் முடிந்தால் அவர் நூறு வயதுக் கிழவராவார்.

சோதிடர், இப்போது கிழவரைப் பற்றிப் பேசுவதேயில்லை. அவர் சோதிடம் பலிக்கிறதா என்று ஒரு வருடம் வரையில் பார்த்தவர்கள், பிறகு கிழவரின் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டு சோதிடரைக் கேலி பேசத் தொடங்கி விட்டார்கள். சோதிடரிடம், இப்போது அவரது சீடர்களைத் தவிர, வேறு யாரும் மக்கள் கூட்டம் கிடையாது.

ஒருநாள் கிழவர் மேடையில் நின்று அறிவுப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, வேகமாக வந்த லாரி மேடை மீது மோதிக் கிழவரைத் தூக்கி எறிந்தது.

கீழே விழுந்த கிழவர், எழுந்து தள்ளாடி நடக்க முயன்றார். அப்போது, சோதிடர் அமர்ந்திருந்த மரத்தின் பெரிய வேர் ஒன்று அவர் காலில் தடுக்கியது. மீண்டும் கீழே விழுந்தார். தலையில் அடிபட்டு அந்த

இடத்திலேயே கிழவரின் உயிர் பிரிந்தது. செய்தி கேட்ட கிழவரின் மகன் ஓடோடி வந்து, அவரைத் தூக்கிச் சென்றான்—அழுது புலம்பியவாறு!

''பார்! பார்! நான் சொன்னது பலித்து விட்டது. கிழவர் நூறு வயது வரை வாழமாட்டார் என்று சொன்னேன் அல்லவா?'' இப்படி ஆர்ப்பரித்தார் சோதிடர்.

கிழவர் மகனுக்கு சீற்றம் பிறந்தது.

''ஓய்! சோதிடரே! என் தந்தை 95-வது வயதிலேயே சாவார் என்று நாள் குறித்தாய். கிட்டத்தட்ட நூறு வயதுக்கு சில நாட்கள் குறைவாக, அவர் வாழ வேண்டிய வயது முழுமையாக வாழ்ந்து முடித்து விட்டார்! இதில் உன் சாமர்த்தியம் என்ன இருக்கிறது?''

என்று பொறிபறக்கக் கேட்டுவிட்டுத் தந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்றான்.

''என் தந்தையின் பணி, என் தந்தையோடு முடிந்து விடாது! அதை நான் தொடருவேன்'' என்று கிழவரின் மகன் சபதம் எடுத்துக் கொண்டான்.

சோதிடர், கலகலவெனச் சிரித்தார்.

''முட்டாள்கள்! நான் சொன்னபடி, கிழவர் என்றோ ஒருநாள் செத்தாரல்லவா? ஆகா! நான் அமர்ந்திருக்கும் இந்த மரத்தடியின் வேரல்லவா அந்தக் கிழவரைக் கீழே வீழ்த்திக் கொன்றது!'' என்று கேலியாகக் கத்தினர்.

அவரது சீடகோடிகள் ''சோதிடருக்கு ஜே!'' என்று கோஷம் போட்டுக் கொண்டு மரக் கிளையில் ஏறி நடனமாடினார்கள். வானரங்களைப் போல குதித்தார்கள். தாவினார்கள். சோதிடரும் சிரித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

அவர்கள் ஆடிய ஆட்டத்தில் மரக்கிளையொன்று முறிந்து விழுந்தது.

கிழவர், லாரியால் மோதப்பட்டு வேர் தடுக்கி விழுந்து மடிந்தார். சோதிடர் தலையிலோ கிளையே விழுந்து மாண்டார்.

கிழவர் பணியைத் தொடர் அவர் மகன் இருக்கிறான்.

சோதிடர் உடலை, மரத்தடியில் அனாதையாக விட்டு விட்டு, சீடகோடிகள் ஓடிவிட்டார்கள் அகப்பட்டதைச் சுருட்டிக் கொண்டு!

இதுதான் சோதிடரின் கதை!

அன்புள்ள,

மு. க.

30—1—77.

உன்னையும் உன் உழைப்பையும் நம்பித்தான்!

உடன்பிறப்பே,

"The D. M. K. has already collected and deposited Rs. 59 Lakhs in the Bank as election fund"

என்பதாக "இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்" ஏட்டில் ஒரு குறிப்பு வெளியாகியுள்ளது. அதாவது; தி. மு. கழகம் ஏற்கனவே ஐம்பத்தி ஒன்பது லட்ச ரூபாய் சேர்த்து தேர்தல் நிதியாக வங்கியில் போட்டு வைத்துள்ளது" என்று அந்த ஏடு எழுதியுள்ளது. இந்தத் தவறான தகவலை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு சில மாலை ஏடுகள் பெட்டிச் செய்திகளை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதுபற்றிய சில விளக்கங்களைப் பொதுவாக உனக்கு அளித்திட நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தி. மு. கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தேர்தல் நிதி திரட்டுவதாக இருந்தாலும், வழக்குநிதி திரட்டுவதாக இருந்தாலும், பாதிக்கப்பட்ட கழகத் தோழர்களின் குடும்ப நிதி திரட்டுவதாக இருந்தாலும் எந்த நிதியாயினும் அதன் விபரங்களைப் பத்திரிகைகளில் வெளியிடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறது.

பத்துகாசு, ஒரு ரூபாய் என்ற அளவிலும் சரி; சிறப்புக் கூட்டங்களில் நுழைவுக் கட்டண வாயிலாக வழங்கப்படும் பெருந்தொகைகளாயினும் சரி; அப்படி

அளித்தவர்களின் பெயர்களைக் கழகச் சார்புடைய ஏடு களில் வெளியிட்டே வருகிறோம்.

நேற்றுவரையில் வரவு எவ்வளவு என்பதையும் மொத்தம் கூட்டிப்போட்டு, இன்று வரவு எவ்வளவு என்பதற்கான விபரங்களையும் குறிப்பிட்டு அதற் கான கூட்டுத்தொகை எவ்வளவு என்பதையும் அறிவித்து வருகிறோம்.

சில கட்சியினர், தாங்கள் திரட்டும் நிதிக்கான விபரங் களை முதல்நாள் வரையில் எவ்வளவு என்றோ, இன்றைய வரவு எவ்வளவு என்றோ மொத்தம் கூட்டிப் போடாமல் தங்கள் ஏடுகளில் குட்டையைக் குழப்புகிற மாதிரி நிதிக் கணக்குகளை வெளியிட்டு வருவதையும் நீ நன்றாக அறிவாய்.

நாம், எவ்வளவோ தெளிவாக கழக நிதி விவரங்களை வெளியிட்டுங்கூட 'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்' ஏடு; அந்த விபரங்களைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டோ, அல்லது ஞாபக மறதியாகவோ ஐம்பத்தி ஒன்பது லட்சம் ரூபாய் தேர்தல் நிதியென்று குறிப்பிட்டுள்ளது வருந்தத்தக்க ஒன்றாகும்.

1976 ஜூன் திங்கள் 25-ஆம் நாள் தி.மு.க. தலைமைக் கழகத்தின் சார்பிலும், தி. மு க. அறக்கட்டளைகளின் சார்பிலும் இருக்கின்ற மொத்த நிதிக்கான விபரங்கள் தனித்தனியே துண்டு அறிக்கை வாயிலாக கழக அமைப் புக்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

அதில் அப்போது அந்தத் தேதியில் தலைமைக் கழக இருப்பாக இருந்த தொகை ஏறத்தாழ முப்பத்து ஏழு லட்ச ரூபாய் என்றும், தி மு.க. அறக் கட்டளை சென்னை, மதுரை இரண்டு இடங்களிலும் உள்ள வைகளுக்கு மொத்த நிதி இருப்பு ஏறத்தாழ இருபது லட்ச ரூபாய் என்றும் அவைகள் வங்கி களில் இருக்கின்றன என்றும் விபரங்கள் தரப்பட் டிருந்தன. அந்த முப்பத்துஏழு லட்சத்தையும்,

தி.மு.க. அறக் கட்டளை இருபது லட்சத்தையும் ஒன்றாகக் கூட்டி, அதற்கு வட்டியும் இரண்டு லட்சத்தைச் சேர்த்து 'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்'' ஏடு, 59 லட்ச ரூபாய் தேர்தல் நிதி என்று தவறாக அறிவித்துவிட்டது.

உடன்பிறப்பே,

25-6-1976-ல் அறிவிக்கப்பட்ட விபரங்களை மீண்டும் ஒருமுறை உனக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன்.

1. தலைமைக் கழகத்தின் முக்கிய செலவுகள், மற்றும் அன்றாட செலவுகளுக்காக வங்கியில் இருப்புத் தொகை: ரூ. 489 58
2. கழகத்தின் தேர்தல் நிதியாக வங்கியில் மொத்த இருப்புத் தொகை: ரூ. 2941632
3. வழக்கு நிதியாக வங்கியில் சேர்ந்துள்ள தொகை: ரூ. 236530

தி. மு. க அறக்கட்டளை

1. சென்னை அண்ணா அறிவாலயம் அமைக்க — அறக்கட்டளை நிதியாக வங்கியில் ரூ. 1282146
2. மதுரை தி. மு. க. அறக் கட்டளைக்காக வங்கியில் ரூ. 750000

இந்த விபரங்கள்தான் ஏழு மாதங்களுக்கு முன்பு கழக அமைப்புக்களின் நிர்வாகிகளுக்கும், கழக நண்பர்களுக்கும் அறிவிப்பாக அச்சியற்றி அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

இந்த ஏழு மாதங்களுக்குப் பிறகு இப்போதுள்ள நிதிநிலை விபரமென்ன என்பதையும் உனக்குத் தெரிவித்திட விரும்புகிறேன் தவறான செய்திகள் ஒரு ஏட்டில் வரப்போய், அதைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு சில மாலை ஏடுகள் அவதூறு பரப்பி ஆட்டம் போட்ட காரணத்தால்தான்; நானும், பொதுச் செயலாளரும், பொருளாளரும் கலந்து பேசி, இதன் தொடர்பான விளக்கங்களை உனக்கு அறிவித்திட வேண்டுமென முடிவெடுத்தோம். அந்த முடிவின் விளைவே இந்தக் கடிதம்!

1976 ஜூன் திங்களில் இரண்டு லட்சத்து முப்பத்தி ஆறுயிர ரூபாயாக இருந்த வழக்கு நிதி, இப்போது ஆறு லட்சத்து ஐம்பதாயிர ரூபாய் என்கிற அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது கழகத்தினர் மீது வழக்குகள் அடுக்கடுக்காகப் போடப்பட்டதும், அதனைச் சமாளிக்க ஆர்வத்துடன் உன்னைப் போன்ற உயிரனைய உடன்பிறப்புக்களும், தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களும் நேரிலும் பணவிடைத்தாள்களின் மூலமும் வழங்கிய தொகை, அந்த அளவை எட்டியிருக்கிறது. வழக்குகள் முடிவுற்ற பிறகு எல்லா வழக்குகளுக்கும் எந்தெந்த வகையில் எவ்வளவு செலவாயிற்று என்ற கணக்குகளைக் கழகத்தின் தணிக்கைக் குழு ஆய்வு செய்து, செயற்குழு-பொதுக் குழுக்களில் வைக்க இருக்கிறது.

தேர்தல் நிதியாக 1976 ஜூன் திங்களில் இருபத்தி ஒன்பது லட்சத்து நாற்பதாயிர ரூபாய் வங்கியில் இருந்தது அதில் பத்து லட்ச ரூபாயை கடந்த டிசம்பர் திங்களில் செயற்குழு உறுப்பினர்களின் ஒப்புதலோடு தி.மு.க. அறக்கட்டளைக்கு நிதியாக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சென்னையில் தி.மு.க. அறக்கட்டளை சார்பில் அண்ணா சாலையில் ''அண்ணா அறிவாலயம்'' ஒன்றை அமைக்க 1972 ஆம் ஆண்டில் சுமார் பத்து லட்ச ரூபாய் விலையில் ஒரு பெரிய இடம் வாங்கப்பட்டிருப்பது உனக்கு தெரியும்.

அந்த இடத்தில் அறக் கட்டளையின் பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்காகவும் தி.மு.க. அறக்கட்டளையின் தொடர் செலவுகளுக்கான வரவினங்களை உருவாக்கும் நோக்குடனும், அறக்கட்டளையின் இலட்சியங்களை நடைமுறைப் படுத்தும் திட்டத்துடனும் கட்டிடங்கள் அமைக்க முன் ஏற்பாடுகள் நடைபெற்று வருகின்றன. அப்படிக் கட்டிடங்கள் அமைக்க இப்போதுள்ள சுமார் பதின் மூன்று லட்ச ரூபாய் போதாதென்றுதான் தேர்தல் நிதியிலிருந்து செயற்குழுவினர் அனுமதி பெற்று பத்து லட்ச ரூபாயை அண்ணா அறிவாலயம் அமைக்க நிதியாக ஒதுக்கியுள்ளோம். இந்தத் தொகையைக் கழித்துப் பார்த்தால் இப்போதுள்ள தேர்தல் நிதி வங்கியில் உள்ள கணக்குப்படி பத்தொன்பது லட்ச ரூபாய்தான்.

இந்தப் பத்தொன்பது லட்ச ரூபாயில்தான் நாடாளுமன்றத் தேர்தலையும், இன்னும் சில மாதங்களுக்குப் பிறகு சட்டப் பேரவைத் தேர்தலையும் நாம் நடத்த வேண்டியிருக்கிறது என்பதைத் தயவு செய்து மறந்துவிடவேண்டாம்.

1967 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலுக்கே பதினொரு லட்ச ரூபாய் தேவைப்பட்டது. அப்போது நாடாளு மன்றம், சட்டப் பேரவை இரண்டுக்கும் ஒரே நேரத்தில் தேர்தல்! ஒரே செலவு! இப்போது இரு அவைகளுக்கும் தனித்தனியே தேர்தல்!

ஏழு மாதங்களுக்கு முன்பு தலைமைக் கழக செலவுகளுக்காக தலைமைக் கழகத்தில் சுமார் ஐந்து லட்ச ரூபாய் நிதி, வங்கியில் இருந்தது என்றால் அது ஓரளவு வளர்ந்துள்ளது எனினும் இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் தவிர்க்க முடியாத பல செலவுகளுக்கும் கழகம், ஈடு கொடுக்க வேண்டியிருந்தது.

அன்பகம், அறிவகம் எனும் தலைமைக்கழக அலுவலகங்கள் இரண்டிலும் சுமார் இருபது பேர் பணியாற்று

கிறார்கள். அவர்களின் மாதாந்திர ஊதியம், தொலை பேசிக் கட்டணம், அஞ்சல் செலவு, பெட்ரோல் செலவு கள்—இந்த விபரங்களின்படி மாதந்தோறும் எட்டாயிரம் ரூபாய்க்குக் குறையாமல் ஆகிறது.

''மிசா கைதி''களாக ஓராண்டு காலம் சிறையி லிருந்த நமது கழகக் கண்மணிகள்; வசதியற்ற நிலையிலே உள்ளவர்களின் குடும்பங்களுக்கு அவர்களின் முறை யீட்டுக் கடிதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாதந் தோறும் இருநூறு ரூபாய் வீதம் நூற்றி இருபத்தி நான்கு குடும்பங்களுக்கும், நூறு ரூபாய் வீதம் இருபத்தி மூன்று குடும்பங்களுக்கும் அனுப்பிய வகையில் ஒரு லட்சத்து எண்பத்தி எட்டாயிர ரூபாய் செலவாகியுள்ளது.

இவ்வளவு விளக்கங்களுக்கும் பிறகு கழகத்தின் தேர்தல் நிதியைப் பற்றி உனக்கு ஒரு தெளிவு ஏற்பட் டிருக்குமென்று நம்புகிறேன்.

இன்னுமொன்றைச் சொன்னால், நீ அதிர்ச்சி அடைவாய்.

1972-73 ஆம் ஆண்டுக்கு பதின்மூன்று லட்ச ரூபாய் வருமான வரி கட்ட வேண்டுமென்று வருமான வரி இலாக்கா நெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தொடர்ந்து 1973 1974, 1974—1975, 1975—1976ஆம் ஆண்டுகளுக் கான வருமானவரி தாக்கீதுகளும் தலைமைக் கழகத்திற்கு வரலாம்.

இந்தியாவில வேறெந்த அரசியல் கட்சிக்கும் வருமான வரி விதிக்கப்படுவதாக நானறிந்தமட்டில் தெரியவில்லை.

அதிலும் தி. மு. கழகத்திற்குத்தான் சோதனை போலும்!

வருமான வரி கட்டத் தேவையில்லையென்று கழகச் சார்பில் 'அப்பீல்' செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அதற்

கிடையில் அந்தப் பதின்மூன்று லட்ச ரூபாய்க்கான "சொத்து ஜாமீன்" கேட்டு நோட்டீஸ் அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்வளவு விபரங்கள் உனக்குப் போதுமானவை என்று கருதுகிறேன்.

இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ், உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் எழுதியுள்ளதே தவிர; உள்நோக்கத்துடன் எழுதியதாகக் கூறமுடியாது.

ஆனால் அந்தச் செய்தியை எரிச்சல் ஏடுகள் சில உள் நோக்கத்தூடன் பயின்படுத்தமுனைந்ததால், உனக்கு இந்தக் கடிதம் எழுத நேரிட்டது.

எனவே, நாம் இரண்டு தேர்தலுக்காக வைத்திருக்கிற தொகை, குறைவானதுதான்! அடுத்து சட்டப் பேரவைத் தேர்தல் வேறு இருக்கிறது!

உடன்பிறப்பே, உன்னையும் உன் உழைப்பையும் ஆர்வத்தையும் நம்பித்தான் கழகம் தேர்தல் களத்தில் காலெடுத்து வைக்கிறது.

அன்புள்ள,

மு.க.

31—1—77

இந்தி எதிர்ப்பு வீரர்!

உடன்பிறப்பே,

> "He would emphatically say the people should necessarily learn Hindi if they had faith in national integration."

மத்தியப் பேரரசின் நிதியமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கடந்த நவம்பர் திங்கள் 14-ஆம் நாள் சென்னையில் ஆற்றிய உரை 'இந்து' ஏட்டில் வெளி வந்துள்ளதைத்தான் மேலே சுட்டிக்காட்டியிருக்கி றேன்.

> **"இந்திய ஒருமைப்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டவர்களானல் அந்த மக்கள் அவ சியம் இந்தி மொழியைக் கற்றுத் தீரவேண் டும்" என்று அவர் (சி. சுப்பிரமணியம்) வலியுறுத்திக் கூறினர்.**

இப்படி ஒரு செய்தியை நவம்பர் திங்களில் "இந்து ஏடு வெளியிட்டபொழுது — அல்லது இப்படி ஒரு கருத்தை மாண்புமிகு சுப்பிரமணியம் அவர்கள் திட்டவட்டமாக அறிவித்தபோது இவ்வளவு விரைவில் நாடாளுமன்றத் தேர்தல் தேதி அறிவிக்கப்படும் என்று அவருக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. இந்தியாவில் நெருக்கடி நிலையென்று 1975 ஜூன் 25 ஆம் நாள் அறிவித்ததைக்கூட அவர் சென்னையிலிருந்தவாறு வானெலி வாயிலாகத்தானே செய்தியாகக் கேள்விப்பட் டார். எனவே அவருக்கு மார்ச் திங்களில் நாடாளுமன்

றத் தேர்தல் வருமென்று நவம்பர் திங்களில் தெரியாது. அதனால் அவர் இந்தி படிக்காதவர்களுக்கு இந்திய ஒருமைப்பாட்டிலேயே நம்பிக்கை கிடையாது என்று ஆவேசமாகப் பேசிவைத்தார் அப்போது!

ஆனால் 'மார்ச்' வரப் போகிறதே இப்போது! அதை முன்னிட்டு ஜனவரி 31ஆம் நாள் சென்னையில் நடைபெற்ற தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டத்தில் மாபெரும் இந்தி எதிர்ப்பு வீரராகத் தோற்றமளித்திருக்கிறார். தீக்குளித்த சின்னச்சாமி, சிவலிங்கம், அரங்கநாதன், மாயவரம் சாரங்கபாணி போன்ற மொழிப் போராட்ட வீரர்கள் எண்மரையும் வென்றிடக்கூடிய அளவுக்குத் தமிழ் மொழியின் காவலராகவும், இந்தி மொழிக்குத் தமிழ் நாட்டில் இடமில்லையென்று இடிமுழக்கம் செய்பவராகவும் அவர் நிமிர்ந்து நின்று இந்தி எதிர்ப்புப் போர் முரசு கொட்டியிருப்பது தமிழ் மக்களையெல்லாம் வீறு கொள்ளச் செய்யக்கூடிய ஒன்று என்றாலுங்கூட "அது தேர்தல் நேரத்துப் பேச்சு" என்று அனைவருக்கும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கிவிட்டது என்பதை என்னால் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை.

> "சுயநலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு தி. மு. க வினர் ஜனதா கூட்டணியில் சேருகிறார்கள். தமிழ் போனாலும் சரி; இந்தி வந்தாலும்சரி; நம்முடைய மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ஜனதா கட்சியுடன் கூட்டு சேருவோம்— என்று போய்ச் சேருகிறார்களே- இந்த தி. மு. க.வினருக்கு உண்மையிலேயே தமிழ்நாட்டின் நலன் -தமிழர் நலன் ஆகியவற்றில் அக்கறை உள்ளதா?"

சுப்பிரமணியனாரின் இந்தப் பேச்சு, தேர்தல் பிரச்சாரத் தொடக்கவிழாப் பேச்சு! அடடாவோ! என்ன அருமை!

என்ன அருமை!! என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது அல்லவா?

°° தமிழ்நாட்டின் நலன்
°° தமிழர் நலன்

இந்த இரண்டு வாசகங்களையும் தி. மு. கழகம் பயன்படுத்தினால் அது பிராந்தீயப் பித்து! இந்திய ஒற்றுமைக்கு ஆபத்து! ''தமிழர் நலன்'' என்று பேசினாலோ, எழுதினாலோ — அதனைத் தணிக்கை அதிகாரிகள் முரசொலி ஏட்டில் அனுமதிக்காத நிலை, பத்து நாட்களுக்கு முன்பு வரையில் இருந்தது இன்று சி. எஸ். அவர்கள் தமிழ்நாட்டு நலனிலும், தமிழர் நலனிலும் தனக்குள்ள மலையளவு அக்கறையை வெளிக்காட்டி, கழகத்திற்கு அவைகளில் கடுகளவு அக்கறையும் இல்லை என்று குற்றம் சாட்டியிருக்கிறார். அதுமட்டுமல்ல; ''இந்தி வந்தாலும் சரி'' என்று நாம் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டோமாம்! அத்துடன் விடவில்லை; இந்தி வந்தால் தமிழ் போய்விடும்—''அப்படித் தமிழ் போனாலும் சரி'' என்று ஒரு முடிவுக்கு நாம் வந்து விட்டோமாம்! ஒரு உணமையைத் தேர்தல் நேரத்திலாவது சுப்பிரமணியனார் ஒப்புக்கொண்டமைக்காக நாம் அவருக்கு நன்றி செலுத்தத்தான் வேண்டும்.

''தமிழ் போனாலும் சரி
இந்தி வந்தாலும் சரி''

என்று அவர் கூறுவதிலிருந்து ''இந்தி வந்தால் தமிழ் போய்விடும்'' என்பதை அவர் தெளிவாகத் தமிழ் மக்களுக்குத் தெரிவித்துவிட்டார் அல்லவா?

சரி; அவருடைய வாதத்தைச் சற்று ஆராய்வோம்!

''ஜனதா கட்சி'' இந்தி வெறி கொண்ட கட்சி என்கிறார். தி. மு. க.வுக்கு அந்தக் கட்சியுடன் உடன்பாடு ஏற்பட்டால் தி. மு. க.வும் இந்தியை ஏற்றுக்கொண்ட கட்சியாகிவிடும் என்று கூறுகிறார்.

ஜனதா கட்சி, புதிதாகத் தோன்றியுள்ள ஒரு கட்சி — அதனுடைய மொழிக் கொள்கை இன்னமும் வெளியிடப் படவில்லை. இந்தியைக் கட்டாயமாகத் திணிக்க வேண்டும் என்ற மொழிக்கொள்கையை அந்தக் கட்சி கொண்டிருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஒரு கட்சியில் உள்ள தனி மனிதர்களை வைத்துக்கொண்டு அந்தக் கட்சியின், கொள்கைகளை எடைபோட்டுவிடக்கூடாது. அந்தக் கட்சி எடுக்கும் கொள்கை முடிவுகளுக்குத்தான் அந்தத் தனி மனிதர்கள் கட்டுப்படவேண்டும். அல்லது அந்தக் கட்சியை அந்தத் தனி மனிதர்கள் உதறிவிட வேண்டும். மொரார்ஜி எங்கேயிருக்கிறார் தெரியுமா? என்று சுப்பிரமணியம் கேட்பாரேயானால், நாம் அவரைப் பார்த்துக் கேட்க முடியும் — 1965-ல் தமிழ் நாட்டில் இந்தியை எதிர்த்த மாணவர்களையும், தமிழ் மக்களையும் நூற்றுக்கணக்கில் கொன்று குவிக்கக் காரணமாக இருந்த பெரியவர் பக்தவத்சலம் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்? எந்தக் கட்சியில் இருக்கிறார்?

எனவே, தனி மனிதர்கள் அல்ல பிரச்சினை! தி. மு. கழகத்தோடு 1971-ல் புதிய காங்கிரஸ் தேர்தல் உடன்பாடு கொண்டது. அப்போது கழகத் தேர்தல் அறிக்கையில் "மாநில சுயாட்சி" வலியுறுத்தப்பட்டுத்தான் இருந்தது. நம்மோடு புதிய காங்கிரஸ் உடன்பாடு கொண்டது என்பதற்காக, அது நமது மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டது என்று கூறமுடியுமா?

அதைப்போலத்தான் தி. மு. க. வுக்கும் ஜனதா கட்சிக்கும் தேர்தல் உடன்பாடு ஏற்பட்டாலும் (இது வரை ஏற்படவில்லை) அது ஜனநாயகத்தைக் காக்கும் பொதுப் பிரச்சினையில் ஏற்படுகிற உடன்பாடாக இருக்குமே தவிர, கழகத்தின் மொழிக் கொள்கையோ, தனித் தன்மைகளோ விட்டுக்கொடுக்கப்படுகிற நிலையிலே இருக்காது என்பதைத் திண்ணமாகக் கூறமுடியும்.

தமிழ் போகட்டும் — இந்தி வரட்டும் — என்று எங்கிருந்து எந்த நேரத்தில்; முழக்கம்கூட அல்ல — சிறு முணுமுணுப்புக் கேட்டாலும் 'செந்தமிழுக்கொரு தீமை வந்தபின்னும் இந்தத் தேகம் இருந்தொரு லாபமுண்டோ?'' எனக் கேட்டுச் சீறியெழும் சிங்கத் தமிழர் பாசறைதான் தி. மு. கழகம் என்பதை, சுப்பிரமணியருக்கு ஞாபகம் செய்கிறேன்.

''மங்கையொருத்தி தரும் சுகம்; எங்கள்
மாத் தமிழுக்கு ஈடில்லை''
எனக்கூறி;

''எப்பக்கம் வந்து புகுந்துவிடும்—இந்தி
எத்தனை பட்டாளம் கூட்டிவரும்?''
எனக் கேட்டு,

உயிர் தரவும் ஒப்பி — ஓராயிரம் ஈராயிரம் இலட்சமெனத் தமிழ் காக்கத் துடிக்கும் புலிநிகர் இளைஞர்களின் முகாம்தான் தி. மு. கழகம்!

தேர்தலுக்காக இந்தி எதிர்ப்பாளராக மாறி, எதிர்காலத்திலே இந்திக்கு ஆலவட்டம் சுழற்ற நினைக்கும் சந்தர்ப்பவாதிகளைத் தமிழகம் உணர்ந்துதான் வைத்திருக்கிறது.

உடன்பிறப்பே, அண்ணா முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றவுடன் பள்ளிகளில் இந்தியை அகற்றி மும்மொழித் திட்டத்தை மூலைக்கு அனுப்பிவிட்டு, இருமொழித் திட்டத்துக்கு வழிவகுத்தார். அப்படிச் செய்தது நமக்கு இந்தி மொழியின் மீதுள்ள வெறுப்பினால் அல்ல; அதன் மீதோ, வேறு எந்த மொழி மீதோ, பகையுமில்லை. ஒரு மொழி மற்றொரு மொழியினர் மீது கட்டாயமாகத் திணிக்கப்படலாகாது என்பதே நமது கொள்கை.

மும்மொழித் திட்டத்தைத் தமிழ்நாட்டில் மீண்டும் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதுதான் புதிய காங்கிரசின் கருத்து.

“மும்மொழிக் கொள்கை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட பின்னர் இங்கு இந்தி விலக்கப்பட்டது. ஒன்றுபட்ட இந்தியாவில்தான் வாழவேண்டுமென்று முடிவு செய்தபின்னர் இந்திப் படிப்பைப் புறக்கணித்தால் நமது எதிர்காலச் சந்ததி பாதிக்கப்படும்.”

இதையும் நவம்பர் மாதத்துப் பேச்சிலே சுப்பிரமணியனார் கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கிறார்.

ஜனவரி 20-ஆம் நாளன்று தமிழக ஆளுநர் மேதகு சுகாதியா அவர்கள் மும்மொழித் திட்டம் பற்றிக் குறிப்பிட்டபோது; அடுத்து மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருகிற அரசாங்கம் அதுபற்றி முடிவு செய்யும் என்று தெளிவாக்கியிருக்கிறார்.

எனவே, அடுத்து தமிழ்நாட்டில் வருகிற அரசாங்கம் எந்த அரசாங்கமாக இருக்கவேண்டும் என்பதை நான் சொல்லாமலே நீ புரிந்துகொள்ள முடியும்.

தமிழ்நாட்டில் இந்தி, மும்மொழித் திட்டத்தில் நுழைய முடியவில்லை—இந்தி கட்டாயமில்லை; என்றெல்லாம் கூறப்பட்டாலும் இந்தியை மெல்ல மெல்லப் புகுத்துகிற முயற்சி மிகத் தீவிரமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“இந்தி இஷ்ட பாடம்” என்ற பெயரில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் மாலை நேரத்துப் படிப்பாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

“மத்திய அரசு ஊழியர்கள், அலுவல் நேரத்தில் இந்தி வகுப்புக்கு வரவேண்டும். வரத் தவறினால் — அலு

வலுக்கே வராததாகக் கருதப்பட்டு ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.''

இந்தக் கட்டாய விதியை எதிர்த்து முரசொலி மாறனும், அஞ்சலகத்தில் பணியாற்றிய நண்பர் லட்சும ணனும் வழக்குப்போட்டு, உயர் நீதிமன்றத்தில் வெற்றி பெற்று பின்னர் உச்ச நீதிமன்றத்தில் அந்த வழக்கு சமீப காலத்திலேதான் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

சுப்பிரமணியனார் இன்னொரு செய்தியை மறந்திருக்க மாட்டார் என்று நம்புகிறேன். கட்டாய இந்தியை எதிர்த்து அடக்குமுறைகளை ஏற்றுக்கொண்டு சிறைசென்ற தியாகிகளுக்குக் கழக அரசு மானியத் தொகை வழங்கிய தைக் கூட இப்போது நிறுத்திவிட்டார்கள்!

நேராக வாயிற்புறமாக வராமல், ஜன்னல் வழியா கவோ சந்துபொந்துகளின் வழியாகவோ தமிழகத்தில் இந்தி மொழி ஆதிக்கம் உள் நுழைந்து உறுதியும் வலி வும் பெற — மறைமுகமான முயற்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டுதானிருக்கின்றன.

இவற்றையெல்லாம் மறைத்துவிட்டு திடீர் இந்தி எதிர்ப்பு வீரராக திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மாறு வதை தேர்தல் நேரத்துத் தந்திரம் என்றுதான் மக்கள் முடிவு கட்டிக்கொள்வார்கள்.

அன்புள்ள,

மு. க.

2—2—77

"இருப்புக் கூட்டின் கதவு திறந்தது சிறுத்தையே வெளியில் வா!"

உடன்பிறப்பே,

"பூட்டிய இருப்புக் கூட்டின் கதவு
திறக்கப்பட்டது! சிறுத்தையே வெளியில் வா!
எலி என உன்னை இகழ்ந்தவர் நடுங்கப்
புலி எனச் செயல் செய்யப் புறப்படு வெளியில்!"

எனப் பாவேந்தரின் கவிதை வரிகளாலேயே, கழகத்தின் கண்மணியே! உன்னை நான் இரு கையேந்தி அழைத்து மகிழ்கிறேன்.

ஓராண்டு காலம் உன்னையும் என்னையும் மறைத்து நின்ற வானுயர்ந்த சுவர்களை விட்டு வெளியில் வந்து விட்டாய்!

உன்னுடன் உள்ளே அடைபட்டவர்களில் இருவர் உறங்கிடும் கண்களுடன் வெளியே வந்தனர். ஆம். என்றுமே விழித்துப் பார்க்க இயலாத விழிகளுடன், காற்றை உள்ளே இழுத்து வெளியே விட முடியாத சுவாச கோசங்களுடன் வெளியே வந்து, குளிர்ந்து போன தங்கள் உடல்களுக்குத் தணலாடையைப் போர்த்திக்கொண்டு மண்ணோடு மண்ணாக மாறினர். இல்லை, இல்லை, எங்கள் கணவோடு ஒளியாகக் கலந்தனர். மூச்சோடு காற்றாக ஒன்றினர். இதய அசைவுகளின் துடிப்பாக இணைந்தனர்.

அந்தக் குமுறலை அடக்கிக்கொண்டு தமிழகத்தின் பல்வேறு சிறைக் கொட்டடிகளில் பூட்டப்பட்டுக் கிடந்த உனக்கு விடுதலையே கிடைக்காது என்றுதான் நினைத்து நினைத்து என உள்ளம் களைத்துப் போயிற்று. உடலும் இளைத்துப் போயிற்று. எத்தனை ஆண்டுகளாயினும் கழகத்தின் பத்தரை மாற்றுப் பசும் பொன்னுகத்தான் இருப்பேன் என்று சூளுரைத்து ஓராண்டு காலம் வரலாறு காணுத அடக்கு முறையைச் சிறைக் கோட்டத்தில் தாங்கிக்கொண்ட என் சிங்கம் நிகர் உடன்பிறப்பே, உன் தியாகத் திருவடிகட்கு என் சிரம் தாழ்த்துகிறேன்.

நீ, மல்லிகை முல்லை ரோஜா மலர்மாலைகளைக் கொண்டு வந்து என் கழுத்திலே சூட்டுகிருய்!

உனக்கு மாலை சூட்டிய மங்கைநல்லாள் ஓராண்டு காலம் உன்னைப் பிரிந்து அனுபவித்த வேதனையும், அந்த மயிலைப் பிரிந்து நீ அனுபவித்த கொடுமையும்— எண்ணிப் பார்த்திடவே நெஞ்சுக்கு பூகம்ப அதிர்ச்சியைத் தரும் நிகழ்ச்சியாக அன்ரு இருந்தது! இருக்கிறது!

உன்னைப் பிரிந்து உன் அன்னை வடித்த கண்ணீர்— உன் தந்தையின் இதய ஓலம்—உன் அருமை மழலைகளின் வாடிவதங்கிய முகங்கள்—உனை வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஏற்றவளின் உள்ளத்து உலைக்களம்—

உடன்பிறப்பே, இந்த ஓராண்டுகாலம் அவைகளுக்கு ஆறுதல் கூற முடியாமல் வெளியில் இருந்து நாங்கள் பட்ட அவதி—இவற்றையெல்லாம் மாற்றிட, இருள் நீக்க எழுந்த கதிர்போல் உன் விடுதலைச் செய்தி கிட்டியது.

இருப்புக் கூட்டின் கதவு திறந்ததும் இல்லம் நோக்கி விரைந்திடவில்லை உன் கால்கள். சென்னை

நோக்கிப் பறந்திட பாச இறக்கைகள் உனக்கு திடீரென முளைத்துவிட்டன.

அடடா! நீ வந்த நேரம் — செயற்குழு என்றும் — ஆய்வுக்குழு என்றும் ஆயிரம் வேலைகள் — ஆரத் தழுவிட வேண்டும் — ஆண்டொன்றுயிற்றே இடைவெளி ஏற்பட்டு; அந்தக் காலத்துக் கதைகளையெல்லாம் பேசிட வேண்டுமென்று துடிக்கிறேன் என்ருலும் வேலைகள் குறுக்கிடுகின்றன. ஓடிவந்த உன்னிடம் ஒரு வருடச் செய்திகளைப் பரிமாறிக்கொள்ள முடியவில்லையென்ருலும் ஒருவரையொருவர் இமைகொட்டாமல் பார்த்துக் கொள்கிருேமே; அதிலே எத்தனை நிகழ்ச்சிகளைக் காட்சியாக்கி விடுகிருேம் — எத்தனை சரித்திரங்களைப் படித்து விடுகிருேம் — பார்த்தாயா?

சிலர் உன்னை அணுகி,

''சாகிற வரையில் சிறைதான்'' என்றனர்.

''என் சாம்பல் தமிழ் மணந்து வேகும்'' என்ருய்.

''கட்சியைத் துறந்திடு! கதவு திறந்திடும்'' என்றனர்.

''கடையைக் கட்டிடு! நடையைத் தொடங்கிடு'' என்று நறுக்கெனப் பதில் அளித்தாய்!

''தலைமையைத் தாக்கி ஒரு அறிக்கை அளித்திடு! தளைகள் அறுபடும் தப்பிடலாம'' என்றனர்.

''அதற்கு எம்முடன் சில எட்டப்பர்கள் வந்துள்ளனர். அவர்களை அணுகிடுக. தலையே அறுபடினும் துரோகம் செய்யும் ரத்தம் இந்த ரத்தமல்ல!'' என நிமிர்ந்து நின்று விடையளித்தாய்.

வீரத்தின் திருஉருவே! மான மரபின் குலவிளக்கே! மாணிக்கத் தமிழே! மரகதச் சுடரே! முன்னூறு நாட்களுக்கு மேலாக நீ ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு

வெளியே வந்ததும் வராததுமாக நீ ஆற்றிட வேண்டிய பணி உன் எதிரே மலைபோல் உயர்ந்து நிற்கிறது!

உன் தோளில் தோள் இணைத்து நானும் நமது உடன்பிறப்புக்களும் முடித்திட வேண்டிய அந்த ஜனநாயகப்பணிக்கு நேரமும் நாளும் குறித்தாகிவிட்டது.

போதிய நாட்கள் இல்லை. குறுகிய நேரம்தான் எனினும் நம் கடன் பணி செய்து கிடப்பதேயன்றோ? '

நீ பெற்றுள்ள தியாக முத்திரைகள்—விழுப்புண்கள் — எதையும் எதிர்பார்த்துப் பெற்றவை அல்ல!

ஆனால் அவைகள் என்றென்றும் மதிக்கத் தகுந்தவை!

இன்றில்லாவிட்டால் — நாளை — நாளை தவறினால் மறுநாள் — என்று நாட்கள் தள்ளிப் போடப் படலாமே தவிர, புடம் போட்ட தங்கமாம் உனக்குப் பொருத்தமான புகழாரம் அணிவிக்கப்பட்டே தீரும்! அது இந்தக் கழகத்தின் மாண்பு! ஆம், நமது பாசறையின் மரபு! எத்தனையோ நன்றி கெட்டவர்கள் நம்பிக்கைத் துரோகிகள், உதித்த வயிற்றைப் பிளந்தவர்கள், குடித்த மார்பை அறுத்தவர்கள் — அவர்களையெல்லாம அடையாளம் தெரிந்துகொள்ளாமல் மேலே ஏற்றிவிடும் ஏணியாகவன்றோ எனது தோள்கள் இருந்திருக்கின்றன! தூய்மையின் வடிவே! தும்பைப்பூ உள்ளமே! உனக்கா எனது தோள் இடம் தராது என்று கருதுகிறாய்?

நிச்சயம் இடம் தரும்! இப்போது நீயும் நானும் நமது உடன்பிறப்புத் தலைவர்களும், தளநாயகர்களும், செயல்வீரர்களும் ஈடுபடும் தேர்தல் களத்தில் வெற்றி வாகை சூடுவது ஒன்றே குறிக்கோளாக இருந்திட வேண்டும்.

யார் வாயிலாக அந்த வெற்றியைப் பெறுவது? அதற்கான யோசனையைச் சொல்! முடிவைத் தலைமையிடம் விட்டுவிடு!

எடுத்த முடிவுக்கு என்றுமே கட்டுப்பட்டுப் பழகிய உடன்பிறப்பல்லவா; அதனால் சொல்லுகிறேன்—

நிறைய இருக்கிறது பணி!
நேரம் குறைவு!

நகர்ந்துசெல்லும் ஒவ்வொரு
மணித்துளியும் மிக முக்கியமானது!

காலம் பொன்போன்றது —

கடமை கண் போன்றது —

புதிதாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியவைகளா; இவைகள்? அல்லவே! அதனால் புறப்படு!

"பூட்டிய இருப்புக் கூட்டின் கதவு
திறக்கப்பட்டது! சிறுத்தையே வெளியில் வா!
வையம் ஆண்ட வண்டமிழ் மரபே!
கையிருப்பைக் காட்ட எழுந்திரு!
குறிக்கும் உன் இளைஞர் கூட்டம் எங்கே?
மறிக்கொணாக் கடல் போல் மாப்பகை மேல்விடு!
மக்களை ஒன்றுசேர்! வாழ்வை உயர்த்துக!
கைக்குள திறமை காட்ட எழுந்திரு."

அன்புள்ள,

மு. க.

5—2—77

வெற்றிக் கனி பறித்திடுவோம்!

உடன்பிறப்பே,

திடீர் என்று நாடாளுமன்றத் தேர்தலை அறிவித்து விட்டு இதுவே எங்கள் ஜனநாயகப் பற்றுக்குத் தலையாய அடையாளம் என்று புதிய காங்கிரஸ்காரர்கள் முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திடீர் தேர்தல் அறிவிப்பின் காரணமாக எதிர்க்கட்சி அணிகள் தங்களைத் தேர்தல் களத்திற்குத் தயார்படுத்திக் கொள்ள முடியாது என்று திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்ட காரியம் இதுவெனப் பல முனைகளில் இருந்து கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டாலுங் கூட தேர்தலைச் சந்திக்க எல்லாக் கட்சிகளுமே தயாராகி விட்டன.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் எதிர்க்கட்சி களின் தேர்தல் உடன்பாடு எப்படி அமையப் போகிறது என்பதற்கான ஆரூடங்களை வெறும் வியாபார நோக்கத்துடன் சில ஏடுகள் வெளியிட்டு வருகின்றன. ''ஜனதா கட்சியுடன் உறவு கொள்ளத் தி.மு.க. துடிக்கிறது. ஆனால் அந்தக் கட்சியோ அல்லது அதில் தலைமைப் பொறுப்பில் உள்ள பழைய காங்கிரஸ் கட்சியோ தி.மு.க.வுடன் சேரத் தயாராக இல்லை'' என்ற வகையிலே ஒரு செய்தி வரும். அதே ஏட்டின் அடுத்த பக்கத்திலோ, அல்லது அந்த ஏட்டுக்குரிய தி.மு.க. எதிர்ப்பு லட்சியத்தை உயிராகக் கொண்ட மற்றொரு ஏட்டின் முதற் பக்கத்திலோ ''கருணாநிதி—ப. ராமச் சந்திரன் காந்தர்வ மணம்'' என்று மற்றொரு செய்தி தலை நீட்டும்.

அத்துடன் விடுவார்களா? ''ஜனதாவுடன் உறவு கூடாது என்று அன்பழகன் கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார். அதனால் அவருக்கும் கருணாநிதிக்கும் கடுமையான மோதல்'' என்று பொய்யை விற்றுப் பிழைக்கும் போக்கில் செய்திகளையும் நாள்தோறும் வெளியிட்டு வருகிறார்கள்.

தேர்தல் நேரத்தில் யூகங்களை வெளியிடுவது என்பது ஏடுகளுக்கு வழக்கம்தான். அதற்காகக் கற்பனைக் கதை களைக் காலுமின்றி தலையுமின்றி அச்சு வாகனத்தில் ஏற்று வதில் என்ன சுவையைக் கண்டார்களோ தெரியவில்லை.

நெருக்கடி நிலையை அறிவித்த நேரத்திலிருந்து ஒன்றரை வருட காலமாக ''வதந்திகளைப் பரப்பாதே'' என்ற முழக்கத்தைப் புதிய காங்கிரசார் ''வந்தே மாதர''த்தைப்போல முழங்கி வருகிறார்கள். ஆனால் இத்த ஒன்றரை ஆண்டுக் காலத்தில் வதந்திகளைப் பரப்பிய ஏடுகளுக்குப் பரிசு தரவேண்டுமேயானால், அந்தப் போட்டியில் எல்லாப் பரிசுகளையும் தட்டிக்கொண்டு போகக்கூடிய அளவுக்கு ஆளுங் காங்கிரஸ் கட்சியினர், தங்கள் ஆற்றலைக் காட்டியுள்ளனர், அவர்கள் நடத்தும் ஏடுகளின் வாயிலாக!

தமிழ்நாட்டில், தி.மு கழகம் வேறு ஒரு கட்சியுடன் உறவு கொண்டால் அது சரணாகதி! அல்லது காந்தர்வத் திருமணம்! இப்படி கேலி பேசுகிற கட்சியினர் பத்து நாட்களாக டெல்லிக்கு ஆளைக் கூப்பிட்டும், டெல்லியி லிருந்து ஆளை அனுப்பியும் டெல்லியிலேயே போய் முகாமிட்டுக் கொண்டும் தமிழ்நாட்டில் ஒரு கூட்டணி அமைக்கப் படாதபாடு படுகிறார்களே; அது மட்டும் சரணாகதி அல்லவா? அந்த மணத்திற்குக் காந்தர்வ மணம் என்ற பெயர் பொருந்தாமல் போய்விடுமா?

உடன்பிறப்பே, நாடே அதிர்ச்சி கொள்ளும் அளவுக்கு ஜெகஜீவன்ராம், பதவியிலிருந்தும் புதிய காங்கிரஸ்

கட்சியிலிருந்தும் விலகி விட்டார். அவர் விலகியதுபற்றி எந்தக் கருத்தையும் கழகச் சார்பில் நான் அறிவிக்கவில்லை. அவர் விடுத்த அறிக்கைபற்றி நிருபர்கள் கேட்ட போது அந்த அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ள 'நெருக்கடி நிலை நீக்கம்' பற்றிய கருத்துக்களும் கழகச் செயற்குழு தீர்மானங்களும் ஒன்றுக்கொன்று உடன்பாடானவைகள் என்று தெரிவித்தேன்.

உடனே ஆளுங் காங்கிரஸ் வட்டாரத்திலிருந்து அர்ச்சனை! அபிஷேகம்! எல்லாம் ஆரம்பமாகிவிட்டன.

> "காமராஜ் பெயரால் தனியாகக் கட்சி நடத்தியே தீருவேன் என்று வீராப்புப் பேசிய பி. ராமச்சந்திரன் சத்தமில்லாமல் சோரம் போயிருக்கிறார்"

இந்திரா காங்கிரசின் பொதுச் செயலாளர்களிலே ஒரு 'புண்ணியவான்'—எழுதியுள்ள வாசகங்கள் இவை!

காமராஜ் காங்கிரசில் இருந்தவர்கள், தி.மு.க.வுடன் தேர்தல் உறவு கொண்டால் அது "சத்தமில்லாமல் சோரம் போவது" என்று சொன்னால்; காமராஜ் காங்கிரசில் இருந்தவர்கள், நடிகர் கட்சியுடன் தேர்தல் உறவு கொள்ளப் பேச்சுவார்த்தை நடத்துகிறார்களே தமிழ் நாட்டில்; அது "சத்தம் போட்டுக்கொண்டே சோரம் போவதா?" என்று திருப்பிக் கேட்க எவ்வளவு நேரமாகும்?

ஆளுங் காங்கிரசின் பொதுச் செயலாளர், தாழ்த்தப் பட்ட மக்களின் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக விளங்கிடும் ஜெகஜீவன்ராமைப்பற்றி எழுதியுள்ள வரிகளையும் படித்துப்பார்.

> **"தி.மு.க. பாசிஸ்ட் ஆட்சியின் கொடுமைகளுக்கு நாம் ஆளானபோதெல்லாம் தமிழ**

கத்திற்கு வந்து தி.மு.க. அமைச்சர்கள் அளித்த லீலாவிநோத சுகபோகங்களில் திளைத்து எழுந்தவர் ஜெகஜீவன்ராம் என்பதை நாடு மறக்கவில்லை.''

உடன்பிறப்பே, ''லீலாவிநோத சுகபோகங்களாம்'' அதில் திளைத்து எழுந்தாராம் ஜெகஜீவன்ராம் — தி.மு.க. அமைச்சர்கள் ஏற்பாடு செய்துகொடுத்தார்களாம்! இரத்தம் கொதிக்கத்தான் செய்கிறது அந்த எழுத்துக்களைப் படிக்கும்போது!

''அரசியல் கட்சித் தலைவர்களை இழிவுபடுத்திப் பேசக்கூடாது'' என்று பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்புதான் பிரதமர் அவர்கள் வானொலியிலே அறிவுரை கூறினர். வேண்டுகோள் விடுத்தார். சுதந்திரப் போராட்ட வேள்வியிலே தன்னை அர்ப்பணிக்கத் தயாராகி விடுதலைப் போர்க்கொடியை ஏந்தி நின்ற மிகப் பெரிய இந்திய நாட்டுத் தலைவர்களில் ஒருவராம் ஜெகஜீவன்ராம அவர்களைப்பற்றி, பிரதமரின் கட்சியைச் சேர்ந்த பொதுச் செயலாளர் ஒருவர் தீட்டியுள்ள ஓவியம் இது!

ஒருவேளை இவைகள் எல்லாம் ''இழிவுபடுத்திக் கூறுதல்'' எனும் பட்டியலில் வராதோ; என்னவோ!

உடன்பிறப்பே, தேர்தல் நெருங்கிட, நெருங்கிட இதுபோன்ற ஆபாசத் தாக்குதல்களை எதிர்க்கட்சியினர் எதிர்பார்த்துத்தான் தீரவேண்டும்.

ஆனால், உன்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்; ஆபாச எழுத்துக்கும்—அவதூறுப் பேச்சுக்கும் அவர்களின் கையும், வாயுமே—கருப்பைகளாக இருக்கட்டும். அந்தக் கருப்பைகள், இந்தக் கர்ண கடூரச் சொற்களைப் பிரசவித்துக் கொண்டிருக்கட்டும். அவைகளை அலட்சியப்படுத்துவதும் — புன்னகையால் புறங்காட்டி ஓடச் செய்வதும்—தேர்தலுக்குத் தேவையான விளக்கங்களை அளிப்பதும்— எதிரிகள் நடமாட விடும்

குழப்பச் செய்திகளுக்குக் கொள்கை ரீதியான தெளிவுரைகள் வழங்குவதும்—உன் தேர்தல் பிரச்சாரப் பணியாக இருக்கட்டும்.

நாம் தனித்தே நின்று போட்டியிடுகிறோமா? அல்லது பிற கட்சிகளுடன் தேர்தல் உடன்பாடு உண்டா?

இந்தக் கேள்விக்கு நானும், நாவலரும், பேராசிரியரும், நமது செயற்குழுவும் நாட்டுக்குப் பதில் அளித்து விட்டதை நீ அறிவாய்!

ஜனநாயகத்தைக் காக்க விரும்புகிற வாக்காளர்கள் இரட்டித்தரும் வலிமை, சிதறிப் போய்விடக்கூடாது என்பது நமது கருத்து.

கொள்கை வேறுபாடுகளுக்கிடையிலேயும் ஜனநாயகம் போற்றும் பொதுப் பிரச்சினையில் ஓரணியில் நிற்கலாம் என்று நாம் அறிவித்து நாட்கள் எத்தனையோ ஓடிவிட்டன.

"கால தாமதத்திற்குக் காரணம் நாமல்ல!" அதையும் கூறியாகிவிட்டது.

உரிய நேரத்தில் உகந்த முடிவுக்கு வரமுடியுமேயானால் அது உனக்கும், ஊராருக்கும் உவமை தரும் செய்தி!

வரமுடியாவிட்டால், "பழி நம்மீது இல்லை!" என்பதைப் பாருக்கு அறிவித்துவிட்டு, நமது பணியினைத் தொடர்ந்திடுவோம்!

வெற்றி வாய்ப்புள்ள இடங்களில் எல்லாம் நமது வேட்பாளர்கள் தேர்தல் களத்தில் இறங்கிடுவர்!

அவை எத்தனை இடங்கள்?

அதைத்தான் வரும் பத்தாம் தேதி வியாழக்கிழமையன்று சென்னை சீரணி அரங்கக் கூட்டத்தில் அறிவிக்க இருக்கின்றோமே!

உடன்பாடு ஏற்பட்டால் எத்தகைய உற்சாகத்துடன் பணிபுரிவாயோ, அதே உற்சாகம் - கடுகளவும் குறையாமல், கழகத்தின் கண்மணியே! உடன்பாடு ஏற்படாவிட்டாலும் நீ பணி புரிந்தாக வேண்டும்!

உடன்பாடு ஏற்பட்டால், ஜனநாயகம் காத்திடும் கட்சிகளை எப்படி மதித்து நடப்பாயோ, அதே மதிப்பு மரியாதையை உடன்பாடு ஏற்படாவிட்டாலும் நீ அந்தக் கட்சிகளுக்கு அளித்திட வேண்டும்.

இன்னொன்றையும் மறந்துவிடாதே! நம்மை ஒழிப்பதற்கென்றே ஓரணியில் கூடுகின்ற கட்சிகள் எனினும் அந்தக் கட்சிகளைப் பற்றிய உனது தேர்தல் விமர்சனங்களும்; அமைதி ஒழுங்கு, அரசியல் நாகரீகம் இவற்றுக்கு சிறிதளவு ஊனமும் ஏற்படாத வகையில் அமைந்திடுதல் வேண்டும்.

எதற்கும் தயாராக — அதாவது எதையும் தாங்கத் தயாராக — வெற்றிக் கனி பறிப்பதிலே உன் கவனம் செல்லட்டும்!

யாரையும் வீழ்த்துவது நம் நோக்கமல்ல! நம்மை யார்; என்று நாட்டுக்கு உணர்த்துவதே நோக்கமாக இருக்கவேண்டும்!

இந்தத் தேர்தலிலே செலவு அதிகமாகும்! சமாளித்துத்தான் ஆகவேண்டும்! அள்ளிக் கொடுக்கப் போகிறாயா? என்று என்னைக் கேட்டுவிடாதே! "செலவு" என்பதற்குத் தமிழிலே "பயணம்" என்று ஒரு பொருள் உண்டு! அந்தப் பயணத்தைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்; பணத்தை அல்ல!

பணமில்லை—ஏற்கனவே கணக்கு விவரம் கண்டிருக்கிறாய் அயராத பணியின் மூலம் வெற்றிக்கனி பறித்திடுக!

அன்புள்ள,

மு. க.

6—2—77

மதகரியா? சிறு நரியா?

உடன்பிறப்பே,

அண்ணு ஒருமுறை தம்பிக்கு எழுதிய மடலில் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

"என்ன சிறிதளவு வாட்டமுற்றது போலக் காணப்படுகிருய்? வீரத்திருமுகத்தில் விசாரக் குறிகள் தெரிகின்றனவே! வந்துற்ற இடுக்கண் யாது? வந்திடில் என்ன? வாட்டம் கொள்ளப் போமோ? வள்ளுவப் பெருந்தகையை மறந்தனேயோ? இடுக்கண் வருங்கால் நகுக, என்ருரே! தமிழரின் நெறியினை அழித்திட வல்ல தீநெறி தமிழகத்திலே நெளிந்திடக் கண்டு போலும், வள்ளுவர், இடுக்கண் தமிழினத்தைத்தாக்கக்கூடும் என்று அறிந்து அவ்விதமானதோர் தாக்குதல் ஏற்படினும் கவலை கொள்ளல் ஆகாது; கொண்டிடின் இடுக்கண்களை எதிர்த்து நின்று வெற்றி பெற இயலாது என்று எடுத்துக்காட்ட, நகுக; என்று கூறினர். குறள் நெறி நின்றிடும் குறிக்கோளுடைய உனக்கு ஏற்படலாமா, வாட்டம், வருத்தம்! மாற்ருர்கள் மனம்போன போக்கில் ஏசுவது கேட்டா வாட்டம்? மறக்குலத்துதித்தவனே! மார்பில் பாய்ந்த வேலினைப் பறித்தெடுத்து மதகரிமீது வீசினனுமே உன் முன்னேரில் ஓர் வீரன், களத்தில்; மறந்தனேயோ? வீசினன் என்றவுடன் வசைமொழியினை விருப்பம் தீரு

மட்டும், விசாரம் குறையும் அளவு நானும் வீசவா என்று கேட்கத் தோன்றும் தம்பி! ஆனால் வீரன் வேல் வீசியது மதகரி மீது, சிறு நரி மீதல்ல தெரிகிறதா?''

1960-ஆம் ஆண்டிலே அண்ணன் இதனை எழுதிய போது தமிழ்நாட்டு அரசியல் களத்தில் எதிர்க்கட்சியினர் என்ன போக்கினைக் கொண்டிருந்தனரோ, அதே போக்கில்தான் இன்றைக்கும் ஏசுகின்றனர், எழுதுகின்றனர். அதுவும் தேர்தல் சூடு பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் கழகத்தின்மீது சேற்றையும் சகதியையும் அளவுக்கு மீறி அள்ளி வீசிக்கொண்டுதானிருப்பார்கள். அதுகண்டு நீ இப்போது வாட்டமடையப் போவதில்லையென்று எனக்குத் தெரியும்.

பத்துப் பதினைத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இது போன்ற இழிமொழிகள் கேட்டுப் பதறினாய்; துடித்தாய் — பதிலுக்குப் பதில் கூறியாக வேண்டுமென்று துள்ளினாய்; ஆனால் இன்று — அந்த முறையைத் தங்கள் அரசியல் கட்சிகளின் ஆயுதமாக்கிக்கொண்டு நம்மை ஏசித் தீர்த்தவர்கள், வெற்றிகாண முடியவில்லை என்பதையும் — அவர்கள் அவதூறு கூறக்கூற — ஆபாசங்களை எழுத்தாக ஆக்கிக்கொண்டு குதித்திடக் குதித்திட நாம் ஓங்கி உயர்ந்து நாளும் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் கண்டுணர்ந்து அந்தக் கடுமொழிகளுக்காகக் கவலைகொள்ளத் தேவையில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டாய்.

ஜெயப்பிரகாஷ்—செல்லாக்காசு

அசோக்மேத்தா—அமெரிக்காவின் கூலி.

மொரார்ஜி தேசாய்—கள்ள நாணயம்.

ஜெகஜீவன்ராம்—லீலாவிநோத மனிதன்.

கருணாநிதி—கொலைகாரன், கொள்ளைக்காரன்.

இப்படித் தேர்தல் நேரத்துப் பட்டமளிப்பு விழாக்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

பாவம், அவர்களுக்கு அரசியலைப் பற்றிச் சிந்திக்க நேரம் கிடையாது.

காழ்ப்பு உணர்ச்சியைக் கொட்டித் தீர்ப்பதைத் தவிர வேறு எந்தப் பணியினாலும் அவர்களுக்கு நிம்மதி ஏற்படுவதில்லை.

இப்படிப்பட்டவர்களை எண்ணிடும்போது எனக்கு ''யசோதரா காவியம்'' என்ற ஒரு பழைய கதையைத்தான் உனக்குச் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

கண்ணைப் பறிக்கும் மாளிகை. அதிலே அழகுமிழும் அம்சதூளிகா மஞ்சம்—தென்றலை வரவேற்றுச் சந்தன மணத்துடன் கலக்க வைக்கும் பளிங்குப் பலகணி—பழச்சாறு — தேனமுதம் — பக்கத்திலே பட்டாளத்துச் சக்ரவர்த்தி—அனைத்தையும் அனுபவித்தவாறு வண்டு விழிகளை அங்குமிங்கும் உருட்டிக்கொண்டு புரண்டு புரண்டு படுக்கும் மயில் கழுத்து மகாராணி! மன்னன் தூங்கத் தொடங்கியதும் அந்த ''மாதுசிரோன்மணி'' எழுகிறாள்.

பஞ்சுப் பாதம் பட்டு ஒலிகேட்டுவிடக் கூடாதே என்று மெல்ல மெதுவாக நடக்கிறாள். அந்தப்புரத்தை விட்டு நந்தவனத்தின் பக்கம் வருகிறாள். யாரையோ ஆவலுடன் தேடுகிறாள்.

அதோ அவள் தேடிய 'தேவன்'' வந்துவிட்டான். ஆகா! என்ன அழகு! என்ன அழகு!

இருட்டை வெல்லும் கரிய திருமேனி. பிதுங்கி வெளியே தொங்கும் நீலக்குறு நயனங்கள். மேனியெங்கும் ரத்தமும் சீழும் சந்தனம் பூசிக்கொண்டிருக்கின்றன. பற்களிலே ஒன்றிரண்டைக் காணவில்லை என்பதை

அவனது கிழிந்துபோன உதடுகள் காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஆம்; அந்தத் தொழுநோய் பிடித்தவன்தான் அந்தத் தோகையின் காதலன். அவனைத்தான் காலில் விழுந்து தொழுகிருள். தழுவிக்கொள்கிருள். அந்த அலங்கோல மேனியில் முகம் புதைத்துக் கொஞ்சுகிருள்.

உடன்பிறப்பே, மகாராணிக்கு எப்படி ஒரு ஆசை பார்த்தாயா?

கட்டழகுக் கணவன், கட்டிலிலே கண்ணயர்ந்து கிடக்கும்போது அவனை விடுத்துத் தொழுநோயாளியின் தோளில் தொத்தும் கிளியாகிருள்.

இதைப் போலத்தான் இன்றைக்குச் சில எழுத்தாளர்கள், பேச்சாளர்கள்; தங்கள் கட்சிப் பிரச்சாரத்திற்காக மாற்றுக் கட்சியினை, அதிலும் குறிப்பாக நம்மைத் தாக்குவதற்காக எங்கே இழிமொழிகள் இருக்கின்றன எனத் தேடி ஓடுகிருர்கள்; தேன் சொட்டும் தமிழ்ச் சொற்கள் இருந்தாலும் அதனை விடுத்துத் தேள் கொடுக்குச் சொல் தேடி அலைகின்ருர்கள். அரசியல் விளக்கம் தர தமிழ் அகராதியில் வார்த்தைகளா இல்லை? ஏராளம் இருக்கின்றன. அவர்களுக்கு அந்த வார்த்தைகள் சுவைக்கவில்லை.

'யசோதரா' காவியத்தில் வரும் மகாராணிக்கு தொழுநோய் கொண்ட யானைப் பாகனின்மீது காதல் ஏற்பட்டது போல இவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் மீதுதான் வற்ருத பாசம்! தணியாத அன்பு! எனவே அவர்கள் அந்த வழியே தங்களுக்கேற்ற அரசியல் வழி எனத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்ட பிறகு இனி அவர்களைத் திருத்துவது என்பது முடியாத காரியம்!

நான் உன்னைக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் அண்ணு அன்று எழுதியதை மறந்துவிடாதே என்பதுதான்.

''மதகரி மீது வேல் வீசுபவனே வீரன்!
சிறுநரி மீது வேல் வீசுவது வீரமல்ல.''

ஆதிக்க வெறி, ஏகாதிபத்திய சக்தி, சர்வாதிகாரத் தன்மை யெனும் மதகரிகள் மீது வேல் வீசத்தான் இந்தத் தேர்தல் களம் புகுந்துள்ளோம் என்பதை மனதிற் கொண்டு பணியாற்றிடுக!

உடன்பாடு கொண்டு நின்றிடினும், நாம் எடுத்த முயற்சி ஈடேருமல் தனித்து நின்று போரிடினும், அண்ணு தந்த வாசகத்தை நெஞ்சில் நிறைத்து குவித்திடுக வெற்றிகளே!

அன்புள்ள,

மு. க.

7—2—77

வருக! வெற்றியினைத் தருக!!

உடன்பிறப்பே,

ஒரு விநாடியும் ஓய்வில்லாத பணிகள். இதற்கிடையே உனக்கு நான் தனியாகக் கடிதம் எழுதி அழைக்கா விட்டால் கோபித்துக் கொள்வாயே!

எதற்கு என்றுதான் உனக்குத் தெரியுமே! பிப்ரவரி 10 ஆம் நாள் சென்னைக் கடற்கரைக் கூட்டத்திற்கு!

1975 ஆம் ஆண்டு ''ஜனநாயகத்தைக் காப்போம்'' என்று சூளுரை எடுத்துக் கொண்டோமே; அதற்குப் பிறகு அந்தக் கடற்கரையில் உன்னைச் சந்தித்து அரசியல் நிலவரங்கள் குறித்து உரையாற்றும் வாய்ப்பு கிட்டவில்லையல்லவா?

மண்டபக் கூட்டங்கள்-சுற்றடைப்புக்குள் கூட்டங்கள் -என்று கடந்த ஓராண்டுக்காலமாகக் கழகக்குரலை ஒலித்து வந்த நமக்குஇப்போது கடற்கரையின் வெண்மணற்பரப்பு கிடைத்திருக்கிறது. சீரணி அரங்கிற்குப் பின்னேயுள்ளது கடலா? அல்லது முன்னேயுள்ளது கடலா? என வியப்புறும் வண்ணம் கூட்டம் அமையும் என்பது தெரியும்.

அந்தக் கூட்டத்தில்தான் எந்தத் தொகுதியில் எந்த வேட்பாளர் நமது கழகத்தின் சார்பில் தேர்தல் களம் நுழைகிறார் என்று அறிவிக்கப்பட இருக்கிறது.

அதுவரையில் ஏடுகளில் வரும் தொகுதி எண்ணிக்கையானாலும் சரி; வேட்பாளர்களின் பெயர்களானாலும் சரி; எல்லாம் வெறும் யூகங்களே!

அன்று அறிவிக்கப்பட இருக்கும் வேட்பாளர் பட்டியல் அதிகாரபூர்வமானது. உனக்கு உற்சாகமூட்டக் கூடியது. நாட்டுக்குத் தெம்பு தரவல்லது.

தேர்தல் அறிக்கையையும் அன்றைக்குத்தான் மக்கள் முன்னே கழகம் வைக்கிறது. அது அறிக்கை மட்டுமல்ல; இந்திய நாட்டு ஜனநாயகத்தைக் காத்திடும் கவசம்!

மறவாதே! பிப்ரவரி பத்தாம் நாள்!

குலக்கொடி அருகே வந்திட, கையில் கொள்கைக் கொடியாம் கழகக் கொடி ஏந்திக் குடும்பத்துடன் வந்திடுக!

உற்றார், உறவினர், நண்பர் குழாம் புடைசூழ வந்திடுக!

கடற்கரைப் பெருவெளியில் உன்னைக் கண்குளிரப் பார்த்து எத்தனை மாதங்கள் உருண்டோடி விட்டன!

இயக்கத்திற்கு வந்த பேராபத்துக்களையெல்லாம் சமாளித்து, இன்னல்களையும் கன்னல்களெனக் கருதி, சிறை சென்று, தழும்பேற்று, சித்ரவதைகளை ஏற்றுக் கொண்டு—சித்தம் கலங்காமல் நீ அரிமா நடைபோட்டு வரும் அழகை சீரணி அரங்கிலிருந்து நான் கண்டிடும் போது சிந்தை அணு ஒவ்வொன்றும் சிலிர்த்திடத்தான் செய்யும்!

நீ, உன் உழைப்பால் வழங்கப்போகும் வெற்றிப் பட்டியலுக்கு வழிவகுக்கும் பட்டியலே பிப்ரவரி 10 ஆம் நாள் கழகம் வெளியிட இருக்கும் வேட்பாளர் பட்டியல் என்பதை மறவாதே!

நான் உன்னை நேரிலே அழைத்ததாகக் கருதி— இல்லை ! இல்லை ! உன் வீட்டுக்கே வந்து அழைத்ததாகக் கருதி வந்திடுக!

என் இனிய உடன்பிறப்பே!
இதயத்தின் துடிப்பே!
வெட்டிவா என்றுரைத்தால்
கட்டிவரும் கழகத்தின் மாமணியே!

வருக ! வருக ! !
வெற்றியினைத் தருக!

அன்புள்ள
மு. க.
8—2—77

எதிர்க்கட்சிகளின் நிலை--
ஒரு எடுத்துக்காட்டு!

உடன்பிறப்பே,

- ஃ நட்ட நடுநிசி!
- ஃ பாழடைந்த பங்களா!
- ஃ சால்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு வந்தார் கருணாநிதி.
- ஃ காரை மாற்றிக் கொண்டு வந்தார் பி. ராமச்சந்திரன்.
- ஃ இரண்டு மணி நேரம் ரகசிய சந்திப்பு.
- ஃ காமராஜர் கண்ணீர் வடிக்கிறார்.

—இப்படித் தலைப்புச் செய்திகளுடன் மாலை ஏடுகள், தங்கள் விற்பனையை ஒருநாள் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதுவரையில் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். சஞ்சீவ ரெட்டி அவர்களையோ, பி. ராமச்சந்திரன் அவர்களையோ நானும் நண்பர் ராஜாராமும் சந்திப்பது என்பது காமராஜர் கண்ணீர் வடிக்கத்தக்க காரியம் என்று கூறுகிறார்களே; அதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. ஒரு வேளை அப்படிப்பட்ட ஒரு சந்திப்பு நடைபெறுவதைக் கேட்டு இவர்கள் கண்ணீர் வடித்து அழுது புலம்புகிறார்கள் போலும்!

ராஜாஜி நினைவாலயத்தின் மண்டபத்திற்கு மேலே அமைந்துள்ள சிறிய கோபுரத்தை "இராமர் கிரீடம்" போல உருவாக்கியது போலவே — காமராஜர் நினைவிடத்

திலும் அந்த மண்டபத்தின் முகப்பில் ''கைராட்டை'' யொன்றைப் பெரிய அளவில் கழக அரசு அமைத்திருந்தது. ஆனால் கழக ஆட்சி அகற்றப்பட்ட ஒரு வாரத்திற்குள்ளாக அந்த ''கைராட்டை'' எடுக்கப்பட்டு விட்டது. காமராஜரின் காந்தீயப்பற்றையும் எளிமையையும் உணர்த்தவே அந்த முகப்பு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. புதிய காங்கிரஸ், பழைய காங்கிரஸ் ஆகிய இரண்டு கட்சிகளின் கொடிகளிலும் கைராட்டைச் சின்னம்தான் இப்போதும் இருக்கிறது. ஆனால் காமராஜர் மண்டபத்தில் கழக அரசு மிகப் பெரிய அளவில் அமைத்திருந்த ராட்டையைத் தூக்கித் தூளாக்கி எறிந்துவிட்டார்கள். அப்பொழுது காமராஜரின் ''ஆத்மா'' கண்ணீர் வடிக்கவில்லையாம்! இப்பொழுது கருணாநிதியும், ப. ராமச்சந்திரனும் சந்தித்தால் மட்டும் அந்த ''ஆத்மா'' கண்ணீர் வடிக்குமாம்.

அரசியலில் எத்தனையோ மாறுதல்கள்! உறவுகொண்ட கட்சிகள் உறுமிக்கொள்வதும் உண்டு! உறுமிக் கொண்டிருந்த கட்சிகள் உறவு கொண்டாடுவதும் உண்டு!

இந்திராகாந்தி அவர்களைக் காங்கிரசின் உறுப்பினராகக்கூட இருக்கக்கூடாதென்று காமராஜர் தீர்மானம் நிறைவேற்றிய காலமும் இருந்தது! பிறகு அதே காமாராஜரும் இந்திரா காந்தி அம்மையாரும் புதுவை மாநிலத் தேர்தலில் கட்சி உடன்பாடு கொண்டு ஒரே மேடையில் பேசியதும் உண்டு. அதற்குப் பிறகு இந்திரா காந்தி அவர்கள் அவசர நிலைப் பிரகடனம் செய்ததையும் அரசியல்வாதிகளை மிசாவில் கைது செய்ததையும் பத்திரிகைத் தணிக்கை கொண்டு வந்ததையும் காமராஜர் அவர்களே மிகக் கடுமையாகக் கண்டித்துப் பேசிய பேச்சுக்கள் அப்போதே 'நவசக்தி' ஏட்டில் கொட்டை எழுத்தில் வெளிவந்ததும் உண்டு!

சஞ்சீவரெட்டியும் நானும் நண்பர் ப. ராமச்சந்திரனும் நண்பர் ராஜாராமும் சந்தித்தோம் என்பது உண்மை

தான் பொய்யல்ல! ஆனால் நாங்கள் மறைந்து மறைந்து நள்ளிரவில் சந்திக்க வேண்டிய அளவுக்குப் பயங்கரமான சதித் திட்டங்கள் எதுவுமில்லை. அது பழக்கப்பட்ட ஒன்றுமல்ல! பி. அண்டு சி. ஆலைத்தொழிலாளர்களின் கோரிக்கையை முன் வைத்து நடத்தப்பட்ட ஒரு கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டுவிட்டு இரவு பத்து மணி அளவில் ராஜாராம் என் இல்லத்திற்கு வந்தார். தலைமைக் கழகத்தின் காரில் ஏறி நானும் அவரும் திரு. சஞ்சீவரெட்டி அவர்களை ஒரு நண்பர் வீட்டில் சந்திக்கச் சென்றோம். அங்கே தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தலைவர் நண்பர் ராமச்சந்திரன் அவர்களும் இருந்தார். கலந்துரையாடினோம், ஒருமணி நேரத்திற்குப் பிறகு திரும்பி விட்டோம்.

நானும் ராஜாராம் அவர்களும் அண்ணாமலைபுரத்தில் இருந்து புறப்படும்போதே துப்பறியும் காவல்துறையினர் மாறு வேடங்களில் அந்தப் பகுதியில் அலைந்து கொண்டிருந்தனர். எங்கள் காரைப் பின்தொடர்ந்தும் வந்தனர். பொதுவாகத் துப்பறியும் காவல்துறை ஒற்றர்கள் தாங்கள் அறிந்திடும் செய்திகளை காவல்துறை மேலதிகாரிகளுக்குத்தான் தருவது வழக்கம். ஆனால் நெருக்கடி நிலை அறிவிக்கப்பட்ட பிறகு மத்திய அரசு ஒற்றர்களாயினும், மாநில அரசின் ஒற்றர்களாயினும் தாங்கள் அறிந்த செய்திகள் சரியோ — தவறோ — எதுவாயினும் அதனை உடனே கழகத்திற்கு எதிர் வரிசையில் உள்ள ஏடுகளுக்கு அறிவித்திடும் நிருபர்களாகச் செயல்பட்டு வருவது வாடிக்கையாகிவிட்டிருக்கிறது. டெல்லியில் ஜெகஜீவன்ராம் போன்ற தலைவர்கள், தங்கள் வீட்டு வாயிற்புறத்தில் அரசு ஒற்றர்கள் நின்றுகொண்டு, வருகிற கார்களின் எண்களையெல்லாம் குறித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று குறைகூறியிருக்கிறார்.

தி. மு. கழகம் வன்முறையிலோ — சதி வேலைகளிலோ ஈடுபடுவதுமில்லை; நம்பிக்கை கொண்டதுமில்லை

யென்று அனுபவரீதியாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற அரசு, கழகத்தினர் வீடுகளைச் சுற்றிலும் — அவர்கள் சுற்றுப் பயணம் செய்யுமிடங்களிலும் — இதுபோன்ற ஒற்றர்களைப் பல்வேறு உருவங்களில் நடமாடவிட்டு ''வேவு'' பார்க்கச் சொல்வது அவசியம்தானா? என்பதை எண்ணிப் பார்த்திட வேண்டும். கிளர்ச்சிகள், அமளிகள், கலவரங்கள் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும்போது வேண்டுமானால் அவற்றிற்குச் சம்பந்தப்பட்ட கட்சித் தலைவர்களைக் காவல் துறையினர் கண்காணிப்பது என்பது சில வேளைகளில் தேவைப்படலாம்.

அதற்கு மாறாக மாலை நேரத்து ஏடுகளுக்கு ''விஷய தானம்'' செய்யும் அளவுக்கு ''ஒற்றாடல்'' எனும் பணி போய்விடக்கூடாது என்பதே நமது கவலையாகும்,

மத்திய — மாநில அரசுகளின் காவல்துறை ஒற்றர்கள் திறமைசாலிகள்! வல்லவர்கள்!

அதற்காக அவர்களின் தொண்டு;

> **இரவு பத்துமணியை நடுநிசி என்று வர்ணிக்கவும், நடுத்தரமான ஒரு இல்லத்தை பாழடைந்த பங்களா என்று குறிப்பிடவும்; அரசியல் தலைவர்களின் சந்திப்பை; ஏதோ துப்பறியும் கதையின்; மயிர்க்கூச்செறியும் சம்பவத்தோடு ஒப்பிடவும்;**

பத்திரிகைக்காரர்களுக்குப் பயன்படக்கூடாது என்பதே என் பணிவன்பான வேண்டுகோள்!

பத்திரிகை நிருபர்கள் எங்களையே சந்தித்துக் கேட்டால் ''சந்தித்தோமா? இல்லையா?'' என்பதைக் கூறிவிட்டுப் போகிறோம். அதிலும் சில கட்சித் தலைவர்களைப்போல நான் குறிப்பிட்ட சில பத்திரிகை நிருபர்களைச் சந்திக்க முடியாதென்றோ, அவர்கள் நிருபர் கூட்டத்திற்கு வரக்கூடாதென்றோ தந்திடும் பண்பு

கொண்டவனல்ல என்பது பத்திரிகையாளர்களுக்கே தெரியும்.

தெரிந்திருந்தும் இதுபோலச் செய்திகளை நேரடியாக ஒற்றர்களிடஅருந்து பெற்று — உண்மையும் பொய்யும் கலந்து வெளியிடுவது முறையற்ற காரியமாகும்.

உடன்பிறப்பே, ஏதோ நான் எழுத வேண்டியதை எழுதிவிட்டேன். எதிர்க்கட்சிகள் எவ்வளவு சிக்கலுக்கும் —முற்றுகையிடப்பட்ட நிலைமைகளுக்குமிடையே தேர்தல் பணிகளைக்கூட ஆற்ற வேண்டியிருக்கிறது என்பதற்கு நேற்றைய ஏடுகளில் வெளிவந்துள்ள செய்திகள், அவைகளுக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற வழிவகையே போதுமான எடுத்துக்காட்டாகும்!

அன்புள்ள,

மு. க.

9—2—77

மாலை - பூச்செண்டு - மணம் தரும் அத்தர்!

உடன்பிறப்பே,

விடுத்த அழைப்பினையேற்று கையில் ஓங்கிப் பிடித்த கொடியுடன் வியாழனன்று மாலை கடற்கரை வெண் மணற் பரப்பை நோக்கி அணி அணியாக நீ வந்த காட்சி கண்டு பூரித்துப் போனேன். சென்னைச் சீரணி அரங்கை நோக்கிக் காமராஜர் சாலையைக் கடந்து கடற்கரைப் பெருவெளியில் சங்கமமாவதற்காக வந்து கொண்டிருந்த சைக்கிள்களாயினும், குதிரை வண்டிகளாயினும், அணி வகுப்புக்களாயினும் இருவண்ண இலட்சியக் கொடியை ஏந்தியிருந்த எழிலையும் — எழுச்சியையும் — எழுத்துக் களால் விவரித்திட இயலாமல் திண்டாடுகிறேன். அந்தக் காட்சியின் மாட்சிக்கோர் உவமை தேடி அலைகிறேன் கிடைக்கவில்லை.

ஆண்டு ஒன்று கடந்த பிறகு பெருவெளியில் கூடு கிறோமே; ஆயிரம், பதினாயிரம்—அதிகம்போனால் ஐம்பதா யிரம், லட்சம் என்ற அளவில்தான் இருக்கும் கூட்டம்; அதிலும் விடுமுறை நாள் அல்லாத வியாழக்கிழமை கூடுகிறோம் என்றுதான் முதலில் நினைத்தேன். ஒருசில கட்சிகள் இருக்கின்றன — அவைகளைப் போல் ஆட்களை யும் லாரிகளையும் வாடகைக்குப் பிடித்துச் சேர்க்கப்பட்ட கூட்டமல்ல அது! ஆயிரமாயிரமாய்க் கூடினர் என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக லட்சோப லட்சம் மக்கள் கூடினர் என்று கூறிடும் வண்ணமன்றோ அமைந்தது அந்தக் கூட்டம்!

நீயும் நானும் ஊரும் உலகமும் அந்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிகு கூட்டம் கண்டு முகம் மலர்ந்து அகம் குளிர்ந்த போது—''அம்மவோ! இவ்வளவு ஆதரவா? அழிந்தது கழகம் என்றல்லவோ எண்ணியிருந்தோம்? வாடியதாகக் கருதியிருந்தது வான்முட்ட வளர்ந்து நிற்கிறதே! வரண்டு போனதாக நினைத்து மகிழ்ந்தோம்—அது வற்றாத கடலாக அலைமோதியெழுகிறதே! குழிக்குள் போய்விட்டதாகக் குதூகலித்தோம்—அது கோபுரம் போல் உயர்ந்து கம்பீரம் காட்டுகிறதே!'' என மனம் புழுங்கி வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக் கொண்டவர்கள் எதிர்க்கட்சியிலே கூட அதிகமென்று சொல்லமாட்டேன், எட்டப்பர்களின் பட்டியலில் இடம் பெற்றவர்கள், குடிலர்களின் வரிசையில் பங்கு கொண்டவர்கள் நமக்கெதிராகப் பல்வேறு கட்சிகளில் சென்று தஞ்சம் புகுந்து நெஞ்சம் கொதித்துப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று உன்னைப்போல ஒரு உடன்பிறப்பு எனக்குச் சொன்னதைத்தான் இந்தக் கடிதத்தில் குறிப்பிடுகிறேன்.

கழக அரசு ஏன் கலைக்கப்பட்டது? எப்படிக் கலைக்கப் பட்டது? என்ற விளக்கத்தை நாவலர் அவர்கள் அவருக்கேயுரிய நடையில் விவரித்தபோது இலட்சக்கணக்கான விழிகள் விண்மீன்களென ஒளியுமிழ்ந்தன. கண்டேன். களிபேருவகை கொண்டேன். கழக அரசு மாலையில் கலைக்கப்படுகிறது என்றால், அன்று காலையிலே கூட காந்தி மண்டபத்து விழாவில் கவர்னர் அவர்கள் கழக அரசு காந்தியடிகள் பாதையில் நடைபோடுகிறது என்று குறிப்பிட்டாரே; சில மணி நேரங்களுக்குள் அந்தப் பாதை எப்படி மாறிப் போய்விட்டது? என்று நாவலர் கேட்டபோது அலையின் முழக்கம் அடங்கிப் போயிற்றல்லவா, உன் கையொலியின் முழக்கத்தின் முன்னே!

கழக அரசு கலைக்கப்பட்ட பிறகு ஓராண்டுக் காலத்தில் ''நல்வாழ்வை நோக்கி நாடு நடையா

போடுகிறது? நடை தள்ளாடுகிறது!'' என்று புள்ளி விவரங்களை அள்ளிக் குவித்துப் பேராசிரியர் ஆற்றிய உரையின அழகை நீயும் நானும் நினைத்து நினைத்து மகிழ்கிறோம் அல்லவா?

எனக்குத்தான் அன்று சற்று கடினமான வேலை! ஆம்; வேட்பாளர்களின் முதல் பட்டியலைப் படித்தேனே —அதைத்தான் சொல்கிறேன். எதிர்பார்த்தவாறு நடந்திருந்தால் கழகத்திற்கும் — ஜனதா கட்சிக்கும் — சமநிலை எண்ணிக்கையில் இடங்கள் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருந்தால் பத்தொன்பது இடங்களுக்கான வேட்பாளர்களைத்தான் தலைமைக் கழகச் சார்பில் அறிவித்திருப்பேன். அதற்கு வழியில்லாமல் போயிற்று. நல்லதோர் முடிவு வரும் என்று நானும் மற்ற கழகத் தலைவர்களும் ஆட்சி மன்றக் குழுவினரும் கடற்கரைக் கூட்டத்திற்குக் கூட சற்று தாமதமாக வரலாம் என்று கட்சி அலுவலகத்தில் காத்திருந்தோம்.

காத்திருக்கும்போதே ஜனதா கட்சியின் சார்பில் பதினேரு வேட்பாளர்களின் பெயர்களும், தொகுதிகளும் வானொலியில் அறிவிக்கப்பட்டதைக் கேட்டோம்.

அதன்பிறகே இருபத்திநான்கு பேர் போட்டியிடும் முதல் பட்டியலை அறிவிப்பது என்ற முடிவுக்குத் தள்ளப் பட்டோம்.

இரு கட்சிப் பேச்சுவார்த்தை என்பது எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தது மட்டுமல்ல; யார் யாருக்கு எந்தெந்தத் தொகுதிகள் என்பதையும் இருசாராரும் விவாதித்து ஒருமித்த முடிவுக்கு வந்தாக வேண்டிய ஒன்றாகும். அந்த நிலை இந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் கடைப்பிடிக்கப்பட வில்லை.

அதனால்தான் இவ்வளவு குழப்பங்களும்!

உடன்பாடு பேசுகிற கட்சிகளின் பிரதிநிதிகள் ஒரு மேஜையைச் சுற்றி அமர்ந்து தொகுதி நிலவரங்களை

எடுத்துரைத்து அங்கே கட்சியின் வலிவை விளக்கிக் கூறி வேட்பாளரின் வெற்றி வாய்ப்புக்களைச் சுட்டிக்காட்டி ஒரு சுமுகமான முடிவுக்கு வருவதுதான் 1962லும் சரி; 1967லும் சரி; 1971லும் சரி; தி. மு. கழகமும் அதன் தோழமைக் கட்சிகளும் கடைப்பிடித்த முறையாகும்.

இப்போது அதற்கு இடமில்லாமலே போயிற்று. தனித்தனியாகப் பேசுவது, மனம் விட்டுப் பேச முடியாமல் தவிப்பது, இதுபோன்ற நடைமுறைக்கொவ்வாத செயலால் தேர்தல் உடன்பாடு எதிர்நோக்கிய வெற்றியைத் தந்திடவில்லை.

இந்தக் காரணங்களால்தான் கழகம் தனது நிலைமையைக் கடற்கரைக் கூட்டத்தில் தெளிவாக விளக்க நேரிட்டது.

அறிவிக்கப்பட்டுள்ள இருபத்திநான்கு இடங்களாயினும் சரி; அல்லது இனிமேல் கூட பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்றுக் கழகச் சார்பில் ஜனதா கட்சியுடன் சமநிலையில் உடன்பாடு ஏற்பட்டு அந்த அடிப்படையில் அமையும் இடங்களாயினும் சரி; மொத்தம் கழகச் சார்பில் போட்டியிட விரும்பி, தலைமைக் கழகத்திற்கு மனுச் செய்து கொண்டவர்கள் அனைவரையும் தேர்ந்தெடுத்து வேட்பாளர்களாக நிறுத்துவதென்பது இயலாத காரியம் என்பதை நீ அறிவாய்!

ரோஜா மலர்க் குவியலில், மாலைக்கென எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு தொடுக்கப்பட்ட மலர்கள் போக எஞ்சிய மலர்கள் பூச்செண்டில் வைத்துக் கட்டப்படும். அதற்குப் பிறகும் எஞ்சிடும் மலர்கள் அருமையான மணம் வழங்கும் "அத்தர்" தயாரிக்கப் பயன்படுத்தப்படும்.

அதுபோலத்தான் கழக மலர்களும்! மாலையாக! பூச்செண்டாக! மணம் தரும் அத்தராக!

எந்த மலரும் தூக்கி எறியப்படுபவை அல்ல!

தேவைக்கேற்ப — காலமறிந்து — அவற்றைப் பயன் படுத்தும் பழக்கமும், பாசமும், அண்ணன் தந்த பயிற்சியும் பெற்றவர்கள்தான் தி. மு. கழகத் தலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை மட்டும் யாரும் மறந்திட வேண்டாம்! இதனை மறந்து மனம் நொந்திடுவோர் யாரேனும் இருந்தால்; என் இனிய உடன்பிறப்பே! அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்துக "இந்த நெஞ்சம் அவர்களை என்றும் மறப்பதில்லை" என்பதை!

அன்புள்ள,

மு. க.

13—2—77